

HARLEQUIN®

Сираси®

60

ТРОЕН ШАНС
Барбара БОЗУЕЛ

БАРБАРА БОЗУЕЛ ТРОЕН ШАНС

Превод: Лиляна Йосифова

chitanka.info

Когато Тайлър Тримейн разбира, че в старата къща до дома му се е нанесла вдовица, той си представя мила възрастна дама с посребрени коси. Ала за негова изненада новата съседка Кари Уилкокс изобщо не отговаря на очакванията му! Тайлър винаги е искал да бъде свободен. И защо не? Той е красив, преуспяващ и съвсем не му липсват обожателки. Ала Кари заплашва да обърне живота му с главата надолу...

ПЪРВА ГЛАВА

— Имаш ли някакви планове за края на седмицата? — обърна се Коул Тримейн към брат си Тайлър, когато излязоха от хладната, поддържана с климатична инсталация кантора и почувстваха топлината на слънчевия майски ден.

Тайлър веднага сложи слънчевите си очила, за да се предпази от заслепилата го светлина.

— През тази седмица е Деня на падналите във войните — обясни той търпеливо.

— Да, не е необходимо да казваш нищо повече — усмихна се Коул. — Как можах да забравя? Всяка година по това време отбелязваш с буйни вакханалии настъпването на летния сезон. Това, което започна като скромно градинско увеселение преди години, вече прерасна в...

— О, стига! — отегчено махна с ръка Тайлър. — Току-що изслушах лекция от татко и нямам желание да я чуя отново, скъпи братко!

— И коя по ред беше? — попита развеселен Коул.

— Вероятно трийсет и петата за последния месец, но все още няма никакъв признак, че ще се задомя, цитирам дословно „с хубава прилична млада жена“, която да ме превърне в сериозен и предан съпруг.

— Хм, прилична млада жена? — Коул потисна усмивката си. — Мислиш ли, че татко е имал някоя предвид? Подходяща партия, с положение и добри връзки в обществото, някоя племенница например?

— Несъмнено, но не спомена имена. Обаче беше твърдо убеден, че тази прилична жена със сигурност не е сред сегашните ми познати. Баща ми смята, че всяка жена, с която се срещам, търси или секс, или пари, или и двете заедно.

— Чудя се откъде има това впечатление? — подсмихна се Коул.

— Не започвай и ти! Истината е, че аз не се интересувам от „хубави прилични млади жени“ или поне не за дълго. Закъде да

бързам? Мъжете и на петдесет могат да се оженят и да имат деца...

— Да, да, всеизвестната теория на Уорън Бийти — кимна Коул.

— С положителност това е силен аргумент в полза на продължителния ергенски живот. Надявам се, че си го използвал в разговора с татко. Убеди ли го?

— Ни най-малко. Каза, че не се интересува какво правят останалите, аз съм негов син и той не може да гледа как погубвам най-хубавите години от живота си с нищо незначещи жени... — Гласът на Тайлър заглъхна. — Сигурен съм, че ситуацията ти е позната. Вероятно ти е изнасял същата лекция, преди да се ожениш за Челси.

— Той много се промени през последните години, Тайлър — каза замислено Коул. — Откакто се ожени за Нина, той...

— ... желае и всички останали да бъдат обвързани — прекъсни го мрачно Тайлър. — Предполагам, не иска да е сам в нещастието.

— Знаеш, че татко не е нещастен. Напротив, на седмото небе е и мисля, че още не е слязъл на земята. Той действително желае същото щастие и за синовете си. И е прав, че губиш години от живота си в преследване на всичко друго, с изключение на това, което би ти донесло щастие. Той обича Нина от... Колко ли години са това? Почти трийсет и пет? Преди най-после да...

— Не искам да говорим за тази драматична любовна история — прекъсна го грубо Тайлър. — Тя няма нищо общо с мен. Аз не напътствам никого и от никого не искам съвети. Напълно съм доволен от живота, който водя, и мразя да ми казват, че си губя времето, защото съм решил да не се обвързвам с някоя „прилична млада жена“, която от чувство за дълг ще ме дари с необходимия наследник и ще ме превъзпитава, докато ме превърне в образцов домошар.

— Ще е необходимо много повече, за да успее да извърши тази метаморфоза с теб — отвърна весело Коул.

— Много забавно! — Усмивката на Тайлър напомняше по-скоро вълче озъбване, отколкото безгрижна веселост. — Спести си остроумията. Да не мислиш, че са ми необходими след проповедите на баща ми и възхвалите му на домашния уют.

— Съжалявам — отговори Коул, въпреки че гласът му не прозвуча ни най-малко извинително. — Повече няма да говоря за твоя... ъ-ъ... светски живот. Да преминем към по-безопасна тема. Недвижимите имоти, например.

— Безопасна тема... Недвижимите имоти... Отново проявяваш недодяланото си чувство за хумор. Съветът ми към теб е да си гледаш работата в „Тримейн Инкорпорейтид“ и да стоиш настрана от поучителните теми, братко.

— Добре, добре. Ще ти спестя моето поразяващо остроумие. Но аз действително имам сериозен въпрос към теб. Успя ли да закупиш онзи парцел на ъгъла до твоята къща? Преди известно време спомена, че собственикът е много болен и смяташ да му направиш предложение, на което той няма да откаже. Какво стана с него?

— За нещастие, нищо — намръщи се Тайлър. — Адвокатът ми отиде при стареца, но той почина нас скоро след това и оставил мястото на племенника си.

— А племенникът, от своя страна, е поискал баснословна цена в момента, в който е разбрал, че един Тримейн се интересува от собствеността — обобщи Коул. — Жалко.

— Племенникът е загинал, така че вдовицата и децата му наследяват всичко — продължи Тайлър безизразно. — И очевидно те възнамеряват да живеят там. Нанесоха се преди три месеца.

— Е, надявам се, нямаш никакви непочтени намерения. Искам да кажа, да се заплашват вдовици и сирачета не е...

— Не съм заплашвал вдовицата — прекъсна го Тайлър с въздишка. — Всъщност бях много учтив с нея. По телефона. Не сме се срещали лично. Тя ми се обади миналия месец преди служебното ми пътуване до Япония. Открила онзи нещастен бездомен сив котарак в мазето си и решила, че може да е мой. Бях го нарекъл Психо Кити, заради неговата недружелюбност и редовно му оставях храна, но я уверих, че не е мой. И тя го взе у тях. — Тайлър се усмихна. — Кръстила го Слут, или с други думи Следотърсача, защото успява да влезе и излезе отвсякъде, без да го забележат. Слут! Казах ѝ, че това е най-глупавото име за един котарак и че е луда да го пусне в къщата си.

— Казал си ѝ, че е глупава и луда? — повдигна вежди Коул. — Това израз на галантното ти отношение ли е, или илюстрация на пословичната ти очарователност?

— Направих ѝ услуга. Имах основателни причини да го нарека Психо Кити, защото е непредсказуем също като терорист. Не съм се опитвал да очаровам Кари, така се казва тя, Кари Уилкокс. Искам само

да я накарам да напусне, за да купя мястото, а не да демонстрирам добри съседски отношения.

— Е, шумотевицата през този уикенд вероятно ще ти свърши добра работа. Тъкмо ще разбере как забавляваш многобройните си приятели. Сигурен съм, че ще бъде ужасна изненада. Съчувствам на бедната жена.

— Ще я поканя на купона — усмихна се дяволито Тайлър. — Ще се отбия у тях веднага щом се прибера. Аз винаги каня съседите, които са собственици на имотите. Наемателите не ме интересуват.

— Предполагам, никой от тях не идва, но поканата ти е един вид застраховка, че по-късно няма да извикат полиция, за да се оплачат от шумното увеселение, което продължава часове наред? Интересно как ще реагира вдовицата? Ти каза, че имала деца. На колко са години?

— Откъде да знам? — изръмжа Тайлър. — Не съм ги виждал. А може — лицето му просветна — след този купон госпожа Уилкокс да реши да ми продаде къщата си.

— Мисля, че можеш да разчиташ на това. — Коул погледна часовника си. — Трябва да се прибирам. Този уикенд с Челси ще водим децата на планина и искаме да тръгнем веднага след обяд, така че малките да спят през по-голяма част от пътуването.

— Пътуване с кола, с две деца... Това е моята представа за кошмар — потръпна Тайлър. — Защо изобщо трябва да ходите някъде с тези малки деца? Където и да отидете, ще имате същите грижи с тях във всяка минута от денонощието. Със същия успех бихте могли да си останете вкъщи, поне ще си спестите грижите по разнасянето на багажа.

— Мисля, че сега не е нито времето, нито мястото да обсъждам с теб радостите от бащинството, Тайлър — отвърна сухо Коул. — Ще ти кажа само, че един ден ще разбереш и оцениш ролята на децата в своя живот.

— Още заплахи — проблеснаха белите равни зъби на Тайлър. — Отначало татко с неговата „прилична жена“, сега и ти — с тези деца. Е, аз отивам да отпразнувам липсата им в моя живот, като ще се радвам на всеки миг от моята почивка.

Братята се разделиха с весели пожелания за уикенда, въпреки различията в плановете си. Коул тръгна към своя уютен дом в квартал

„Мериленд“, където съпругата му Челси, тригодишния Даниъл и десетмесечната Кайли-Ан нетърпеливо го очакваха.

Тайлър потегли към някога модерната, но вече поостаряла жилищна част в северозападен Вашингтон. От улицата се виждаха дворове, дървета и недостатъчно добре поддържани елегантни къщи, повечето от които се нуждаеха от значителни средства, за да възвърнат предишния си блъсък. Много от дългогодишните им обитатели прекарваха другаде зимата и лятото и имотите им бавно западаха. След смъртта на някои от по-възрастните, къщите им бяха продадени или разделени на самостоятелни апартаменти, които се даваха под наем и бяха доходно перо за наследниците, притежатели на къщи на друго място. Млади хора, повечето от които нови за този квартал, сами или разведени, студенти или току-що постъпили на работа, влизаха и излизаха, без някой да забелязва тяхното присъствие или отсъствие.

Ако някога бяха съществували добросъседски чувства, то те бяха изчезнали, когато преди десетина години Тайлър се нанесе тук. Но той нямаше нищо против. Създалата се безлична, преходна атмосфера го устройваше напълно. Той нямаше нужда от съседските увеселения и от създаването на родителски групи за осигуряване безопасността на улицата.

Тайлър притежаваше триетажна тухлена къща, издигната в центъра на просторен, обграден със зеленина двор, в съседство с малката невзрачна сграда на ъгловия парцел. Откакто се нанесе, Тайлър правеше планове как ще купи това място, ще събори грозната постройка и ще разшири владенията си. До този момент не беше имал късмет, но сега беше сигурен, че ще успее. Беше неизбежно. Не съществуваше Тримейн, който да не е осъществил желанията си.

Тайлър паркира колата си, червен „Тъндърбърд“, класически модел 1957 година — „перлата в короната“ на неговата колекция от автомобили, и се запъти да покани семейство Уилкокс. Беше с деловия си костюм, с безупречна бяла риза и червена вратовръзка, когато почука на вратата им.

Отвори висок светлокос двайсетгодишен младеж с отрязани до коленете джинси и памучна фланелка. Очевидно синът на вдовицата, реши Тайлър. Предполагаше, че жената е около петдесетте и един син в колеж се втасваше в общата картина.

— Аз съм вашият съсед, Тайлър Тримейн — представи се той с дружелюбна усмивка. И за да бъде по-непринуден свали сакото си, разкопча ризата и разхлаби възела на вратовръзката си, докато говореше. — Бих искал да поканя вас и семейството ви на пикника, който организирам утре в чест на Деня на падналите във войните. По традиция каня и съседите си. Ще сервираме вечерята около девет, но можете спокойно да дойдете и по-рано за едно питие. Най-ранните птички обикновено пристигат около седем.

Младежът го наблюдаваше, без да може да реагира. Накрая се овладя и му подаде ръка за поздрав.

— Влезте, влезте, моля! Аз съм Бен Шоу, братът на Кари. Благодаря за поканата.

Тайлър пристъпи напред и хвърли бърз поглед наоколо. Антрето и двете стаи пред тях бяха с овехтели тапети, старяла мебелировка, разбит паркет и прозорци, превърнали се в реликви. Щеше да е необходимо цяло състояние, за да се стегне къщата. Вдовицата и семейството ѝ биха могли да си поживеят по-добре със сумата, която ще получат за тази собственост от мен, реши доволно Тайлър.

— Вие... — Бен Шоу погледна въздух и продължи: — Да не би да сте от фамилията Тримейн? Тези... които притежават вериги от дрогерии и книжарници?

Тайлър се усмихна снизходително. Беше свикнал със страхопочитанието, което внушаваше името на разрастващата се в национален мащаб корпорация на фамилията.

— Чувствам се виновен, че не се представих — каза той учтиво и подаде една от служебните си визитни картички, която го идентифицираше като Тайлър Тримейн, изпълнителен вицепрезидент, управление „Маркетинг и връзки с обществеността“ в „Тримейн Инкорпорейтид“.

Бен разгледа картичката с благоговение.

— За мен е чест да се запозная с вас, господине — прозвуча почтително гласът му.

Тайлър почувства, че го обзема раздразнение. Самият той не беше много по-възрастен от този хлапак!

— Знам, че сестра ми ще иска да попита госпожа Тримейн дали да донесе нещо на пикника — продължи Бен. — Кари прави страхотен пудинг с плодове и би могла...

Тайлър се втренчи в младежа. Пудинг с плодове?! На неговия пир?!

— Не, няма да е необходимо — бързо отговори той. — Освен това няма госпожа Тримейн, искам да кажа, няма госпожа Тайлър Тримейн. Трите дами с тази фамилия са съпругите на баща ми и на двамата ми братя.

— Значи все още не са ви надянали хомота, а? И аз не бързам с това, честно казано — допълни Бен поверително.

Тайлър се размърда неловко. Не искаше да споделя тайни с този младок. Внезапно до съзнанието му достигнаха думите на Бен.

— Казахте, че сте брат на Кари Уилкокс... ъ-ъ... вдовицата, която наследи това място от стария господин Уилкокс?

Нещо не се връзваше в историята. Можеше ли петдесет и няколко годишна жена да има брат колежанин?

— Да, тя ми е сестра и... — Бен замълча по средата на изречението и извика високо: — Кари, имаш гости!

— Тихо, Бенджи! Ще събудиш бебето — приглушено отвърна тя, но Тайлър без колебание позна мелодичния младежки глас, с когото бе разговарял по телефона.

— Кари, това е твоят съсед, Тай...

— О, господин Тайлър! — Кари Шоу Уилкокс се появи в малкото антре. — Колко е хубаво най-после да се запознаем с вас. — Тя пристъпи напред и се здрависа непринудено. Усмихваше се широко, а големите ѝ сини очи сякаш изльчваха топлина. — Дойдохте да проверите как се чувства Слут ли? Той много бързо придоби навиците на домашна котка.

Гласът ѝ преминаваше някъде покрай Тайлър. Той чу думите, нещо за котката, но те не достигнаха до съзнанието му. Гледаше я напълно объркан — тя очевидно не беше петдесетгодишната вдовица, която бе очаквал да види. Кари Уилкокс изглеждаше на възрастта на брат си, а може би дори по-млада. Вдовица на двайсет години?! Беше удивително красива, добре сложена и с миловидно лице.

Очите му се пълзнаха по светлорусата коса, която се спускаше тежко на раменете ѝ. Имаше морскисини очи, подчертани от дълги тъмни мигли, а когато се усмихнеше, цялото ѝ лице се озаряваше. Носеше свободни къси панталони на сини и бели райета и памучна

фланелка. Въпреки скромните ѝ дрехи, Тайлър оцени красотата на слабото ѝ, но женствено тяло. Кожата ѝ беше гладка и нежна.

Тайлър инстинктивно отстъпи назад, беше забравил да диша. Значи така се чувства човек, когато го удари гръм.

— Кари, името му не е господин Тайлър, а Тримейн — поправи сестра си Бен. — Нали знаеш, дрогериите и книжарниците на Тримейн. Онези Тримейн!

— Когато говорихме по телефона, останах с друго впечатление. — Кари изглеждаше объркана.

— Сигурно си чула погрешно. Той е Тайлър Тримейн — настоя Бен. — Имам визитната му картичка. Искаш ли да я видиш?

Тайлър изведнъж осъзна, че двамата го обсъждаха, сякаш беше невидим. Той прочисти гърлото си. Време беше да обяви присъствието си.

— Вероятно връзката е била лоша онази вечер, госпожо Уилкокс. Чули сте само първото ми име.

— Лоша връзка между съседни къщи? — засмя се Кари. — Вие сте много тактичен, господин Тримейн.

— Съседи сме и настоявам да ме наричате Тайлър!

Тя обърна глава към него и в очите ѝ заиграха весели пламъчета.

— Звучи ми като предложение и аз да поискам да ме наричате Кари.

— Точно така. Кари.

Тайлър я изучаваше с любопитство. Беше твърде млада за него, при това спомена и за бебе, а това унищожаваше всички възможности за по-близки контакти, дори да решеше да не обръща внимание на възрастта ѝ. Но беше удоволствие да я наблюдава, красива и естествена, със свежест, която рядко срещаше в своя изискан и забързан свят. Не можеше да свали поглед от нея.

— Съвсем различна си... от очакванията ми — проговори, изненадан, че изказва гласно мислите си. Въпреки че изглеждаше спонтанен, така го описваха приятелите му и неговите обожателки, всяка негова неволна забележка, непреднамерено действие или каприз, бяха предварително и старателно обмисляни, за да предизвикат максимален ефект. — Предполагах, че си по-възрастна, след като си вдовица — продължи той, все още под влияние на обзелата го неловкост, и прехапа устни заради нетактичността си. В този момент

никой не можеше да го обвини, че е „сладкодумна змия“, определение, което му даваха неговите неприятели.

— Има вдовици и на двайсет — каза тихо Кари и очите ѝ помръкнаха. Останало без усмивка, лицето ѝ внезапно се състари.

— На колко си години? — спонтанно попита той и веднага съжали за въпроса. Знаеше много добре колко докачливи са жените на тази тема.

— Ние сме на двайсет и шест — намеси се Бен. — Рожденият ни ден е на първи април. Какво глупаво съвпадение, нали? Не можете да си представите всички шеги по този повод.

— Познато ми е, защото и аз съм роден тогава. — Тайлър се загледа в брата и сестрата с неподправена изненада. — Значи имате един и същ рожден ден? Близнаци ли сте?

— Всъщност ние сме трима — отговори Кари. — Сестра ми Алекса, Бен и аз. — И тя зачака неизбежната реакция, която обикновено следва след тези думи.

Точно така и стана.

— Трима близнаци?! — повтори той невярващо. Човек не среща всеки ден близнаци. Ситуацията изискваше да направи някакъв коментар, но в този момент нищо подходящо не му идва наум. Беше твърде необично за него. Обикновено бе красоречив, точните и елегантни фрази му идваха съвсем спонтанно.

— Татко решил, че докторът се пошегувал заради първи април, когато му съобщил, че има трима близнаци — започна да разказва весело Бен. — Очаквали са само двама, Кари е била голямата изненада. — Бен я побутна с лакът, а сините му очи проблеснаха закачливо. — Обикновено казвам, че е била „абсолютният шок“, но тя не е съгласна. Кари е по-скоро изненадваща, отколкото шокираща, въпреки че често е и двете.

— А Бен е комикът в семейството — пошегува се Кари.

— Да, виждам — отвърна сухо Тайлър. — Шегите му са същите като на брат ми. Всички заедно ли живеете тук?

— Не, с Алекса имаме собствени къщи, но прекарваме повечето време тук. Все още ли искате да дойдем всички на вашата забава или това се отнася само за постоянните съседи?

— Бен, за бога — смъмри го Кари.

— Той дойде да ни покани на пикника си утре вечер, Кари — възропта Бен. — Говореше за цялото семейство и аз искам само да съм сигурен...

— Разбира се, че всички сте поканени — намеси се Тайлър. Начинът, по който те двамата разговаряха помежду си, беше много дразнещ — сякаш той не съществуваше. А Тайлър Тримейн беше свикнал да бъде винаги в центъра на вниманието, да е излишен беше съвсем необичайна роля за него.

Почувства се странно уморен. А и беше толкова топло тук!

— Става късно. — Той погледна часовника си, внезапно решил, че трябва да си тръгне веднага. — Имам...

— Искаш ли да видиш Слут, преди да си тръгнеш? — попита учтиво Кари.

— Онзи ужасен котарак! — възклика Бен. — Само да видиш любимото му място, Тайлър! — Той хвана госта за рамото и го дръпна нетърпеливо. — Хайде!

Тайлър пристъпи с нежелание във всекидневната, която беше с овехтели мебели и олющен прозорец. Видя и неподкастрения жив плет, който разделяше неговия двор от нейния. Височината и близостта на къщата му спираше слънчевите лъчи и хвърляше сянка в стаята.

— Ето го и Слут, отгоре на раклата — посочи Кари. Дебел котарак на тъмни петна, с разкъсано ляво ухо, несъмнено резултат от някоя котешка война, се беше изтегнал в ъгъла на стаята.

— Това е неговият наблюдателен пост — пошегува се Бен.

— Слут знае и вижда всичко — добави Кари и двамата весело се разсмяха.

Те очевидно се забавляваха чудесно. Тайлър се почувства отново пренебрегнат и още повече му се прииска да си тръгне. А когато внезапен плач на бебе прониза тишината, той веднага се отправи към вратата. Нямаше намерение да остане и да се възхищава на някакво пеленаче!

— Ако решите да дойдете на пикника, ще се видим утре — провикна се той вече от пътеката на двора. Осьзна, че думите му прозвучаха, сякаш не го беше грижа дали ще отидат, или не. И в действителност беше точно така.

Тайлър извади кърпичка от джоба и избръrsa челото си. Всъщност интересуваше го, призна си той мрачно. Знаеше, че ще

станат свидетели на това, което брат му така точно бе определил като „вакханалийско посрещане на лятото“, а не му се искаше те да го видят.

Въпреки че се смяташе за циник, почвства странното желание да защити Кари и брат ѝ, тяхната наивност, младост и невинност.

Да му предложат пудинг с плодове! Да му покажат котката си! Какво неподправено простодушие. Тяхната откровеност и наивитет го караха да се чувства неудобно... и виновно. Те бяха толкова различни. Посещението му беше като среща между Дракула и Снежанка.

Тайлър не обичаше да се чувства неловко, нито пък виновен или излишен. А Кари Шоу Уилкокс и нейният брат предизвикваха в него именно такова усещане. Колкото по-бързо купи нейната собственост, толкова по-добре. И ако утрешното веселие допринесе за това... Е, щеше да е жалко, но беше необходимо. „Целта оправдава средствата“ — нали такъв беше девизът на изпълнителния директор на отдела по маркетинг?

Освежен от прохладата на поддържаната с климатична инсталация просторна всекидневна, Тайлър погледна към порутената къща на съседите. И внезапно изплува споменът за поразяващото впечатление, което му направи Кари Уилкокс. Само представата за нейните огромни тъмносини очи и чаровната ѝ усмивка го накараха да замръзне на мястото си.

Абсурд! Невъзможно беше да го привлеча само защото беше много по-различна от жените, с които той обикновено се срещаше.

Тя не бива да ме привлеча, ядосано си помисли Тайлър. Беше нечестно... спрямо нея. Той не търсеше сладки, почтени, млади овдовели майки. Тази мисъл беше по-ужасяваща дори от желанието на неговия баща да му намери прилична жена.

А Тайлър, изпеченият хитрец, отдавна беше решил да остане необвързан и свободен. Досега не беше пристъпил обещанието си. Не смяташе, че ще му бъде трудно да го удържи и в бъдеще.

ВТОРА ГЛАВА

Кари се затича нагоре по стълбите, за да вземе осемнайсетмесечния Франклин от креватчето му. В момента, в който майка му влезе в стаята, детето спря да плаче и весело заподскача, хванало се за решетките на леглото. На малкото му лице разцъфна блажена усмивка.

— Здравей, Франки! Здравей, миличък! — Кари го вдигна от леглото, за да го преоблече. Момченцето започна да се извива и да рита, като се смееше и крещеше.

— Давей, давей, давей!

След кратка борба и разсипана на пода детска пудра, Кари успя да привърши с тоалета му, като му облече синьо памучно костюмче.

— И така, Поспаланко най-после се събуди! — показва се на вратата Алекса Шоу с по едно дете във всяка ръка. — Имам нужда от малко почивка след играта навън — призна тя, като внимателно остави бебетата на пода.

Проходящите дребосъчета се насочиха право към дългите рафтове, които опасваха едната стена на стаята. Франклин се присъедини към тях и тримата ентузиазирано започнаха да хвърлят на пода грижливо подредените играчки.

Алекса потъна в люлеещия се стол и въздъхна уморено.

— Дилън се опита поне четирийсет пъти да се промъкне през живия плет към съседите. И всеки път, когато побягвах след него, Емили хукваше към цветята, които ти посади вчера. Не изглеждат добре. Изпратих Бен да ги полее.

Кари седна по турски на пода. Малката Емили дотича и се хвърли в ската на майка си. Остана само за миг, колкото Кари да успее да целуне светлокосата ѝ главичка, и отново се присъедини към братята си, за да изпразнят рафтовете.

— Никога не спират да се движат — усмихна се Алекса. — Ако не спят, обикалят непрекъснато.

— Мама казва, че сме били същите на тяхната възраст — рече Кари, — а татко ни наричаше „тройната заплаха“.

— Мама винаги го поправяше, че сме „тройно забавление“ — спомни си Алекса.

Сестрите наблюдаваха как Дильн се качва на детския пластмасов стол. Франклин и Емили го последваха веднага и тримата се хвърлиха един върху друг. Забързориха нещо помежду си, Дильн бълсна другите двама и се изправи, столчето се преобърна и тримата се претърколиха на земята.

Кари и Алекса скочиха, за да им помогнат, но безстрашното трои се оправи само и хукна към огромния мечок под прозореца. С буен смях тримата се хвърлиха върху меката плющена играчка.

— Бен изцяло е завладян от мисълта за някакъв пикник утре — каза Алекса, докато двете с Кари наблюдаваха играта на децата. — Знаеш ли нещо повече?

— Съседът, Тайлър Тримейн, току-що се отби, за да ни покани. Прозвуча ми обещаващо, а и ми се иска да се запозная с някои от съседите. Ще дойдеш ли с нас? Би могла да ми помогнеш с малките.

— Да не мислиш да отидеш на вечеря с децата?

— Разбира се, че не — засмя се Кари. — Знаеш какво става, когато те се хранят. Ще изплашим всички съседи и ще доведем горкия господин Тримейн до шоково състояние. Той е от онзи тип изтънчени мъже, нали ги знаеш, чистички, спретнатички, безукорни. Сигурна съм, че в къщата му цари абсолютен ред.

— Двеминутно посещение на дивата тройка Уилкокс ще сложи край на всичко това — пошегува се Алекса.

— Точно толкова смятам да остана — отговори Кари. — Мислех да ги заведа след вечеря, за да поседим в градината, да ни представят на някои от съседите и след това да се приберем.

— Защо Бен е толкова въодушевен? Един съседски пикник не е ли твърде скучна забава за него?

— Той е впечатлен от името Тримейн и би отишъл навсякъде, където го покани някой с такава фамилия — каза сухо Кари. — Кланяше се пред съседа през цялото време.

— Чакай малко — извика Алекса. — Тримейн ли? Милионерите, които непрекъснато правят дарения и субсидират разни мероприятия? За тях ли говориш?

— Да, същите. Усетих как защрака малкото мозъче на Бен. — Кари направи гримаса. — И всичко това само, за да го спечели за рекламната агенция, за която работи.

— Агенцията положително ще му даде собствена кантора, ако успее — отбеляза Алекса. — И повече няма да има никакви прегради за Бенджамиン Шоу.

— Амбициите на Бен ме тревожат — призна Кари. — В него има твърде много пресметливост и прагматичност. Почти ми се прииска да предупредя Тайлър Тримейн да бъде по- внимателен. В края на краишата той дойде с най-добри намерения само за да ни покани на своето увеселение. Не е длъжен да понася преследването на една рекламна акула, дори ако тя е нашият Бен.

— Сигурна съм, че Тримейн може и сам да се грижи за себе си, Кари. Мъж с неговото положение още от най-ранна възраст се е научил да разпознава потенциалните използвачи. Всъщност какво представлява той?

— Изглежда малко над трийсетте. — Кари се загледа пред себе си, сякаш опитваше да си го припомни. — Малко по-висок от Бен. Тъмна коса, зелени очи с почти маслинен цвят. Никога не съм виждала такива. Класически черти. Усмивката му е така ослепителна, че ти се подкосяват краката. Добре сложен и мускулест, но не прекалено, както при натъпканите със стериоиди типове. Хм, какво друго да ти кажа? Невероятен е като гръцки бог, слязъл на земята. Но видях, че нямаше търпение да си тръгне, защото реши, че ние с Бен сме безнадеждни лепкави идиоти. Сигурна съм, че му е неприятно задето сме толкова близки съседи.

— Може би ще ти предложи да купи къщата — каза с надежда Алекса. — Като се има предвид огромното му богатство, би могла да искаш страхотна цена. Продай тази развалина и се премести в хубав квартал, близо до прилично училище, където да има и други млади семейства с деца, с които да играят близнаките и...

— Не бих я продала. Все още не — въздъхна Кари. — Не мога да местя отново децата, Алекса. Твърде често се пренасяхме напоследък. Искам да придобият усещане за стабилност, да останат на едно място достатъчно дълго, за да се чувстват сигурни.

— Е, може пък животът врата до врата с господин Чудесен да има своите добри страни — замислено отвърна Алекса. — Ти си много

хубава, Кари. Тримейн сигурно го е забелязал. Може да те покани на среща и...

— Алекса, мъж като Тайлър Тримейн се среща с фотомодели, принцеси и филмови звезди. Защо, за бога, ще си навлича неприятности и грижи с вдовица с три дечица? Ти знаеш отношението ми към мъжете. Нямам никакво време, но дори да имах, твърде съм изморена, за да мисля за тях. Освен това няма смисъл. Никога няма да обичам друг така, както обичах Ян.

— Знам. — Алекса сложи ръка на рамото на сестра си. — Ян беше най-прекрасният мъж на този свят. О, скъпа, само ако...

— Ходи! — Дильн като вихър прекоси стаята. — Ходи, ходи! — И хукна към хола, Емили и Франклин го следваха по петите.

— Любимата думичка на Дильн! — Двете сестри последваха децата.

Кари беше доволна, че смениха темата. Винаги ѝ беше трудно да говори за Ян, а и сестра ѝ често се разплакваше, когато си спомнеше за онази съдбовна нощ...

Кари решително пропъди мисълта за трагедията. Тя имаше три малки деца, за които да се грижи и да живее... и след които да тича точно сега! Те винаги трябва да са на първо място, преди собствените ѝ мисли и нужди, преди болката ѝ. Те бяха живото доказателство за любовта ѝ към Ян.

А увлечена с грижите за тях, тя нямаше нито време, нито енергия, нито желание да търси вниманието на друг мъж. Не ѝ се ходеше дори на кино.

Беше приела съдбата си в деня, в който беше целунала своя любим съпруг за последен път. Въпреки че любовта ѝ беше така кратка, тя смяташе, че е била благословена да я открие с мъж като Ян Уилкокс. Беше имала своя голям шанс и сега всичко беше приключило. Кари беше сигурна, че не би могла и не би искала да обича отново.

— Хей, Тайлър, ела тук! Трябва да видиш нещо!

Тайлър тъкмо беше започнал неприкрито да ухажва добре сложена червенокоса красавица, представила се като Ранди, когато го извика Люк Минтър — ново лице в неговия непрекъснато разширяващ се кръг от познати. Люк беше главен административен помощник на

своя брат конгресмен, по чиито стъпки обаче нямаше намерение да тръгне. Не беше необходимо твърде много време на новия ерген в града, за да се присъедини към лудешката компания на Тайлър.

— Почакай ме тук, скъпа. — Тайлър повдигна ръката на Ранди до устните си и галантно целуна върха на пръстите ѝ. Младата жена се загледа в него омаяна и очарована, точно както той бе очаквал.

— Помислих си, че не бива да изпуснеш тази гледка — каза Люк през смях, когато Тайлър приближи към него. — Погледни!

Тайлър присви очи срещу следобедното слънце, за да види придвижващата се процесия. Веднага разпозна Бен Шоу. Високата блондинка явно бе третата близначка, а Кари дърпаше след себе си количка с...

Тайлър прегълътна тежко при тази гледка. Там имаше три... три!... малки хлапета, облечени в еднакви костюмчета в червено, бяло и синьо, еднакво подстригани, с невероятно еднакви физиономии и несъмнено на една и съща възраст.

— Вероятно са събрали пътя за детската площадка — кикотеше се Люк. — И пристигат точно тук!

— Здрави, Тайлър! — провикна се в този момент Бен.

Кари вдигна ръка и несигурно махна за поздрав.

— Убедена ли си, че сме поканени тук? — промърмори Алекса.

— Гледат ни така, сякаш сме от друга планета.

— Познаваш ли ги? — прошепна зад гърба му Люк. — Тайлър, нали няма да ги пуснеш да влязат. Това не е детска забава!

Погледът на Тайлър беше прикован в Кари Уилкокс, която изглеждаше спокойна и невероятно красива с роклята в бонбонено розово и изящните си сандали.

— Те не са... — започна той. Прочисти гърлото си и опита отново: — Всичките ли са твои?

— Мои са — усмихна се Кари в отговор. Той сигурно нямаше да изглежда по-шокиран, ако се беше появила с количка, пълна с гърмящи змии. — Дильн, Емили и Франклин — представи ги тя, — утре навършват осемнайсет месеца.

— Трима близнаци?! — Тайлър беше зашеметен. — Още трима?

— В нашето семейство е така — отвърна весело Бен. — Всички жени от прабаба ни насам са имали по двама или трима близнаци. Гени, така казват. Това ме кара да се чувствам щастлив, че съм мъж!

— По две, по три заедно! Звучи като... проклятие! — възклика Люк, отстъпвайки назад, сякаш бяха заразноболни.

Тайлър откри, че не споделя антипатията му.

— Това е чудесно — застана той точно пред Кари. — Вашата история документирана ли е?

— Разбира се! Семейството ни беше предмет на две проучвания — похвали се Бен. — Но ти още не си се запознал със сестра ни Алекса — продължи той. — Алекса, това е Тайлър Тримейн. — В гласа му прозвуча благоговение.

— За мен е удоволствие — кимна Тайлър към нея. Тя беше русокоса, стройна и много привлекателна, но го интересуваше толкова, колкото и Бен. Искаше му се да гледа единствено Кари, да разговаря с нея, но осъзна, че не трябва да удължава твърде много посещението им.

— Да придвижим ли нашия пътуващ цирк навътре? — предложи нетърпеливо Бен.

— Не! — възкликаха едновременно Тайлър и Кари.

Господи! Как да обясни поведението си? Тайлър нервно прокара ръка през косата си.

— В момента... — започна той, но спря смутен.

Точно сега просто не смееше да ги пусне вътре, не и след като страстите се бяха разгорещили. Но как да им го каже по-тактично? Това беше истинско предизвикателство за сладкодумния крал на маркетинга и рекламиата. Но сега сякаш беше изгубил дар слово.

— Не се тревожи, разбирам — наруши Кари неловкото мълчание. Изглеждаше по-скоро развеселена, отколкото обидена. — Сигурна съм, че къщата ти не е достатъчно защитена срещу детски нашествия и не би искал тримата палавници да нахлуят вътре. Всъщност ние не можем да останем. Само се отбихме и...

— Много мило от твоя страна, но аз се чувствам като глупак — намеси се Тайлър. Откакто бе осъзнал силата на очарованието си, не беше изпадал в подобно конфузно положение. Опита се да излезе от неловката ситуация с усмивка, достатъчна да разтопи айсберг. — Виждате ли, тук е... — Не можеше да измисли никаква убедителна причина, за да не ги пусне да влязат.

От дългото бездействие близнаките станаха неспокойни и решиха сами да се справят със ситуацията. Тримата изскочиха от

количката и се втурнаха в три различни посоки.

Алекса, Бен и Кари веднага хукнаха след тях. Бен последва Франклин, насочил се право към задния двор, Алекса пое след Дилън, запътил се към къщата, а Кари — след Емили, която със смях се затича към улицата.

Тайлър се втурна след Кари, бързо я задмина и успя да хване малката, преди да е стигнала тротоара. Тя нададе възмутен вик, а след това се загледа любопитно в него с големите си сини очи. Като осъзна, че не го познава, изражението ѝ се промени и тя каза несигурно:

— Долу!

— В никакъв случай — отвърна Тайлър. — Сега си в ръцете ми и ще останеш тук, малка маймунке!

— Маамунка — повтори Емили, а след това настоя отново: — Долу! — Изви се назад и изпъна тялото си така силно, че Тайлър за малко не я изпусна. За щастие, успя да я хване навреме, въпреки че беше увиснала с главата надолу.

— Аз ще я взема — поsegна към дъщеря си Кари и успешно прикри усмивката си. Горкият Тайлър изглеждаше така несръчен в опитите си да се справи с акробатичните номера на Емили. Явно никога не беше държал буйно дете в ръцете си. — Благодаря ти, че я хвана — каза тя сърдечно.

Точно в този момент една кола профуча по улицата с далече над допустимата скорост. Въпреки че опасността беше преминала, мисълта за възможната злополука го накара да потрепери.

— Тя е много бърза... И тримата се движат със скоростта на светлината! — едва си пое въздух Тайлър. — Как се справяш?

— Ами, тъй като те числено ме превъзхождат, никога не излизам сама с тях — засмя се Кари. — Няма и да се опитвам, преди да навършат три годинки.

— Мисля, че аз бих увеличил тази възраст на десет — вметна със съчувствие Тайлър. — Къде са другите двама? Не ги виждам... — Той мълкна внезапно. След като ги нямаше наоколо, значи бяха влезли в дома му. Той изстена.

В този момент Алекса излезе тичешком от къщата, притиснala извиращия се Дилън с едната ръка, а с другата — закрила очите му. Нейните бяха широко отворени, а лицето ѝ — поруменяло.

— Той нищо не видя, сигурна съм — каза тя, останала без дъх, и махна ръката си от очите на детето. Дилън се опита да я ухапе. — Но аз видях достатъчно. Кари, да се махаме оттук! Всъщност трябва да напуснем този квартал колкото е възможно по-бързо. Защото, ако това са твоите съседи, те са...

— Те не са наши съседи — намеси се с безизразен глас Тайлър. Смътно си спомни, че покани Кари Уилкокс, за да я шокира и следователно не трябваше да се извинява. — Не дойде никой от съседите, с изключение на вас — добави той.

— Хванах го! — прогърмя гласът на Бен. Всички се обърнаха. Бен носеше Франклин под мишница. Едната му ръка беше сложена върху очите на момчето и закриваше почти цялото му лице. Не я свали, докато не стигна групата. — Франклин не видя нищо, Кари, кълна се.

— Защо ни поканихте? — промълви тихо Кари и се обърна към Тайлър.

Той почувства, че се изчервява. Нейното спокойствие го смущи повече, отколкото евентуалното гневно презрение или обвинение. Сините й очи бяха чисти, не трепваха, изражението й беше... непроницаемо.

И това го разтревожи. Той беше свикнал да чете мислите на хората, да разбира техните реакции, да разшифрова техните мотиви, да очаква желанията им, нуждите им. Това беше неоценим талант, който той използваше умело в твърде кръвожадния понякога свят на бизнеса.

Тайлър прилагаше уменията си и в своите лични контакти. Можеше да погледне Алекса и да разбере, че е била шокирана и веднага да реши какво да й каже. Един поглед към Бен му подсказваше, че той е заинтригуван, а това изискваше съвсем различен подход.

Но не можеше да разгадае Кари Уилкокс. Очите й, лицето, гласът, езикът на тялото й не издаваха нищо. Не знаеше дали е шокирана, или ядосана, наранена или уплашена, дали не се забавляваше тайно, или пък му се надсмиваше. Беше въпрос на чест да не отклонява погледа си пръв. Но този път извърна очи и изгуби първия рунд в така наречената от него „игра на погледа“. Устата му пресъхна, а сърцето му заби ускорено. И беше напълно объркан.

Какво, за бога, ставаше с него? Повален от тази млада жена? Ако това бяха делови преговори, той щеше да ги е загубил! Конкуренцията

не би трябало да открие и наеме Кари Уилкокс!

— Няма значение. Вече си тръгваме — рече Кари съвсем спокойно. Фактът, че той не отговори на въпроса ѝ, изглежда, не я развлнува. Беше неразгадаема и недосегаема.

Именно това ме разстройва, осъзна внезапно Тайлър. Той беше обигран, със завидно умение боравеше с думите и действаше светкавично, дори Великият създател би могъл да му завиди, но Кари беше извън обсега на възможностите му.

Тя настани децата в количката и се отдалечи. Каза нещо на близнаците и тримата размахаха ръчички, като крещяха високо:

— Чao, чаo, чаo!

Самата тя не каза нищо, нито пък погледна към него.

— Трябва да се срамувате от себе си, господин Тримейн! Никой не се интересува какво правите вие и вашите разглезени приятели, но да поканите тук сестра ми и децата е безочливо — каза възмутено Алекса и ги последва.

Тайлър осъзна, че шокът ѝ бе преминал в гняв и знаеше как да се справи, но нейното мнение не го интересуваше.

— Трябва да разбереш, Тайлър, сестрите ми не са... светски тип хора — намеси се Бен.

— За разлика от теб, така ли? — попита сухо Тайлър. Бен беше възбуден, той се разкъсваше между задължението да придружи семейството си и желанието да се присъедини към забавлението. Тайлър го разбра. Но това му донесе твърде незначително утешение, след като му се изпълзваше третият член на семейство Шоу.

— О, да, нали разбиращ, обикалял съм света — похвали се Бен.

— Татко е офицер от военновъздушните сили. Сега двамата с мама са на работа в Германия. Живял съм там, а също и в Турция и Англия, и в още шест други държави — гордо добави той.

— Предполагам, сестрите ти също са споделили този космополитен начин на живот?

— Е, да. Но те не са излизали колкото мен. Момичетата ги ограничават повече, нали знаеш. Хм, поне в нашето семейство беше така. — Той хвърли бърз поглед към задната част на къщата, където се намираше басейнът.

Тайлър можеше да си представи какво е видял там. Сети се и за малчугана, който беше изтикал вътре, и потръпна.

— Бенджамин Шоу, идваш ли? — повика го Алекса. Тонът ѝ подсказваше, че е добре да я последва, преди да му се случи нещо.

— Мисля, че трябва да помогна с децата — въздъхна Бен. — Ъ... благодаря, че ме покани на увеселението, Тайлър.

— Казваш го така, сякаш действително го мислиш.

— О, да! Бих искал да... разширя своите социални контакти. Но това... не е за моите сестри — добави той сериозно.

— Е, можеш да се върнеш и... да разшириш своите социални контакти, след като помогнеш на сестрите си. — Тайлър се насочи към огромния гараж, където бяха паркирани колите му.

— Ти излизаш ли? — извика объркано след него Бен. — Няма ли да останеш на собственото си увеселение?

— Моите контакти са достатъчно широки — отговори Тайлър. Единственото, което желаеше, беше да е далече оттук.

Запали моркосиния форд „Мустанг“, модел 1964 година, и излезе на заден ход на улицата, докато Алекса и Бен стояха на пътеката, загледани в него. Кари и децата вече бяха в своя двор и той видя фойерверк от червено, бяло и синьо да изригва от количката, докато минаваше покрай тях.

Наблюдаваше ги в огледалото, докато зави зад ъгъла.

ТРЕТА ГЛАВА

Кари седеше на двуместната алуминиева люлка на задната веранда, въпреки че минаваше вече два часа след полунощ. Забавлението у съседите продължаваше с пълна пара. Шумът беше толкова силен, имаше чувството, че оркестърът и сменящият го диско жокер са на верандата до нея. Чуваше виковете, крясъците, смехът и плискането в басейна. Живият плет, който ги разделяше, не представляваше никаква звукова бариера и тя се чудеше как децата спят при този шум.

Кари отпи от чая с лед и въздъхна. Копнееше за сладката прегръдка на съня, но съзнаваше, че няма да успее да заспи. Беше сама, разсънена и изнервена, а до тях...

Залюля се на люлката и си спомни разказаното от Алекса и Бен за така наречения „пикник“ на Тайлър Тримейн. Пикник ли? Силно впечатлен и възхитен, Бен го описал по съвсем различен начин: „Живо въплъщение на всяка мечта!“.

— Не и на моята! — троснато бе възразила Алекса. — Нито пък на твоята, Кари.

— Единствената ми мечта е осем часа сън без прекъсване — отговори Кари. Чувстваше се на сто години.

А сега, часове след техния разговор, дори на повече.

Отначало не беше сигурна дали нещо прошумоля в живия плет или само така ѝ се стори. Миг по-късно на фона на ярката светлина от съседния двор се очерта силуетът на мъж, който непохватно си пробиваше път през храстите. Тя веднага разбра, че е пиян.

Спящият наблизо Слут наостри уши и застана нащрек. Скочи бързо от стола и се скри в къщата. Кари се намръщи. Така е, като си взимаш котка, а не немска овчарка. Трябваше да се справи сама с натрапника. При това той не знаеше, че е сама.

— Махай се оттук! — извика остро Кари. — Ще насьскам кучето, ако не си тръгнеш веднага.

— Трябва да отида... — промърмори пиянски мъжът и се запрепъва. Изглеждаше трийсетгодишен и беше добре облечен, но явно скъпите му дрехи бяха имали трудна вечер на това увеселение.

— Да, трябва да си отидеш! — повтори строго Кари. — Тръгвай или ще пусна кучето. Спокойно, Демон! Кротко, стой тук — добави тя за по-голям ефект. Но едва когато мъжът започна да разкопчава панталоните си и се насочи към лехата с цветя, тя осъзна какво възнамерява да направи. — Не там! — извика тя и страхът ѝ премина в гняв. — Ще унищожиш цветята ми. Иди поне зад ъгъла на двора.

Неканеният гост се олюляваше несигурно и гледаше объркано.

— О, за бога! — избухна Кари. — Тръгвай! — Мъжът се подчини. — Сега върви напред! — Тя го наблюдаваше как изпълнява нареджданията ѝ и се чувстваше отвратително. Не стига, че искаше да използва двора ѝ за тоалетна, а трябваше и да го напътства. Каква кошмарна нощ!

Тя се облегна отново на люлката, докато изчакваше пияният идиот да свърши, за да го насочи към „пикника“ на Тримейн. И тогава чу ново изшумоляване в храстите. Скочи вбесена.

— Не! Този път, не! Повече не пускам никого! Защо... защо... просто не използвате басейна на домакина?

— Какво нелојално предложение! — чу се гласът на Тайлър Тримейн, който приближаваше към нея. Изглеждаше свеж и бодър, а ризата му беше без нито една гънка, така, както го видя преди няколко часа. За разлика от госта му, бурната забава не беше оставила отпечатък върху него. — Добре че имам навик да изправям басейна след всяко увеселение.

Кари стоеше със скръстени ръце.

— Приличаш на недоволна учителка — отбеляза той.

— А се чувствам така, сякаш живея до училище за бавно развиващи се. Един от тях, Момчето на природата, ехей там — посочи тя далечния ъгъл на двора. — Защо не отидеш да провериш дали няма нужда от помощ?

— О, не. Това не е мой терен. Ще трябва да се справи сам.

Тайлър едва завърши изречението и коленете на мъжа внезапно се подкосиха и той се свлече на земята.

— Чудесно — намръщи се Кари. — Значи си измиваш ръцете. След като е в моя двор, аз да се оправям. — Тя тръгна така рязко, че

Тайлър трябваше да отскочи встрани, за да не го настъпи.

Кари почувства хладната трева под босите си крака и продължи, въпреки че беше само по пижама. Памучното трико изглежда повече като спортен екип, отколкото като нощна дреха, реши тя.

Тайлър я последва. Забеляза, че е по пижама. Допадна му, че не направи опит за фалшиво извинение за облеклото си... или по-скоро за неговата липса. Беше му добре известно, че по този начин жените се стремяха да привлекат вниманието върху себе си, а не да го отклонят. Той смръщи вежди. Нима тя не искаше да я забележи? Жените винаги искаха да бъдат забелязвани от Тайлър Тримейн.

— Какво ще правиш? — попита любопитно Тайлър. Подухна лек ветрец и очерта нежната извивка на гърдите ѝ. Тайлър примига бързо. Шега ли си правеха очите му с него? Наистина ли беше видял очерталите се втвърдени зърна?

Кари се престори, че не забелязва втренчения му поглед и преглъщането. Съсредоточи се върху неподвижния мъж пред себе си.

— За начало ще проверя дали все още диша.

Мъжът внезапно пое дълбоко въздух и изхърка.

— Предполагам, това отговаря на въпроса ти. А сега?

— Ами не мога да го оставя тук навън, нали?

— Защо не? Нощта е топла, не вали, така че няма опасност да настине или да се удави от дъждъ. Погледни от хубавата страна на нещата. Все едно е на къмпинг, сън под звездите. Помисли за всички други, които плащат такси за привилегията да са на открито. Тед е късметлия, че не плаща нищо.

— Тед ли се казва?

— Тед Колтър. Заема висок правителствен пост благодарение на богатия татко, който отказа да го вземе в семейната фирма. Мъдро решение, защото младият Тед е абсолютен некадърник.

— И затова го слагат в правителството? Моите трудно спечелени пари на данъкоплатец отиват за... заплатата на този пиян некадърник?!

— Възмутително, нали? — Тайлър я наблюдаваше как заобикаля мъжа. Тя вдигна внимателно единия му крак, след това другия.

Очите на Тайлър се плъзнаха по тялото ѝ. Не беше висока, но краката ѝ бяха дълги и стройни. Иplenително голи поради късите ѝ панталонки. Закръглени бедра. Нежни глезени. Тайлър внезапно осъзна, че диша с отворена уста. И се присмя на себе си — та тя сякаш

е с пижамата на брат си! А един куп жени в съседната къща бяха облечени с...

Тайлър тръсна глава, сякаш да отпъди мислите си. Това, което носеха или не носеха онези жени, изобщо не можеше да се сравни с категорично несексапилното облекло на Кари и въпреки това той не беше там, а тук и прегъльщащо тежко, докато съседката му едва забелязваше неговото присъствие.

Тя хвани здраво краката на Тед.

— Кари, какво правиш? — попита дрезгаво Тайлър.

— Не виждаш ли? Влача го. — Тя дръпна силно тялото на мъжа, но то не помръдна. Опита отново, а след това отчаяно го пусна. — Тежък е като камък.

— И къде смяташе да го завлечеш?

— Вкъщи. После ще извикам такси и ще предложа допълнително възнаграждение на шофьора, за да отнесе внимателно Тед Колтър в леглото. А сметката ще дам на теб. Ще ми помогнеш ли? Ако не, моля те, върни се на пикника. Сигурна съм, че липсваш на гостите си.

Интонацията ѝ не остави капка съмнение относно мнението ѝ за неговото увеселение. За разлика от ранните часове на вечерта, сега Тайлър четеше мислите ѝ съвсем ясно.

— На никого не липсвам. Излязох веднага щом си тръгнахте вие тримата. Тъкмо се връщах, когато видях Колтър да се промъква през храстите и го последвах.

— Защо?

— Защо го последвах? Не знам, наистина. Любопитство? Рицарски импулс вероятно? Остави го. — Той хвани мъжа под мишниците. — Ще го пренеса сам.

— Щеше да ме защитаваш от него? — присмехулно го погледна тя.

— Не знаех, че не спиш. Може би съм мислел, че ще попречи да поsegне на собствеността ти. Да си спестя някое обвинение, което би повдигнала срещу мен.

— Необходимо ли е мъж с твоето положение да върши странни неща само за да не го обвинят в нещо?

— Преместването ли имаш предвид? Добре се справям, нали?

— О, да. Ако ми се наложи, непременно ще се обърна към теб.

— Да не би да виждам усмивка на лицето ти?

— Нищо подобно — увери го тя, отвори вратата пред него и отиде да се обади за такси. — Казаха, че ще дойдат след двайсет минути. Можеш да оставиш парите за шофьора и да си вървиш.

— Искаш да се отървеш от мен? — усмихна се язвително той. — Е, аз не бързам да си тръгна. Не мога да се прибера. Къщата ми е превзета от ненаситни веселящи, забрави ли? И ще останат, докато капнат от умора и заспят. А това вероятно ще бъде утре следобед.

— Да не очакваш да ти съчувствам?

— Е! — Тайлър сви рамене. — Аз съм си виновен.

— Не те разбирам — погледна го объркана Кари. — Организираш това грандиозно диво увеселение, а след това се измъкваш.

— Чудя се дали и половината от хората оттатък изобщо ме познават. И дали някой е разbral, че ме няма през последните няколко часа.

— Какво е това? Тъжна песен за горкото богато момче?

— Моля те, само в това не ме обвинявай — усмихна се той. — Винаги съм се наслаждавал на моето обществено положение, дори когато бях съвсем малък. Сега съм богат мъж и ценя още повече привилегиите.

— Е, освежаващо е най-после някой да си го признае. Всеки път, когато включва телевизора или отворя списание, някоя богата гледла се оплаква от тежестта на парите. Това ме влудява! Бих искала да ги видя да опитат другия вариант, да живеят в бедност, да треперят за всеки цент.

— Своя живот ли описваш? — намръщи се Тайлър.

— Не, не съвсем. — Кари сведе поглед. — Знам, че не трябва да се оплаквам. Има хора в много по-тежко положение.

— Съпругът ти нямаше ли застраховка?

— Не, нямаше. Ян беше само на двайсет и пет, когато загина, а близнаците още не бяха родени. За какво ни беше застраховка? — Смехът на Кари беше болезнено ироничен. — Младите съпрузи не умират, нали? Една двайсет и четири годишна жена във втория месец на бременността не очаква да остане вдовица.

— Неуязвимостта на младостта — промълви тихо Тайлър.

— Вече не страдам от тази болест — засмя се тя, но очите ѝ останаха тъжни.

Изглеждаше толкова крехка, млада и уязвима. А Тайлър беше този, който се почувства слаб. Погледна я и нещо непреодолимо го привлече към нея. Повдигна ръка, за да я докосне, да установи някаква връзка между тях. Но бързо я отпусна. Толкова силно го желаеше, че не посмя да го направи. Парадоксална реакция за мъж, свикнал да прави само каквото поиска.

Кари се изправи рязко, изпъна рамене, а лицето ѝ изразяваше решителност.

— Не обичам да се самосъжалявам. И със сигурност не искам, нито пък имам нужда от твоето състрадание. Може да нямам твоите доходи, но се справям. Имам прилична заплата, а и от социалната служба ми помагат за близнаките.

— Работиш ли?

— Не, една вълшебница ми плаща сметките за тока и храната. Тя махва с пръчица и магически се появяват храната, дрешките, играчките.

— Заслужих си го. — Чувството ѝ за хумор му хареса не помалко от смелия ѝ характер. Трябва да се махна по-скоро оттук, помисли си той. Ако остана... — Какво точно работиш? — попита, без да обръща внимание на предупреждението на вътрешния си глас.

— Медицинска сестра съм в родилно отделение. Чудесно място. Дава живот и надежда. — От погледа ѝ сякаш струеше топлина. — Толкова е... истинско. Утвърждава живота, нали разбиращ?

Циникът в Тайлър се обади. Започваше да я харесва твърде много и беше време да се дистанцира.

— Да, знам какво точно имаш предвид. Бих могъл да опиша собствената си рекламна дейност със същите светли думи.

Доволен, той зачака реакцията на неговия сарказъм. Вероятно щеше да го изхвърли навън и щеше да постъпи добре.

— Ще ми повярваш ли — изненада го тя с веселия си смях, — че брат ми Бен казва същото за неговата работа в рекламата! Той смята, че откриването на нова сметка в банката е нещо по-добро от раждането на едно бебе. Защото тя ще ти натрупа още пари, докато едно бебе само ще ти струва пари.

Тайлър я гледаше втренчено, изпитвайки странно чувство в стомаха си. Когато тя се смееше, красивите ѝ сини очи блестяха, а извивката на нежните ѝ устни спираше дъха му...

Как? Защо той? Не можеше да определи непонятните чувства, които тя предизвикваше у него. Не можеше да ги опише, а в същото време бяха толкова истински... „Утвърждаващи живота“? Гласът ѝ звучеше в ушите му. Тайлър си пое дълбоко въздух и се опита да не гледа към нея. Успя... за цели десет секунди.

Кари, изглежда, не забелязваше душевните му терзания. Продължаваше да бъбри, а междувременно коленичи, за да провери пулса на Тед Колтър.

— Имам късмет, че ми предлагат двайсет и четири часови дежурство за събота или неделя, а ми плащат за четирийсет и осем часа седмична работа. Работя всеки уикенд, а на петия почивам. Алекса и Бен остават тук, докато съм дежурна. Жалко, че тази нощ не съм на работа, след като бездруго не спя.

— Да. — Той неловко прочисти гърлото си. — Съгласен съм, че... шумът е непоносим.

— Разбира се, ти разчиташе на това. Хайде, Тайлър, бъди честен! Знам защо ме покани на това увеселение. Искаше да разбера колко е ужасно да живея врата до врата с теб. Много шумно и нечистопътно като атмосфера за моите невинни деца. Защото искаш да ти продам къщата, нали?

Очите му се разшириха. Много я беше подценил. Толкова прозрачен ли беше планът му? Или тя беше необикновено проницателна.

— Мразиш гледката към тази грозна стара къща и вероятно имаш грандиозни планове за устройването на това пространство. Тенисourt? Или водна пързалка? При това си изненадан, че съм се досетила — погледна го тя в очите. — Може да не съм богата, Тайлър, но не съм и глупава.

— Не, не си. Ти си много интелигентна жена — прозвуча грубо гласът му. — Красива и умна,ексапилна и съобразителна. — Той прегълътна. — Майка на три осемнайсетмесечни близнечета.

— Изглеждаш като зашеметен — засмя се искрено Кари. — Не се страхувай, господин Тримейн. Нямам намерение да те съблазнявам, така че няма опасност да станеш жертва на женските ми хитрини.

Тайлър я гледаше, разкъсван между желанието да се присъедини към заразителния ѝ смях и импулса да я удуши. Имаше още един вариант, който го привличаше неудържимо.

— А може би ти трява да се беспокоиш — проблеснаха хищнически очите му. — Представи си, че реша да те съблазня и ти се поддадеш на моя мъжки чар? Казват, че съм... неустоим. — Той направи крачка към нея, след това още една.

— Убедена съм в това. — Кари не помръдна от мястото си, въпреки че тялото му почти я докосна. — Но аз имам имунитет.

— Нима? — Близостта ѝ го възпламени, гледаше я като хипнотизиран. — Нека проверя.

— Хм, първата стъпка, предполагам?

— Ще те целуна, Кари. Аз го искам, ти също.

— О, не само първата стъпка, но и целият ритуал.

— Ако се опитваш да ме разсмееш... — усмихна се въпреки желанието си Тайлър.

— Опитвам се да охладя ентузиазма ти — поправи го Кари. — Успявам ли?

— Не и когато извиваш така тялото си.

— О, съжалявам. Повече няма да мърдам. Но продължавай, трябва да доведеш замисъла си до край. Ще ти позволя да ме целунеш, за да ти спестя гоненицата из стаята — усмихна се дръзко Кари.

Тайлър се загледа в присмехулния блясък на очите ѝ. За пръв път от дълго време се чувстваше разವълнуван от мисълта за една целувка.

— Мисля, че ще се възползвам от щедрото ти предложение.

Кари усети тежестта на ръцете му върху раменете си, топлината на тялото му, която проникваше в нея. Сякаш наблюдаваше всичко отстрани. Видя как се приближава главата му, очите ѝ отбелязваха всеки детайл от лицето му. Острият нос, притворените зелени очи, едва наболата брада. И предизвикателно чувствените му устни, пълни и добре очертани. Очарована и замаяна, тя вече не беше нито спокойна, нито само страничен наблюдател. Осъзнатото сексуално привличане я обърка. Кари сложи ръце на гърдите му, за да го отдалечи.

— Уплаши ли се? — Тайлър покри пръстите ѝ с длани.

— Не, още по-лошо — прошепна тя. Палците му се плъзнаха по ръцете ѝ. Топлият му дъх се смеси с нейния. Кари се бореше с желанието си да се отдаде на удоволствието на момента. — Бих искала да съм уплашена.

— Защо? — Харесваше му играта, закачките, всичко, което неизбежно водеше точно натам, накъдето той възнамеряваше да тръгне. Привлече я в обятията си.

Чувствена тръпка премина по гърба на Кари. Ръцете ѝ неволно обвиха врата му. Повдигна се на пръсти, притисна се силно към него и пое дълбоко аромата на тялото му. Беше забравила какво е да бъдеш желана...

— Предизвикваш в мен чувства, които смятах, че никога повече няма да изпитам и това е далеч по-опасно от страха ми от теб — каза тихо тя.

Кракът му се плъзна между бедрата ѝ.

— Значи все пак не си съвсем имунизирала срещу мен? — подразни я той и захапа лекичко края на ухото ѝ.

— Предполагам, не. — Тя го гледаше изненадана с широко отворени очи. Мислеше, че разбунтувалите се в нея чувства са отдавна погребани заедно с Ян. Но да ги възкреси мъж, чийто секуален опит далеч надхвърляше нейния собствен, беше твърде обезпокоително. Освен това ги разделяше и общественото им положение. — Сега и без това голямото ти самочувствие ще нарасне още повече — намръщи се тя.

— Не точно самочувствието ми нараства в момента, скъпа — засмя се той дрезгаво. Облегна гърба ѝ на стената, обхвана я здраво и бавно повдигна коляното си, докато тя остана почти във въздуха.

Кари бе шокирана от интимната близост, замаяна от буйния огън, който я изгаряше. Обземаше я опасно вълнение, искаше ѝ се да избяга, а в същото време — и да остане.

А когато почувства устните му, мислите ѝ се объркаха съвсем, не можеше да разсъждava, усещаше само силната физическа нужда на тялото си.

Устните ѝ се разтвориха под натиска на езика му и тя тихо изстена при мъчително чувственото проникване. Възбудена физически и емоционално, Кари отвърна на целувката му. Опиянена от ласките му, копнееше за повече.

Той не беше очаквал толкова страстен отговор, едновременно щедър и жаден. Отново я беше подценил. Никога не беше предполагал, че ще бъде така възбуден, така разтърсен от една целувка. Господи, как се целуваше тя! Кой можеше да предположи, че сладката малка Кари,

майка на три деца, може да възпламени страстта му толкова бързо и така силно?

Остра тръпка разтърси Тайлър. Чувствата, които бушуваха в него, бяха необуздани и диви, по-силни от всичко, което беше изпитвал досега. Със сигурност беше стигал върховете на екстаза, но сегашното чувство го обезсилваше със своята мощ.

— Кари... — прошепна той, а устните му потърсиха нежната извивка на врата ѝ. Трябваше да стисне зъби, за да преодолее приятната болка от силната възбуда. Притегли я още по-плътно към себе си.

И изведнъж всичко свърши. Той стоеше съвсем сам.

Кари се изтрягна от прегръдките му и се отдалечи. Не много, но достатъчно. Тайлър почувства раздразнението, което го обхвана. Необходима му беше изключителна воля, за да не прескочи лежащия пред него Тед и да я привлече отново в прегръдките си.

— Не беше добра идея — промълви Кари, загледана в земята.

— Какво? — замаян и изумен, Тайлър я гледаше с втренчен поглед. Разгорелите се в него чувства бяха опасно близо до повърхността. Изкушаваше се да им се поддаде.

— Целувката беше грешка.

— На теб ти хареса — опроверга я Тайлър. — Дори много. Ти беше не по-малко активна от мен, малката, и не се опитвай да твърдиш обратното.

— Нямам и намерение, но не виждам смисъл да започваме. Ние сме възрастни хора, Тайлър, и знаем докъде ще ни отведе това.

— Към спалнята — отвърна безцеремонно той, неподгответен за нейната откровеност. Осъзна, че не може да говори спокойно и да овладее ситуацията. Почувства се объркан.

— Не трябва да позволяваме това да се случи. Не можем да бъдем любовници, нито дори приятели. — Гласът ѝ беше тих и решителен. Владееше напълно разговора и ситуацията. И него.

— А защо не — недоволно попита Тайлър. Той беше силният тук. А сега не знаеше какво да прави. — Сигурен съм, че ще ми обясниш по-подробно.

— Щом настояваш — отвърна търпеливо Кари.

Тайлър почувства покровителствената нотка. Не си спомняше последния път, когато се бяха отнесли снизходително към него, може

би никога. А тя, изглежда, не съзнаваше, че го е засегнала. Сигурно обича да властва, помисли си Тайлър.

— Аз съм вдовица с три деца, а ти си един от най-привлекателните ергени в града... А кой знае, може би и в страната. Ние сме от два различни свята, чиста случайност е, че нашите пътища се пресякоха. Аз нямам нито време, нито енергия, нито желание за сексуална връзка с някого — сви рамене Кари. — А от това, което разбрах за твоя начин на живот, ти нямаш време, сили или желание да поддържаш несексуална връзка, особено с жена като мен.

Изражението й беше сериозно, а големите сини очи — напрегнати. Тя искрено вярваше в думите си.

Тайлър бе обзет от противоречиви чувства. Искаше да се изсмее на нейната сериозност, да спори заради докатичните ѝ схващания, а в същото време искаше да я привлече в прегръдките си. И докато размишляваше, тя продължи:

— Може и да греша, но ако държиш да ми завъртиш главата, за да ти продам къщата, моля те, не си губи времето.

— Нямам такива намерения. За какъв ме мислиш?

— За богат мъж, свикнал да получава това, което иска. Обещавам да ти продам къщата, Тайлър, но по-късно. Не трябва да места отново децата. Откакто са се родили, сме сменили четири къщи, а аз искам да придобият чувство за спокойствие и сигурност, преди да сме се преместили отново — усмихна се тя уморено. — Не можеш да си представиш колко е трудно да се пренасяш с три бебета. Когато станат на три години, ще опитам отново. Само още осемнайсет месеца и ще можем да преговаряме.

— Не искам точно сега да обсъждам прехвърляне на имоти — възклика Тайлър. Желаеше я до болка, беше изтърпнал, а тя стоеше безразлична, непроницаема. Докато той копнееше за вкуса на устните ѝ, младата жена беше по-склонна да обсъжда бъдещи сделки.

Спомняше си много добре своето намерение да я накара с всички възможни средства да продаде къщата. Защо и как тази цел внезапно се оказа... ненужна? Тайлър изведнъж бе осенен от прозрение. Нейната собственост нямаше нищо общо със случилото се между тях. Но какво все пак...

— Като че ли чух таксито — запъти се към вратата Кари.

Тайлър се чудеше как е възможно да се чуе нещо при силния шум до тях. Той едва долавяше собствените си мисли и положително това беше причината обикновено така точният му и проницателен ум сега да блуждае. Не беше пил нищо по-силно от бутилираната вода от хладилника в офиса си, където прекара в работа последните седем часа.

Беше разсеян, раздразнен. Нещо не беше както трябва. Жените не успяваха да объркат мислите му, те бяха в онази част от мозъка му, отделена за почивка и развлечения и не се намесваха, докато той не решеше да мисли за тях. Кари разруши всички прегради, нахлу като компютърен вирус и обърка всичко. Имаше нужда от противоотрова, бързо!

Кари влезе заедно с шофьора, който не изглеждаше особено доволен от гледката.

— Госпожо, това ще ви струва много пари — промърмори той.

Тайлър облекчено въздъхна, можеше да спре да мисли. Беше време да пристъпи към действие. Двамата мъже бързо се справиха с Колтър.

— Благодаря ти, Тайлър — каза Кари. — Щеше да ми е много неприятно децата да го заварят на пода, когато се събудят. Тя погледна часовника си. — А това ще стане само след четири часа. Трябва да се опитам да поспя.

— Аз също, но не виждам как ще стане с онези слабоумници оттатък. Имаш ли нещо против да остана?

— Шегуваш ли се?

— Не. Ако нямаш свободна стая, ще остана на дивана в хола. Обещавам да не се опитвам да те ограбя. Дори няма да те докосна. Виж, съгласен съм, че не можем да сме любовници, но защо да не бъдем приятели?

Той отново беше възвърнал самоувереността си. Разрешението беше дошло, докато качваше Колтър в таксито. Приятелство! Кротко, отегчително и скучно приятелство. Точно това беше необходимата противоотрова, за да се излекува от абсурдния интерес към нея. Честите дози от нейното присъствие щяха естествено да намалят нейната привлекателност, беше неизбежно. Тайлър се усмихна, доволен от стратегията си.

Кари скръсти ръце и се загледа в блесналите му очи.

— Защо искаш да бъдем приятели?

— Защо да не искам? — възрази той спокойно. — В крайна сметка, ние сме съседи. Съвсем естествено е.

— Добре — въздъхна тя. — Тогава те моля като приятел. Тръгвай си. Не можеш да останеш и аз съм твърде уморена, за да споря.

— Наистина ли искаш да си тръгна? Ще ме изпратиш при онази тълпа от порочни, пияни жени, които само чакат да им падна в ръцете? Какъв приятел си ти, Кари?

Кари знаеше, че той се шегува, макар да не се съмнява в истинността на думите му. Всички онези жени... Тя почувства странна тръпка и съвсем неканен изплува споменът за страстната целувка.

Кари крадешком погледна към него и видя, че я наблюдава внимателно. Чудеше се дали е разбрал за какво си мисли тя. Вероятно, тъй като всяка негова дума е била предназначена да предизвика точно този спомен. Той беше опитен, по светски изтънчен, пресметлив и беше време да му покаже пътя. Веднага!

— Имам две щеки. Ще ти ги заема с удоволствие, за да се браниш от любовните набези — каза тя весело. — Довиждане и лека нощ, господин Тримейн.

— Какво? Къде отиде Тайлър? След всичко, което преживяхме?

— засмя се той. — Отпусни се, Кари. Ние се харесваме, и няма причина да не бъдем приятели.

— Защо така внезапно реши да станем приятели?

Тайлър се загледа замислено в земята. Тя искаше отговор, но истината нямаше да му свърши работа. На помощ му дойде многогодишният опит в изработването на маркетингови стратегии и контрастратегии.

— Може би защото ти беше така категорична. Не обичам да ми казват какво мога и какво не мога да правя. Всъщност изобщо не ми харесва концепцията „не мога“. Е, какво ще кажеш? — Той протегна ръка. — Приятели?

— Добре, защо не? — Стиснаха си ръце като двама делови партньори, скрепили устно споразумение. — По-добре е да си мой приятел, отколкото враг. А сега можем да бъдем честни и открити един към друг, нали? — Кари го дари с ослепителна усмивка. — Тайлър, скъпи приятелю, време е да изчезваш. Казвам ти го по най-приятелския, честен и открит начин.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тайлър чу гласовете на децата, радостните им писъци и плискането на вода, докато приближаваше към тесния проход в живия плет, който го разделяше от дома на Кари. Поколеба се и погледна назад към своята къща — хладна и тиха под горещото следобедно слънце. Повечето от гостите си бяха отишли, въпреки че някои все още спяха, изтегнали се по диваните или на пода, а други си приготвяха закуска в огромната кухня. Тайлър послуша няколко минути вялите им разговори и го завладя необяснимо желание да избяга.

И ето че сега — гол до кръста, със срязани до коленете джинси — стоеше и гледаше към зейналия проход в живия плет. Ако се съдеше по звука, децата на Кари си играеха на двора. Тайлър се намръщи, осъзнавайки колко много се е надявал на продължението на снощната целувка. Да я намери сама и...

И какво, запита се цинично той. Ще продължат оттам, докъдето бяха стигнали вечерта? И откъде по-точно? От момента, в който я целуна и телата им пламнаха с неприкрита страсть, или когато тя му каза да си върви.

Беше странно да се чуди какво да прави с една жена, след като имаше претенциите, че познава доста добре противоположния пол. Тайлър се поздрави за своята стратегия. Беше толкова просто. Колкото повече се срещаше с нея, толкова по-безинтересна щеше да му става тя. Всеки начинаещ в маркетинга беше запознат с тази теория. Колкото повече, толкова по-малко! А Тайлър Тримейн имаше завършен курс в тази област.

Но планът му не включваше присъствието и на трите хлапета, не и след като беше спал едва няколко часа предишната нощ. Той се обърна и тръгна обратно към къщата си.

— Дильн, върни се! Не, не, Дильн. Не отивай там! — Гласът на Кари го спря. Миг по-късно чу победоносен вик и през плета се промъкна малка руса главичка.

Тайлър разпери ръце и хвана беглеца, който веднага започна да се извива енергично в ръцете му.

— Пусни! — настоя Дилън нетърпеливо.

— Искаш да кажеш, да те пусна вкъщи — поправи го Тайлър и го понесе обратно към плета. — С удоволствие ще изпълня желанието ти. И искрено се надявам да останеш там. — Тайлър премигна срещу слънцето и видя, че Кари тича към тях, стисната по едно дете във всяка ръка. — Като че ли и двете ти ръце са заети — отбеляза весело той. — Как смяташе да хванеш този, със зъби ли? Твойт случай е особено тежък, защото съотношението е три към едно.

— Не можех да оставя Емили и Франклин сами в басейнчето — сви рамене Кари. Той не ѝ казваше нищо ново. — Ще се подхлъзнат под водата само за секунди. По-добре да опитам да хвана Дилън със зъби.

Тайлър се усмихна. Харесваше му духът ѝ, за който нямаше „не мога“. Никакви оплаквания. Никакво хленчене. Вероятно тя действително би хванала Дилън със зъби!

Той погледна зад рамото ѝ и видя кръглия син надуваем басейн, наполовина пълен с вода. След това се втренчи в Кари. Тя носеше скромен светложълт бански костюм от две части. Отбеляза, че краката ѝ бяха доста дълги за нейната миниатюрна фигура. Спомни си, че го забеляза още снощи. Бяха изключително добре оформени — от глезените до бедрата.

— Започва да ти става навик — каза Кари.

— Ъ-ъ, не знам какво имаш предвид — смотолеви Тайлър и отклони поглед, чувствайки, че почервенява от смущение.

— Да спасяваш моите бегълци — усмихна се тя. — Благодаря ти!

Тайлър преглътна тежко. Краката ѝ бяха страхотно оръжие, но усмивката ѝ и тези дълбоки сини очи поразяваха още по-силно. Той я гледаше объркан.

— Къпане! — възклика Франклин и посочи към малкия басейн. Беше облечен с бяло плувно костюмче със зелени жабчета. Емили — с розов гофриран бански, се извиваше в ръката ѝ и правеше познатия му номер с главата надолу.

— Къпане! — повтори като ехо Дилън и за малко да скочи от Тайлър. Мъжът го хвана здраво, този път малко по-умело след

вчерашната тренировка с Емили.

— Къпане! Къпане! Къпане! — закрещяха и тримата.

— Плуване — поправи ги Кари. — Сега ще плувате в басейна.

Тайлър машинално я последва, когато тя тръгна през двора към синия басейн. Какво друго му оставаше?

— Пуване — каза Дилън с желание за разговор.

— Искаш да кажеш „плуване“? — Тайлър беше много изненадан.

— Хей, ти си разбрал. Плуване, а не къпане. — Никога не беше вярвал в способностите на малките да разсъждават, но това хлапенце очевидно беше разбрало какво каза Кари. Само дикцията му беше доста лоша. — Плуване — поправи го Тайлър.

— Пуване — повтори Дилън.

— Е, добре, на прав път си. Продължавай да се упражняваш. — Тайлър сложи Дилън в басейна, след като Кари вече беше оставила другите две деца вътре.

— Къпане! — изкрещя в екстаз Франклин и разплиска вода около себе си.

— Плуване — поправи го Тайлър. — Кажи „плуване“. Хайде, момче, покажи на брат си, че си умен като него.

— Ти всичко поставяш на конкурентно начало — отбеляза сухо Кари. — Те са само на година и половина, а ти искаш да ги посветиш в основните принципи на конкуренцията.

— Братята по рождение са конкуренти, не е необходимо да ги обучаваш — възрази Тайлър. — Най-ранните ми спомени са свързани с опитите ми да надвия по-големия си брат във всяка игра. Разбира се, Коул беше по-голям с цели три години и аз никога не успях, но имах шанс с по-малкия Натаниъл...

— И ти винаги печелеше срещу него, по същия начин както Коул срещу теб — обобщи Кари.

— Точно така — светнаха очите на Тайлър. — Всяко момче трябва да има по-малък брат, когото да побеждава. Това изгражда характера.

— Или го разваля — мрачно каза Кари. — Искам децата ми да са приятели, а не съперници.

— Пуване — викна Дилън.

— Къпане! — изкрещя Франклин.

Кари и Тайлър се спогледаха и се разсмяха.

— Те вече се дуелират словесно. — Кари седна на шезлонга, защото почувства слабост в коленете. Усмивката на Тайлър ѝ въздействаше, замъгляваше разсъдъка ѝ и я замайваше, така както и вида на голите му гърди — мускулести и широки, дългите му силни крака и притритите джинси, които очертаваха всяка извивка на тялото му. Кари прегълътна. Позволи си да го погледне само за момент и след това бързо извърна очи.

Тайлър Тримейн изглеждаше страхотно и като че ли с всяка изминалата минута я привличаше все повече. И той, разбира се, го усещаше. Тайлър притежаваше онази вътрешна самоувереност, която винаги е била високо ценена от противоположния пол. Кари беше сигурна, че не е първата жена, останала без дъх под въздействието на неговата усмивка и мъжествена фигура, но той беше първият мъж, очаровал я така силно. Никога преди не ѝ се беше случвало да погледне мъж и в същия миг да я обзeme желание.

Младата жена се почувства виновна заради моментното си предателство към паметта на Ян. Той беше рус, красив и целият му вид на добросърдечно съседско момче я беше очаровал още при първата им среща в кварталното кафене преди шест години. Сърцето ѝ се сви, когато си спомни онези невинни години. Беше тъжно и мъчително да се обръща назад.

Тя сложи тъмните слънчеви очила и си спомни колко много бе обичала Ян. И че винаги щеше го обича. Никой не можеше да заеме мястото му. Ако случайно се беше загледала в друг мъж, това не означаваше нищо. Все пак тя беше жена, нали? Трябва да си извънземен, за да не те впечатли Тайлър Тримейн.

Тайлър погледна крадешком към Кари. Зарадва се, че тя си сложи очилата. Блестящите ѝ очи го обзоръжаваха. Вероятно се дължеше на интензивността на цвета им или на будната им интелигентност. И почти с облекчение насочи вниманието си към децата.

— Добре, Емили, ти сигурно имаш свое мнение по въпроса. — Тайлър коленичи до басейна, където момиченцето методично пълнеше с вода някаква кутийка и я изпразваше в пластмасовата кофичка, която плуваше наблизо. — Хайде да чуем какво ще каже дамата. Каква е тази дейност: къпане или плуване?

Емили го изгледа продължително.

— Вата — отвърна тя спокойно и възбнови заниманието си.

— Тя каза „вода“ — обяви възбудено Тайлър, като не взе под внимание лошото произношение.

Кари кимна разсейно.

— Хей, тя е най-умната от всички! — Тайлър беше удивен. — Направи скок и направо обобщи, че всичко е вода, било то къпане или плуване.

— Не е ли късмет, че не си имал сестра — пошегува се Кари. — Щеше да ви надскача с брат ти и да печели всеки път.

— Горкият ти брат! — извърна нагоре очи Тайлър. — Двете със сестра ти вероятно го водите за носа.

— Само да не те чуе — засмя се тя. — Винаги е вярвал, че именно той е водещият.

— Горкото момче — поклати глава Тайлър.

В този момент Франклин и Дильн посегнаха едновременно към дебелото гумено пате в средата на басейна. Франклин го сграбчи за опашката, а Дильн го хвана за главата.

— Мое! — изпищяха и двамата в един глас.

— Това е тяхната нова дума — каза Кари кисело. — Научиха я миналата седмица и я използват непрекъснато.

Никое от децата не отстъпваше патето и виковете „мое“ пронизваха главата на Тайлър.

— Няма ли да направиш нещо? — попита той. — Започват да вдигат страхотен шум.

— И да чуя това от мъжа, чието увеселение проглуши целия квартал? — сви рамене Кари. — Те просто водят братски спор. Мислех, че го одобряваш. Това не те ли връща към детските ти години?

— Е, щом ти нямаш намерение да се намесиш... — неодобрително промърмори Тайлър, издърпа играчката от ръцете на момчетата и я подаде на Емили, която не обръщаше никакво внимание на спора. — Сестра ви ще пази патето, момчета — каза той назидателно. — Виждате ли какво се случва, когато крещите?

Не успя да довърши. Дильн и Франклин избухнаха в плач. Тръгнаха войнствено към Емили като армия в настъпление. Тя погледна към патето в ръката си, а след това към братята си и хвърли играчката извън басейна. Това вече не беше по силите им. Те ревнаха отново. Изглеждаха беззащитни и нещастни.

— Чувствам се отвратително — промърмори мрачно Тайлър. Вдигна отново патето и го подаде на момчетата, но и двамата отказаха да го вземат.

Кари влезе в басейна и взе хлапаците в скута си.

— Как издържаш? — загледа се Тайлър в тях, а лицето му изразяваше ужас и страх. Тя живееше сред крясъци и плач двайсет и четири часа на ден, триста шейсет и пет дни в годината. Вероятно работата ѝ в болницата в края на седмицата беше вид почивка за нея!

Кари не отговори на въпроса му, а насочи вниманието си към малките. Трябваха ѝ само няколко секунди, за да ги успокои с нежния си гальовен глас. Личицата им се разведриха, двамата взеха по една лодка, която тя им подаде, и запляскаха по водата. Кари излезе от басейна и се върна на шезлонга.

Не забеляза, че Тайлър се е приближил и когато седна, кракът ѝ допря гърба му. И двамата се отдръпнаха така рязко един от друг, че биха се изсмели, ако въобще им беше до смях. Тя почувства как пламна кожата ѝ на мястото на допира.

А Тайлър все още усещаше копринената мякота на крака ѝ. Почувства как тялото му се стегна, как се надигна вълна от желание и той едва успя да потисне стона си. Точно сега близнаците трябваше да го облеят със студена вода или отново да се разпищят, за да може да се успокои.

Но децата се бяха съсредоточили в игрите си, тъй че Кари и Тайлър останаха безмълвни в напрегнатата тишина.

Мъжът прехвърли поглед върху малките. Те изглеждаха възхитително и му беше интересно да ги наблюдава как играят, макар че не му се искаше да го признае. Колкото до Кари, тя беше привлекателна, но недостъпна. Не че имаше някакви намерения към нея, но дори да имаше, щеше да се откаже, защото не искаше да се заплита в толкова сложна ситуация с майката на три деца. Беше немислимо.

Тайлър почувства остьр прилив на гняв, но не разбра причината.

— Значи това правиш по цял ден? — наруши мълчанието той, а презрителният тон отговаряше напълно на изражението му. — Усмиряваш дечурлигата, тичаш след тях, храниш ги, сменяш им дрехите и след това пак ги храниш, за да им ги смениш отново. Всеки

ден едно и също, безкрайно и нескончаемо, и нямаш нито миг за себе си. Адски тъпо съществуване, ако питаш мен.

— А кой те пита? — сряза го Кари. — Никой не те е молил да идваш тук, нито пък да останеш. Ако ти се вижда адски тъпо с нас, тогава се махай!

Тайлър я погледна. Тя беше свалила слънчевите очила и очите ѝ го пронизваха. Кипеше от гняв и той смутено пристъпи от крак на крак. Не можеше да си спомни някой да го е гледал с такава неприкрита ярост. Не и жена. Беше така шокиран, че забрави яда си.

— Не ми казвай, че отново ме изхвърляш от къщата си? — рече несигурно той и пусна най-очарователната си усмивка на лошо момче.

— Точно така! — Кари не беше впечатлена ни най-малко. — Ти си в лошо настроение и си жесток, а аз нямам намерение да търпя нито едното, нито другото. Така че... изчезвай!

— Лош? Жесток? Аз? — Тайлър беше смяян. И засегнат. — Обвиненията ти са неверни, безпочвени и обидни. Аз никога...

— Да, сигурна съм, че никога не си чувал тези истини за себе си. Ти си богат и следователно разглезен. Много жени биха изтърпели какво ли не от мъж като теб само заради заблудата, че така биха могли да спечелят... самия принц!... и да живеят щастливо и честито с твоите милиони.

Тя замълча, за да си поеме дъх. Тайлър отвори уста, за да каже нещо и пак я затвори. В думите ѝ имаше истина. Той положително осъзнаваше своето обществено положение, както и личното си обаяние и добре използваше предимствата, които му даваха. Поведението му невинаги беше... за пример. Но нито една жена... не беше посмяла да му го каже. Досега.

— Е, аз нямам намерение да те търпя — продължи тя. — Нямам какво да губя, напротив, само ще спечеля, ако си отидеш и не се връщаш повече тук.

— Ти си твърде горда... — Гласът му леко потрепери и той се прокашля. — И тъй като не го търпя в жените, с които... се срещам — той се усмихна глупаво, — мисля, че ще трябва да го уважавам като качество у една приятелка.

— Не съм твоя приятелка.

— Снощи каза обратното.

— Исках само да се отърва от теб.

— Не е ли парадоксално? Твърдиш две съвсем противоположни неща с една-единствена цел — да се отървеш от мен. Ако си тръгна, вече няма да се върна. Повече няма да ме видиш.

— Добре! — Тя скръсти ръце, без да откъсне поглед от него.

— Но защо продължавам да стоя тук? — раздразнено пое въздух той. — В крайна сметка, никой не ме е вързал. Защо не се махна от този проклет двор и не благодаря на бога, че съм се отървал от една вещица с остьр език и лош нрав.

— Май щеше да използваш по-силна дума.

Тайлър се загледа в нея. Като че ли вече не беше толкова ядосана. Помисли си, че дори забелязва игриви пламъчета в очите ѝ. Устните му внезапно пресъхнаха.

— Не ми ли се сърдиш вече? — Той внезапно се почувства изненадващо въодушевен. И замаян.

— Мисля, че не — сви рамене Кари. — Признавам, че имам най-лошият характер на света. Бързо избухвам, но и бързо ми минава. Това, което каза за живота ми... за грижите по децата... не е нищо ново. Бен ми го повтаря всеки ден. Но да го чуя от теб... — Гласът ѝ загъръхна и тя потръпна. — Заболя ме. Приех го твърде лично и се вбесих.

— Да, забелязах. — Тайлър обхвана раменете ѝ. Беше съвсем естествено да я докосне. Пръстите му се плъзнаха разсейно по нежната ѝ кожа. — Виж, Кари, аз...

Тя се отдръпна и влезе в басейна.

— Време е за обяд — обяви весело. — Гладни ли сте, деца? — попита тъй ентузиазирано, че хлапетата подеха едно след друго: „Бяд, бяд!“.

— Чудесно! Хайде, тогава! — Тя помогна на Емили да излезе, а след това и на Франклин и Дильн. Момчетата се затичаха към къщата. Емили се спря и загледа Тайлър.

— Бяд? — каза тя въпросително.

— Да не би да ме каниш на обяд, Емили?

Момиченцето го гледаше с огромните си сини очи. Повдигна малките си ръчички с недвусмислено желание да я гушне.

— Искаш да те нося? — попита Тайлър. Малката не отговори, но продължи да стои с протегнати ръце. Тайлър я вдигна и се насочи към къщата. Трябваше да го направя, оправда се наум той. Да разочарова

хлапето щеше да е непростимо грубо. — Добре, Емили, приемам твоята мила покана. Ще обядвам с теб.

— О, не! — простена Кари. — Мислех, че си тръгваш?

— Какво искаш да кажеш? — продължи към кухнята той. — Ние вече не се караме — припомни ѝ. — Защо да си тръгвам?

— Защото ме натоварваш — отвърна тя откровено. — Спах само три часа снощи и съм така изморена, че искам само да нахраня децата, да ги сложа да спят и да потъна в леглото.

— Харесва ми това „потъване в леглото“ — усмихна се дяволито Тайлър. — Аз съм стимулиращ, а не изморителен. Попитай членовете на управителния съвет на фирмата кой спасява съществията от скучното еднообразие.

— Скучно може да означава отморяващо, а ти си изморителен. Затова бих искала да отклоня поканата на Емили.

Е, не съвсем, призна пред себе си тя. Не му разказа за онези вълнуващи тръпки, които я пронизаха, когато я докосна. Почти упоителното желание да се разтопи в прегръдките му, да се притисне до гърдите му, да почувства допира на бедрата му.

Не можеше да си го позволи. И без това прекара твърде много време в спомени за снощната целувка, за вкуса на устните му, дори ги сънува през краткото време, докато спа.

Пълна лудост! Нямаше нужда от сексуални увлечения! Освен това се срамуваше от предателството си към Ян.

Тайлър вероятно беше свикнал жените да се хвърлят на врата му и да изпълняват прищевките му. Единствената причина за присъствието му тук беше нежеланието ѝ да му угажда, което той намираше за романтично. Тя не беше като другите. И имаше намерение да запази това положение на всяка цена.

— Хайде да сменим мокрите дрешки — поsegна Кари към Дильн. Свали мокрите гащички и ги хвърли в кошчето за дрехи. Дильн се изтръгна от ръцете ѝ и хукна гол към хола.

— Искаш ли да го настигнеш, да го подсушиш и облечеш? — обърна се Кари към Тайлър, който я наблюдаваше внимателно, все още с Емили на ръце.

— Не!

— Е, ако настояваш да останеш, пострай се да бъдеш поне полезен. Би ли занесъл горе Емили и Франклин, за да ги преоблека? Аз

тивам за Дильн.

— Как мога да откажа на такава мила молба? — Тайлър направи дълбок поклон.

— Маамунка — каза Емили, докато се качваха по стълбите. Тя потупа Тайлър по бузата с малката си ръчичка. — Маамунка!

— Аз те нарекох така снощи! — промълви изумен Тайлър. — Емили, нима си го запомнила?

Той разказа случката на Кари, докато младата жена преобличаше децата.

— Представяш ли си? Тя е свързала фактите, спомнила си е за мен и думата „маймунка“. И след това каза...

— Сигурно си е помислила, че това е твоето име — пошегува се Кари. — Или твоята порода.

— Кари — не можеше да се успокои той, — тя ми го каза двайсет и четири часа след като го е чула! Аз го произнесох единствен път! Тя е изключително умно дете — добави той развлънуван.

— Тя не е глупава — съгласи се Кари, — но „изключително умна“ е малко пресилено. Децата учат много бързо на тази възраст, Тайлър, запомнят нови неща всеки ден. — Тя наклони глава и го погледна открыто. — Вълнуващо е. Да ги наблюдаваш как се развиват и растат, точно затова не мисля, че водя... как го нарече... тъпо съществуване.

— Шах и мат! Ти ме матира — съгласи се Тайлър, без да крие своето възхищение.

— И ще го направя пак. Не го забравяй, когато решиш да водиш борба с мен следващия път.

Близнаките тичаха из стаята и разхвърляха играчки около себе си. Тайлър се пресегна и привлече Кари с гръб към себе си, когато тя мина покрай него.

— Ти си костеливо орехче! — проблеснаха с палаво предизвикателство очите му.

— Да — погледна го косо тя. — Така че не се захващай с мен, господине.

— Да си предупреден, означава да си въоръжен. — Ръката му я обгърна през кръста, силно и властно. Тя притвори очи и обърна

главата си към него в мига, в който устните му потърсиха нейните — движение, така синхронизирано, сякаш беше отрепетирано.

Той леко докосна устните ѝ и те се разтвориха на сърчаващо. Ръката му се плъзна по корема ѝ и тя я покри със своята. Пръстите им се преплетеха.

Тайлър не издържа и простена, езикът му се плъзна дълбоко с палаво провокиращо движение.

Кари издаде тих стон. Гърдите ѝ се стегнаха, зърната се втвърдиха, сякаш действително ги беше погалил. Почувства как в слабините ѝ се разлива сладостна топлина.

И отново в съзвучие един с друг, Кари се извъртя в ръцете му в мига, в който той я обърна към себе си. Повдигна се на пръсти и ръцете ѝ обгърнаха врата му, когато мъжът я притисна, а големите му силни длани, ласкови и възбуджащи, се плъзнаха по нежната извивка на гърба ѝ.

Устните им се сляха в дълга, продължила сякаш цяла вечност, целувка, която ставаше все по-пламенна и необуздана, а телата им, плътно прилепени едно към друго, изгаряха от страст и желание.

— Мамо, мамо! — скочи Франклин срещу Кари и обви малките си ръчички около крака ѝ. — Ходи, ходи, ходи!

В същото време Емили заобиколи заинтересувана Тайлър и дръпна къдрявите косъмчета по крака му.

— Ох! — извика той от болка.

Тайлър и Кари се откъснаха така рязко един от друг, че залитнаха и едва не загубиха равновесие.

— Ох! — изкрещя доволно Дилън. — Ох, ох, ох! — На него явно му хареса звученето на новата дума.

Тайлър прокара пръсти през косата си. Беше още зашеметен, не можеше да дойде на себе си. А виковете на Дилън „ходи“ и „ох“ продължаваха да ехтят в главата му.

— Защо да кажеш едно нещо веднъж, като можеш да го произнесеш петдесет пъти — промърмори той мрачно. Изглежда това беше девизът на тримата близнаци. Наведе се машинално и вдигна Емили. — Хей, ти да не искаш да ставаш козметичка? Боли ме!

— Ох! — каза Емили щастливо.

— Време е за ядене! — Гласът на Кари звучеше приглушено и несигурно. Срещна погледа на Тайлър и бързо извърна очи.

Без да продумат повече, те занесоха децата в кухнята и Кари им завърза по едно лигавниче, преди да ги сложи на високите столчета.

Тайлър седна и се облегна удобно, загледан в младата жена, докато тя разрязваше шунката и сиренето на малки хапки.

— Може ли моята част да е на сандвич? — попита той.

— Вземи си хляб, маруля и домати. — Кари побутна към него храната. — Можеш да направиш сандвичите, докато аз извадя морковите и гроздето. — Тя подаде на всяко дете по едно тънко резенче суров морков и няколко зърна грозде без семки.

Малките се нахвърлиха върху храната. Тайлър и Кари ги наблюдаваха мълчаливо. Погледът ѝ се плъзна от децата към него. Неочаквано откри, че той я наблюдава внимателно и бързо извърна очи.

— Дори не си започнал сандвичите. — Гласът ѝ все още звучеше несигурно.

— Мразя да готвя — отдалечи храната от себе си Тайлър.

— Да направиш сандвич едва ли може да се нарече готвене.

Кари взе филиите хляб и започна с методична прецизност да размазва майонезата и горчицата.

— Какво има? — попита я Тайлър с настоятелен поглед.

— Нищо — отвърна бързо тя. — Защо?

— Изглеждаш... — Той замълча за момент. — ... различно. Някак нервна. — Наведе се към нея и очите му предизвикателно проблеснаха. — Да, доста нервна. Мислиш за... това, което се случи преди малко, нали?

ПЕТА ГЛАВА

— Не, разбира се, че не — възрази Кари.

— Сигурна ли си? — присви очи той.

— Това беше само целувка и... толкова. — Пулсът ѝ се ускори.

Тайлър беше прав, чувствуващ се несигурна, но реши да се защити. — Отдай го на биологията. И двамата сме възрастни хора. Ще ни мине.

— Вярно, чиста химия. — Тайлър сви рамене. — Не означава нищо. Радвам се, че го разбираш. — Той говореше съвсем спокойно, дори се забавляваше.

— И аз се радвам, че ти го разбираш — отвърна бързо тя. — Защото аз обичам Ян и никога няма да обичам друг.

— Доволен съм, че сме честни един към друг, Кари — кимна разбиращо той. — Ти ми харесваш и децата ти са страховти, но аз никога няма да се обвържа с теб. И дума не може да става. Не искам готови деца. Нямам желание да играя ролята на заместник татко, дори временно.

— Е, със сигурност аз също не искам да се срещам с теб. — Кари беше ужасена. — Не искам да се срещам с никого, никога.

— С никого? Никога? — Той беше изненадан от категоричността.

— Хората се срещат, когато търсят някого, с когото да се обвържат, а аз вече приключи с тази част от живота си.

— Има огромна разлика между среща и обвързване — обясни Тайлър търпеливо. — Аз харесвам компанията на жените, но нямам желание да се ангажирам сериозно, поне на този етап. Не и за години напред. Казах точно това и на баща ми, и на брат ми онзи ден, за хиляден път — добави той с въздишка.

Кари премести към него чиния с дебел сандвич.

— Изглежда държат да те задомят?

— Напоследък това като че ли е единствената ни тема за разговор. — Тайлър се намръщи. — Вече ми се повдига.

— Кажи им, че не желаеш да се жениш... и бъди твърд — посъветва го Кари. — Когато моето семейство започне да ми намеква, че трябва да потърся баща на децата си, аз им заявявам недвусмислено, че нямам намерение да се омъжвам.

— А защо не? — полюбопитства Тайлър. — От практическа гледна точка може да ти е от полза, ще ти даде финансова сигурност.

— Говориш като родителите ми — направи гримаса тя. — Но погледната реално, кой мъж ще иска да отглежда три деца, които не са негови?

— Но ти си много млада и привлекателна, Кари.

— Не искам да гледат на моите деца като на задължително допълнение, което върви в пакет с мен. Държа те да бъдат ценени и желани заради самите тях. Ти го каза съвсем точно, не искаш вече готови деца. Никой няма да има нищо против да има собствени, но няма да се занимава с чужди.

Тайлър погледна към тримата близнаци, които бърбореха помежду си и се смееха щастливо, докато се хранеха с малките си пръстчета. Бяха умни, мили и симпатични. Въпреки че никога не беше се интересувал от деца, виждаше колко привлекателни са малките Уилкокс. Беше тъжно да си помисли, че никой мъж няма да ги иска, всъщност беше дори потискащо. И той реши да мисли за друго.

— Аз вече имах съпруг. Името му беше Ян Уилкокс и загина преди две години, когато пиян тийнейджър мина на червена светлина и удари колата му.

— Ян е загинал при катастрофа? — Тайлър стана и закрачи неспокойно из стаята. — Майка ми умря по същия начин. Ударили колата й отзад, докато се опитвала да направи ляв завой и я изпратили под колелата на шестнайсеттонен камион. Беше само на двайсет и девет — добави той.

— Ужасно е — промълви Кари. — Сигурно си бил съвсем мальк.

— Почти на пет. Петият ми рожден ден беше три седмици след нейното погребение. Все още си спомням как ме караха да духна свещичките и да си пожелая нещо. — Той сви рамене. — Аз, разбира се, си пожелах тя да се върне при мен.

— Помниш ли я?

— Бегло. По-скоро откъслечни образи, отколкото цели спомени.

— Тайлър погледна към близнacите. — Може би имат повече късмет,

като не познават изобщо баща си. Поне няма да им се налага да преживяват неговата загуба. С братята ми имахме много трудни моменти.

— О, Тайлър, толкова съжалявам — импулсивно протегна ръцете и го прегърна. Беше съвсем естествено по този начин да изрази съчувствието си към самотното дете, което никога е бил.

Той се поколеба за момент, а след това ръцете му я обгърнаха.

— Всичко е наред — каза тихо той. — Беше много отдавна. Остана само любопитството за това, което можеше да бъде, ако не беше злополуката.

— Вероятно по същия начин ще се чувстват и близнаците — промълви тъжно Кари. — Как ли би могло да бъде другояче? Горкият Ян. Той заслужаваше да го помнят и обичат.

— Съжалявам, че не познават баща си — промърмори Тайлър. Устните му докоснаха копринените й руси коси. Почувства, че му се завива свят.

Кари притвори очи и инстинктивно се сгущи в обятията му. Искаше да облекчи болката на малкото момче, но тялото й откликваше на мъжа, в когото се бе превърнало. Чувстваше се така добре в прегръдките му. Пръстите й го галеха успокояващо и изведнъж почувства как ръцете му я притиснаха.

— Здравей, Кари! Мислех да намина и... — Алекса спря задъхана на прага на кухнята.

Кари и Тайлър бяха така погълнати от себе си, че не бяха усетили влизането й. Сините й очи се разшириха от учудване, а устата й комично се изкриви. Двамата се отдръпнаха стреснато един от друг.

Кари поруменя. Внезапно осъзна колко оскъдно беше облеклото им — както нейното, така и на Тайлър. Видя се през очите на сестра си.

— Ние... не те чухме да влизаш, Лекса — едва проговори Кари.

— Очевидно — изсумтя Алекса.

— Не е това, което си мислиш — добави бързо Тайлър. Чувстваше се несправедливо обвинен. Прегръдката им с Кари беше съвсем невинна — двама приятели, които си съчувстваха, но Алекса ги гледаше обвинително. — По дяволите! — промърмори той.

— По дяволите! — наруши тишината малкият Дилън, имитирайки съвсем точно интонацията на Тайлър.

— Не реагирай на думите му — предупреди бързо Кари. — Ще ги забрави, ако няма никаква реакция. Но ако се засмееш или му се скараш...

— ... всички ще го прибавят в речника си — заключи Тайлър. — Това трио явно обича публиката. — Той пристъпи към Дилън и взе малко гроздче от масата. — Хей, Дилън! — извика весело.

— Хей! — повтори малкият, пъхна едно зърнце в устата си и се усмихна на Тайлър.

— Децата са толкова непосредствени, стига да успееш да влезеш в тона им — каза той самодоволно. Кари и Алекса се спогледаха. Очевидно Алекса изгаряше от нетърпение да остане насаме със сестра си, за да ѝ се скара.

— Кари, може ли да поговоря с теб? — попита Алекса, с което затвърди неговото предположение.

— Сигурно намекваш, че трябва да си тръгвам — каза Тайлър и внезапно реши, че ще остане. Седна на масата и се зае със сандвича.

На жените не им остана нищо друго, освен да последват примера му.

— Реших, че не си успяла да се наспиш снощи от онзи кански шум — заобяснява Алекса. — Дойдох да погледам децата, докато дремнеш малко. — Тя разроши косата на Франклин. — Освен това тези дяволчета ми липсват.

— Алекса се грижи за децата през уикендите, когато съм на работа — обясни Кари на Тайлър.

— Да, да, спомена ми за това снощи — отвърна той.

— Снощи ли? — отекна подозрително гласът на Алекса.

— Снощи бях тук, за да помогна на Кари да се отърве от едно тяло — прошепна той поверително. Алекса беше шокирана.

— Не му обръщай внимание. Той обича да дразни хората. Полови си от Бен.

— Като стана дума за Бен... — Алекса сниши глас. — Обадих му се тази сутрин, за да го попитам дали не иска да дойде с мен, но той не беше сам. Запознал се с никаква жена на име Ранди на забавата на твоя съсед. — Тя стрелна с неодобрителен поглед Тайлър. — И са завършили нощта у Бен.

— Бен се е приbral с Ранди? Сериозно? — Любопитството му беше възбудено, но в тона му не се чувствуше ревност. Интересно!

Вечерта беше ухажвал Ранди с мисълта самият той да прекара нощта с нея и следователно би трябвало да е раздразнен, като чуе, че е била в прегръдките на друг мъж.

Но не чувстваше нищо. Срещна погледа на Кари и тялото му потрепери. Тези несравними сини очи му въздействаха по-силно от мислите заексапилната отзивчива Ранди.

— И как е преживял Бен нощта с Ранди? Или не му бяха останали сили да разказва? — Тайлър се гордееше със способността си да налучква подходящия тон.

— Защо сам не попиташ Бен? — предложи мило Кари. — Ще можете да споделите впечатления.

— При този не твърде деликатен намек мисля, че ще трябва да се сбогуваме. — Тайлър преглътна последната хапка и стана. — Да, да, крайно време беше да си тръгна.

И бързо излезе, сподирен от дивите възгласи „ чао, чао“ на децата. Кари и Алекса останаха дълго загледани една в друга.

— Един въпрос, Кари. Знаеш ли какво правиш? Какво, за бога, става между теб и Тайлър Тримейн?

— Между нас няма нищо. Той просто беше отегчен от приятелите си и дойде тук. Това е всичко.

— Ти беше в прегръдките му, Кари — припомни ѝ тя. — Това лекарство срещу скуката ли беше?

Кари сви рамене и продължи да изучава шарките на покривката. Беше ѝ трудно да срещне изпитателния поглед на сестра си.

— Говорехме си... — Тя замълча и си пое дълбоко въздух, нямаше желание да споделя. — Разговаряхме за близки хора, които сме загубили. Тайлър е бил дете, когато е загинала майка му.

— Кари, ако имаш нужда да говориш за загубата на Ян, ще ти препоръчам срещите на групата „Родители без партньори“ или някоя друга. Но не и мъж като Тайлър Тримейн!

— Всъщност той е приятен човек, Алекса.

— Кари, ти не го познаваш. Виждаш това, което той ти представя. Този тип мъже не допускат никога жените близо до себе си, въпреки че с удоволствие използват епизоди от живота си, за да бъдат интересни. Предполагам, получил е достатъчна доза съчувствие от теб за трагичната смърт на майка си. Горкото малко сираче.

Кари поруменя при мисълта за собствената си реакция.

— Така беше, нали? — кимна всезнаещо Алекса. — Вероятно има сценарий, който следва. Какъв ли ще е следващият епизод? Може би някоя сърцераздирателната история за любимото му малко куче, което е избягало? Или по-лошо, за любимото кученце, изгонено от строгия баща или злата мащеха.

— Цинична си, Алекса. — Кари започна да сипва сладолед в пластмасовите купички на децата. — Много се съмнявам, че има някакъв план. За какво да си прави труд? Ние сме приятели.

— Ха, приятели! Кари, помниш ли Райън Касиди?

— Разбира се. Касиди беше истински негодник, Алекса, но мисля, че заради него не гледаш обективно на останалите. Ти приемаш автоматично, че всички мъже са студени, безсърдечни и коварни като него. Не е така, Алекса.

— Може би. Но ти страда достатъчно. Не искам да се забъркваш с някой, който ще разбие сърцето ти.

Така както бяха разбили нейното. Кари загледа замислено сестра си. Сърцата можеха да страдат по различен начин. Това, което бе преживяла Алекса с Касиди, я промени напълно. Направи я черногледа, отне ѝ способността да вярва в живота. Въпреки че загубата на Ян беше тежък удар за Кари, отношението ѝ към света не се промени. Тя все още вярваше в силата на любовта, защото знаеше, че Ян я беше обичал и никога не би я напуснал по свое желание. Това беше успокоението, което липсваше на Алекса.

— Не се тревожи за мен, Алекса. Няма да се забърквам с никого — увери тя сестра си. — А сега ми разкажи за Бен!

— Вбесена съм и му го казах. Не можем да позволим на брат ни да се превърне в студен и пресметлив мъж като... като Райън Касиди.

— Тя погледна Кари. — Или Тайлър Тримейн.

Кари си спомни онези две изгарящи целувки с Тайлър и цялата пламна. Може и да не беше запозната с поведението на пленителните негодници, но знаеше едно: тя не беше жертва на Тайлър, а съучастник. Ако той се беше възползвал, същото се отнасяше и за нея.

Емили хвърли празната си купичка на пода, съобщавайки, че сладоледът вече е „свъшил!“. Възхитен, Франклайн я последва, а Дильн бързо се присъедини към тях. Кари се зарадва, че децата насочиха мислите ѝ в друга посока.

Двете сестри приготвиха хлапетата за следобедния сън. Името на Тайлър Тримейн не се спомена повече до края на деня.

Температурите се бяха вдигнали над трийсет градуса, необично високи за Вашингтон. Кантората и колата на Тайлър се поддържаха с климатична инсталация и въпреки това, когато се прибра, трябваше да вземе душ. После навлече удобни къси панталони и стара памучна риза.

Погледна часовника си. Беше седем и четирийсет. Вечерното съвещание беше приключило набързо и ето че си беше вкъщи, в понеделник рано вечерта и без ангажименти. Имаше куп приятели, на които можеше да се обади и те щяха да се радват да го видят и да изоставят всичко заради него.

Но тази перспектива не го привличаше достатъчно тази вечер.

Взе найлоновия плик с подаръка, измъкна се през задната врата и се насочи към процепа в живия плет, който го разделяше от неу碌едния двор на Кари Уилкокс.

Не се запита какво прави или защо. Когато нямаш отговор, по-добре е да не задаваш въпроси.

Кари беше в кухнята и тъкмо си наливаше чай с лед, когато Тайлър се появи на вратата. Вълна топъл въздух от вентилатора в стаята разроши косата й.

— Здравей! — Усмивката озари цялото ѝ лице, сините ѝ очи светеха топло. За момент той остана като хипнотизиран. Косата ѝ беше вързана високо на тила. Носеше къса свободна тюркоазна роба без ръкави. Той почувства главата си необично празна и не знаеше какво да каже.

— Аз... Виж какво намерих днес. — Той извади едно гумено пате от плика, същото като играчката, причинила вчера конфликта между Франклин и Дильн. — През няколко месеца инспектирам нашите магазини и забелязах това пате на детския щанд. — Той бръкна в плика и извади още едно пате. — Купих две еднакви, за да има за всеки. Три деца, три патета. — След като веднъж заговори, изглежда, вече нищо не можеше да го спре. — Мислих върху това, което каза, че хлапетата трябва да бъдат приятели, а не съперници. Има логика. Погодбре да си помагат, отколкото да си изкарват душата един на друг.

— Благодаря ти за патетата, децата ще се зарадват.

— Къде са малките страшилища? Ужасно тихо е тук.

— В леглата. Лягат си в седем и половина. След това още известно време си бъбрят в креватчетата, докато се успокоят и сигурно са още будни. Искаш ли да се качиш да ги видиш?

— Не, не е необходимо. — Той се облегна на вратата. — Значи имаш малко свободно време без някой да ти се мотае в краката? Какво смяташ да правиш?

— Обикновено гледам сериала по телевизията — сви рамене тя.

— Аз рядко гледам телевизия — призна Тайлър. — При това само търговските реклами на „Тримейн Инкорпорейтид“ или други, които ми помагат да бъда в течение на работата.

— Значи за теб гледането на телевизия е работа, а не почивка. За мен е повод да седна. — Тя погледна часовника. — Ще направя пуканки, преди да започне шоуто.

Без да обсъждат дали той ще остане, или не, когато Кари донесе купата с пуканки, седнаха заедно един до друг на дивана.

В стаята беше тъмно и задушно. Тайлър се облегна удобно.

— Мислех, че стariят Уилкокс има климатична инсталация.

— Не. Има едно устройство на прозореца в стаята на децата, но то е единственото в къщата. Бен обеща да купи на старо и за моята спалня, но изглежда, дълго ще караме с вентилаторите.

— Този не върши никаква работа. — На Тайлър му беше горещо, стана раздразнителен. Топлината винаги му влияеше зле.

Кари подви крака и загледа синия еcran, като от време на време посягаше към купата. Тайлър се размърда неспокойно. Беше смешно да стои тук, изпотен и отегчен, когато в удобната му и прохладна къща имаше цял арсенал за развлечения. Направи няколко пренебрежителни коментара за горещината, след това още няколко за програмата по телевизията, а по-късно буквально се нахвърли върху рекламите на някаква конкурентна фирма, изпълнени със сантиментална музика, кучета, деца и високоуважавани граждани.

— Това е пример за безсръбен манипулативен рекламен сценарий, който няма нищо общо с продажбата на лекарства! — изръмжа той срещу екрана.

— Да, но грабва вниманието ти — отбеляза Кари. — Мисля, че е много мило една баба да купи сладолед за момченцето, за бебето и за

кучето.

— Но тази верига от магазини дори не продава сладолед! — изфуча Тайлър. — Аптеките на Тримейн имат по-ниски цени, по-ефективно обслужване...

— И много скучни реклами — вмъкна закачливо Кари.

— Скучни? Скучни?! Как? Нашите реклами са първокласни... Дават информация, ненатрапващи са, насочени са към разума на клиента, към неговия джоб, а не дърпат струните на сърцето му. Един Господ знае колко влагаме...

— Само се шегувам. Сигурна съм, че е както казваш.

Това не беше отговорът, който изпълнителният вицепрезидент на фирмата искаше да чуе.

— Моето мнение за нашите реклами няма значение. Важни са потребителите... Зрителите като теб... До тях се опитваме да достигнем. Мислех, че усилията ни са ефективни. Правили сме проучвания, които показват...

— Шшт. Шоуто продължава. — Кари отново насочи вниманието си към екрана, безразлична към изследванията на фирмата.

Тайлър се почувства засегнат. Последния път, когато му казаха да замълчи, беше... Боже мой, не си спомняше кога е било. Може би изобщо не се беше случвало преди. Хората поглъщаха нетърпеливо всяка негова дума, търсеха мнението му, възхищаваха се на възгледите му, дори го цитираха! При това, никога в живота си не беше прекарвал цяла вечер с програмата на централната телевизия! И то в стая, душна като оранжерия.

— Аз си тръгвам — изправи се той.

— Чао, Тайлър! — Кари дори не свали очи от екрана. — Благодаря ти още веднъж за патетата.

— На теб ти е все едно дали ще си тръгна! — обвини я той.

— Ще се радвам да останеш, но щом ти е неприятно тук, по-добре е да си отидеш. — Тя отвърна очи от телевизора.

— Искаш ли да остана, или не?

— Е, да, ще ми бъде приятно да си тук, но само ако ти желаеш — каза бавно тя, като подбираше много внимателно думите си, сякаш разговаряше с непредсказуем психопат.

— Престани да ме покровителстваш! — тросна се той. — Щом искаш да остана, накарай ме да поискам да остана!

Очите на Кари се разшириха. Тя посегна към пуканките.

— Хм, заповядай, вземи си — предложи му тя.

— Как мога да откажа на такова мило предложение? — надделя чувството му за хумор и той се засмя. Седна на дивана и въздъхна демонстративно.

— Тайлър, имал ли си куче, когато си бил малък?

— Не, нямах желание. Единствената ми грижа за някое животно е била да нахраня онзи маниакален котарак.

— Слут е горе и спи на моето легло — каза Кари, като използва името, което тя му беше дала. Почувства облекчение, че Алекса не излезе права за сърцераздирателната история за кучето. — Този котарак обича топлината. Никога не му става твърде горещо — добави тя весело.

— Даа, казах ти, че е луд. Но не повече от мен. — С тези думи Тайлър я привлече на коленете си.

ШЕСТА ГЛАВА

Вдигна я с лекотата, с която носеше малката Емили, като доказа силата и физическото си превъзходство над нея. Благоразумието подсказваше на Кари, че има причини да се страхува. Беше сама с мъж, значително по-силен от нея, когото в действителност не познаваше.

Но не изпитваше страх. Интуицията й подсказваше, че не съществува никакъв риск, че може да бъде сигурна с Тайлър. Тази мисъл я изненада.

Тя се обърна и погледите им се срещнаха. Тайлър потъна в синята бездна на очите ѝ. Лошото му настроение се изпари. Горещината вече не беше толкова непоносима, а звукът от телевизора не го влудяваше. Поставил ръка върху извивката на хълбока, а другата — на бедрото ѝ, той чувстваше топлината на кожата ѝ през меката тъкан на роклята. Тялото му се стегна и сякаш започна да пулсира. Искаше...

Напрежението се сгъстяваше. Кари усети, че трябва да наруши наелектризираната тишина.

— Често ли го правиш? — промърмори. — Това движение, с което ме прехвърли в ската си? — откровено попита тя.

Тайлър задържа ръцете си върху тялото ѝ, доволен, задето тя не направи опит да стане, защото се съмняваше, че изобщо ще я пусне. С изненада откри, че притежава неандерталски инстинкти. Преди никога не бяха се проявявали.

— Не беше движение — призна неохотно той, — а по-скоро сграбчване. Обикновено съм много внимателен и деликатен. Често са ми правили комплименти за съвършения подход. Но този път се изложих. Не бях галантен. Скочих върху теб така, както Психо Кити се нахвърля върху своята жертва.

— Слут вече не ловува — увери го Кари. — Сега той има дом и семейство, вече не обикаля по улиците.

— Съмнявам се. Той само пробва как ще се чувства в домашна обстановка и ще се върне към навиците си, щом се отегчи.

— Не, тази метаморфоза с него е окончателна. Не греша.

— Цяла нощ ли ще говорим за този глупав котарак?

— А ти за какво искаш да говорим? За рекламната дейност на „Тримейн“ ли? — подразни го Кари със святкащи очи. — Сега ще ти дам една безкрайно интригуваща тема за разговор. — И без да му остави възможност да реагира, тя обхвана врата му и се облегна свободно на него. Почувства се успокоена, а в същото време странно вълнение се разгоря дълбоко в душата ѝ.

— Мисля, че бих предпочел да не разговаряме изобщо — отвърна напрегнато той.

Погледите им се срещнаха отново. Кари почувства, че се потапя в дълбоките му зелени очи. Главата ѝ се замая. Има толкова красиви очи, помисли си тя. Пръстите ѝ нежно проследиха извивката на устните му. Забрави да извика спомените за Ян. Съществуващето само мигът, който я изпепеляваше.

Тайлър нежно погали бедрата ѝ. Привлече главата ѝ към себе си и обсипа лицето ѝ с целувки, подразни ухoto ѝ, почувства упойващия аромат на кожата ѝ, пръстите му ставаха все по-ласкови, а ръцете по-настойчиви.

Вълна от чувствена топлина заля Кари. Донякъде беше обезпокоена от неочекваната сила на привличането му. Но ласките ѝ харесаха толкова много, че искаше все повече и повече. Очите му се затвориха, когато тя отнета глава, за да улесни допира на устните му. Болезнено съзнаваше как бавно се приближава ръката му към гърдите ѝ.

Устните му жадно се впиха в нейните, горещи и нетърпеливи и Кари потрепери от пронизалото я желание. С нежен стон изви тялото си към него, а пръстите ѝ потънаха в гъстите му тъмни коси.

Сърцето ѝ биеше лудо. Мислите ѝ се накъсаха. Знаеше, че не трябва да продължават, но не можеше да го спре.

— Изоставаш — каза дрезгаво Тайлър. — Целуни ме както преди! — Споменът за онези разтърсващи целувки разпали горещия огън, който го изгаряше отвътре. Изпитваше неистова нужда като наркоман, лишен от дозата си. След като веднъж вече бе почувстввал страстната ѝ отзивчивост, не можеше да се задоволи с по-малко.

Подробните му инструкции я възбудиха. Почувства чисто женската нужда да му даде от себе си... И не по-малко силното

желание да поеме страстта, която той ѝ предлагаше.

Тя се облегна на гърдите му и се подчини. Целуна го страстно, жадно и се притисна към него. Желанието пулсираше в тялото ѝ, остро, болезнено и шокиращо приятно.

Ръката му обхвани гърдите ѝ, а палецът му се плъзна по нежните зърна. Реакцията на Кари беше мигновена. Тя потрепери конвулсивно и тихо стенание се откъсна от устните ѝ.

— Ти си изключително чувствена. — Напрегнатият и дрезгав глас на Тайлър я възбуди още повече. — Знаех, че жена, така страстна и отзивчива, колкото беше ти... О, как се целуваш... По дяволите... — Думите му заглъхнаха. Той едва успяваше да сглоби цели изречения със замъгления си от страст разум.

Кари почувства, че губи самообладание. Ръцете ѝ обгърнаха раменете му, тя усети напрегнатите мускули. Притисна се сладостно към него.

Тайлър беше разтърсен от силата на своите чувства, от силата на собствената си нужда. Знаеше, че може да задоволи една жена и да вземе своята част от удоволствието... Неговата техника беше безотказна... Но никога кръвта му не беше бушувала с такава първична сила.

Дишайки тежко, той повдигна дрехата ѝ и пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ. Почувства горещата влажна коприна, неопровержимо доказателство за нейното желание, и я погали. Дъхът ѝ секна и тя леко помръдна, за да го улесни с безмълвна, но недвусмислена покана.

Обзе го нова дива вълна от желание. Но това продължи само няколко мига.

— Тайлър, не! — Кари отблъсна ръката му. Все още чувстваше допира на пръстите му, които изгаряха кожата ѝ. Чувстваше болезнената възбуда в себе си. Но стана. — Трябва да спрем дотук — рече, останала без дъх и прекоси стаята.

— Няма защо да спираме — възрази Тайлър. Кръвта бучеше в ушите му, тялото му пулсираше. — И двамата сме...

— Сигурно мислиш, че съм... Че съм някаква мръсница. — Тя закрачи напред-назад пред вентилатора. Имаше нужда да охлади не само главата си. Тялото ѝ крещеше да се освободи от натрупаната нервна енергия.

Не искаше да води разговор. Тялото му гореше от възбуда. Почти простена при спомена за копринената ѝ кожа.

— Ти не си мръсница, Кари. — Умът му беше замаян от неудовлетворената страст и той не успяваше да се съсредоточи. — Няма ли да седнеш — изръмжа. — Получавам морска болест.

— Аз измених на Ян. — Кари спря за момент и пак закрачи из стаята. Краткият епизод на дивана тази вечер не се дължеше на любопитство или съчувствие, не можеше да се преструва. Желаеше го твърде силно. И още по-лошото беше, че не успя да си припомни някога да е изпитвала такова непреодолимо влечење към Ян. Той все повече се превръщаше в духовен образ, чист, почти светец, лишен от всичко земно и истинско, каквито бяха секуналните желания и мисли. Никога досега тялото и ума ѝ не са били в такова противоречие.

— Кари, няколко целувки и ласки не са изневяра.

Страните ѝ пламнаха. Той вече беше категоризирал и определил като обикновена експлозивната страст, която беше разтърсила нейния малък свят. Почувства се объркана и наранена, потърси подходящи думи, за да го накара да изпита същото.

— Кари, Ян е мъртъв! — Тайлър погрешно изтълкува мълчанието ѝ като колебание. Опита се да прикрие своята нервност и безсилие, но не знаеше доколко успява. — Ти си общала този мъж, но сега той не е до теб. В клетвата за вярност се казва „докато смъртта ни раздели“? Клетвата вече не е валидна.

Кари сякаш замръзна. Той видя как кръвта се отдръпна от лицето ѝ и очите ѝ се напълниха със сълзи. Прокле се за думите си. Почувства се негодник, както когато взе гumenото пате от ръцете на Франклин и Дилън и гледаше как малките им лица се сгърчиха от плач.

Но това, което казах, беше вярно, оправдаваше се Тайлър и тя трябваше да го чуе. Колкото и да е болезнено, Кари трябва да се примери с факта, че нейните чувства и нужди не са загинали с нейния съпруг. Той се изправи и приближи до нея.

— Кари, не плачи! — Беше и молба, и заповед едновременно.

— Няма! — Кари прегълътна сълзите, решена, че няма да им позволи да потекат. — Мразя да плача! — каза тя ядосано. — Гордея се, че не съм плакала, откакто се родиха близнаките. Понякога едва успявам, но си го налагам.

Нейната твърдост въздейства на Тайлър много повече, отколкото ако беше избухнала в сълзи.

— Може би ще ти е по-лесно, ако от време на време поплачеш — каза той тихо, удивен от думите си. Сълзите на жените винаги го караха да се чувства неудобно, гледаше да избяга още при първото ридание.

— Не — поклати глава тя. — Плачът не решава нищо. — Усмихна се леко и с вече овладян глас продължи: — Очите ти се зачервяват, носът ти се подува и изглеждаш ужасно. Не, благодаря, ще мина и без това.

— Кари, не би могла да изглеждаш грозна, дори да искаш.

Той импулсивно протегна ръка и я погали по бузата. Кари бързо отстъпи назад извън обсега на ръцете му. Чувстваше се неловко и беше изтощена. Искаше той да си отиде.

— Става късно — каза тя и погледна недвусмислено часовника.

— Даа, много късно. Девет часът е — саркастично допълни той. От нейния отказ го заболя повече, отколкото би трябало. — Права си. Нямам абсолютно никаква причина да остана.

Внезапно вратата се отвори и Тайлър застана лице в лице с Бен Шоу, който бе не по-малко изненадан да го види.

— Какво има? — попита Бен и прехвърли поглед от единия към другия. — Добре ли са децата? Ти как си, Кари?

— Всичко е наред, Бен — увери го тя. — Тайлър се отби да донесе няколко играчки за децата. Тъкмо си тръгваше.

— Хей, няма защо да бързаш! — възклика Бен. — Кари, защо не ни донесеш нещо студено за пиене и може...

— Вече го почерпих с чаша леден чай — каза безизразно тя. — Много му е горещо тук. Свикнал е с климатична инсталация и сега го обливат горещи вълни.

— Горещи вълни ли? — повтори с негодувание Тайлър.

— Няма от какво да се срамуваш, човече. Случва се на всеки.

— Е, да, но не и на мен! Разбрах, че си прекарал уикенда с Ранди. Как беше?

Той видя как лицето на Кари пламна от гняв, забеляза синия огън в очите ѝ и се усмихна доволно. Знаеше, че тя няма да хареса интереса му към приключението на Бен и не можеше да пропусне да я подразни.

— Ранди! — Бен почти въздъхна при звука на името ѝ. — О, господи, беше страхотно. Тя беше страхотна! — След това блажената му усмивка се замени с намръщване и той погледна Кари. — Това ме подсети за причината за моето посещение тук. Ще бъдеш ли така добра да кажеш на сестра си, че аз съм достатъчно възрастен, за да се справям със собствения си живот и ще се радвам да не се намесва в него със своите съвети! Кажи ѝ да не си пъха носа в чуждите работи!

— Моята сестра ли? — Кари не можа да потисне усмивката си.
— Толкова ли е лошо положението?

— Още по-лошо — изръмжа той. — Алекса полудя, като разбра, че съм спал с Ранди още същата нощ, след като се запознахме.

— Само за сведение, колко часа се познавахте, преди да скочите в леглото? — попита Тайлър.

— Знам, че се шегуваш, Тайлър, но Алекса ми зададе същия въпрос. Оттогава ме тероризира с наставления за рисковете отекса и ме обвинява, че използвам жените също като Райън Касиди... Представи си! След като знае колко мразя онзи тип!

— Имаш предвид карикатуриста Касиди?

Кари и Бен размениха бързи погледи и Тайлър беше изненадан от неприкритата омраза в техните очи.

— Карикатурист ли? — изсумтя презрително Бен. — Той няма чувство за хумор. Дори не може да рисува. Карикатурист!

— Той е много популярен — отбеляза Тайлър. — Неговите селекции са сред бестселърите на нашето издавателство.

— Ние не ги купуваме — навъсено отговори Кари.

— Знам, че има противоречиви мнения за работата му, но вие като че ли имате лично отношение — полюбопитства Тайлър.

— Съществува някаква физическа непоносимост между нас — призна Бен. — Да не говорим и за голямото количество захар, нали, Кари? — намигна ѝ той.

Бен очевидно смяташе, че е остроумен и потаен, но очите на Тайлър проблеснаха разбиращо.

— Преди години някой изсипа килограм захар в резервоара на червения му форд, модел 1964 година. От дълго време се опитвах да го убедя да ми продаде този красавец, но той не беше съгласен. А захарта развали напълно двигателя, колата се обезцени и...

— Не беше обезценена, а опропастена — поправи го Бен.

— Ти си го направил, нали? — погледна го Тайлър изумен. — Защо?

— Бен, не казвай нищо повече — предупреди го Кари.

— Касиди е студенокръвен негодник — продължи Бен, — който разби сърцето на Алекса. Нямаше да е честно да страда само тя, но тъй като Касиди няма сърце, решихме...

— Ясно! — Тайлър погледна обвинително Кари. — И ти ли си в играта?

— Не, Кари и Алекса не знаеха нищо — отговори вместо нея Бен. — Сам го направих.

Кари прочете неодобрението и възмущението в очите на Тайлър, които веднага събудиха нейната сестринска лоялност.

— Касиди е студен, аргантен мръсник и заслужаваше нещо по-лошо!

— Но защо колата? Разбирам, че ако случайно намеря захар в моя резервоар, ще знам кого да обвиня — подхвърли той през рамо, докато бързаше да излезе от къщата. Обеща си, че никога повече няма да се върне тук.

— Сега той мисли, че сме побъркани — отбеляза Бен.

Кари се опита да не обръща внимание на пронизалата я болка.

— Няма значение какво мисли той, Бен.

— Има значение. Той е Тримейн! Имам страхотна идея за напълно нова рекламина серия за „Тримейн“, в това число и за телевизията. Започнах я още в деня, в който се запознах с него. Ако успея да я продам на корпорацията, моята малка кантора ще прerasне в агенция.

— Не мисля, че Тайлър е изпълнен с желание да те изслуша.

— Да, беше грешка, че си признах за колата. Добре, че поне не знае останалата част от отмъщението. Кари, ще ми направиш ли една услуга? Ако случайно Тримейн се отбие отново насам, не би ли могла...

— Да използвам своето обаяние ли? — Кари направи саркастична гримаса. — По-добре опитай чрез вашата обща приятелка Ранди.

— Той наистина се интересуваше от нея, нали? — замислено промълви Бен. — Като че ли му се искаше да говорим за нея. По дяволите, защо се отпlesнах с онзи Касиди. Хей, Кари, къде отиваш?

— Горе, да си взема душ — отвърна тя. — Там, където няма да се обсъжда интересът на Тайлър Тримейн към легендарната Ранди.

През следващите три дни във всеки свободен момент Тайлър си напомняше каква съдба очаква беззащитните коли на онези, които се опитват да напакостят на близнаките Шоу. Представяше си как запалва някой от своите ценни модели и в двигателя се впръскава фаталната захар. Поздрави се, че навреме бе прекратил познанството си с тях.

Часовете в офиса минаваха, както винаги, в безкрайна поредица от срещи и телефонни разговори. Той можеше да е наследник на корпорацията, но също така беше и нейният енергичен вицепрезидент, отаден на просперирането ѝ.

В семейството негласно се бяха споразумели, че след оттеглянето на баща им, Коул ще поеме председателското място, а Тайлър — президентското. Но той държеше да заслужи своето издигане с работа, а не с родствените си връзки.

Вечеря с клиенти, а на следващия ден отиде на коктейл на търговската асоциация, където благодарение на неотразимия си чар успешно представи компанията.

И двете вечери, на път за дома, спираше и се заглеждаше в къщата на ъгъла. Тя тънеше в тъмнина. Единственото осветление идваше от слабата крушка на входната врата. Очевидно Кари и нейните три близначета спяха.

И както седеше в колата, пред него изплуваше нейният образ — усмивката ѝ, големите сини очи, от които струеше топлина. Видението беше така реално, че той дори чуваше смяха ѝ, чувствуващо мекотата на кожата ѝ, аромата на косите ѝ.

Образът ѝ се появяваше така живо не само когато беше буден. Тя идваше и в съня му...

Лежаха заедно, целуваха се и малките ѝ нежни ръце го галеха, отначало невинно, а след това с бавни, смели движения се плъзгаха надолу. Той простенваше от удоволствие, след това неговите длани обхващаха закръглените ѝ гърди. Устните му целуваха стегнатите розови връхчета, докато тя изнемогваше от възбуда. Той я поваляше с дълга, страстна целувка, която продължаваше цяла вечност. Пръстите му се плъзгаха между бедрата ѝ, чувствуващо влагата на тялото ѝ и

знаеше, че го очаква. Тя шепнеше нежно и интимно в ухото му думи, които го разпалваха още повече. Сърцето му биеше до пръзване, кръвта му пулсираше.

— Кари! — извика и се събуди.

Седна в леглото, облян в пот, сърцето му още тупаше лудо, а ерекцията му беше силна като взрив. Беше сънувал онзи тип сексуални сънища, каквито не беше имал от години. Нямаше нужда от нощните фантазии, защото истинският живот му осигуряваше доволството и освобождаването, от което се нуждаеше тялото му. Поне така беше до скоро. Сега той страдаше от сексуално разстройство и незадоволеност, плащайки цената за онези твърде кратки, страстни случки с Кари, които тя беше прекъснала с почти обидна лекота.

Крайно време беше да промени сценария. Нямаше да редува горещи сънища със студени душове посред нощ. Това не беше необходимо, не и на Тайлър Тримейн! И той реши да послуша желанието на тялото си и да обърне повече внимание на интимния си живот, който явно му липсваше напоследък.

Заредиха се коктейл, шоу, вечеря и нов коктейл в малкия задимен джаз клуб с привлекателната млада жена на име Гуенда, която възхитено попиваше всяка негова дума и весело се смееше на шегите му. Гуенда се смееше дори когато той не се шегуваше, но Тайлър нямаше нищо против. Тя не му се караше и не го отпращаше като една позната жена, чието име и лице непрекъснато се въртяха в главата му, въпреки усилията да я прогони от мислите си.

Беше доволен, когато Гуенда предложи да продължат вечерта в нейния апартамент. Имаше приглушена музика, интимно осветление, чуващо се тихото жужене на климатичната инсталация, която прогонваше горещината и влагата. Тя му наля чаша вино и седна близо до него на черния кожен диван.

Посланията бяха недвусмислени. Пътят беше отворен и негов ред беше да действа. Тайлър се поколеба и тя направи следващата крачка. Точно тогава той разбра, че нищо няма да се получи.

Беше напълно объркан. Всичко изглеждаше толкова просто. Той осигуряваше на своето тяло сексуалното освобождаване, за което жадуваше. В крайна сметкаексът беше само обикновен първичен инстинкт. Ако той беше гладен, щеше да изяде това, което му

предложат. Защо сега собственото му тяло проваляше опитите да му помогне? Какво се беше случило с неговата суперпотентност?

Когато Гуенда изрази съчувствие и разбиране към неговия „проблем“, унижението му нямаше граници. Тръгна си веднага и когато пристигна вкъщи, видя, че за разлика от миналите нощи, къщата на Кари беше обляна в светлина.

Той не изпадаше лесно в паника, но реши, че се е случило нещо лошо. Остави колата на пътя и заудря по входната врата.

— Кой е? — разтревожено попита Кари.

Позна гласа му и отвори веднага. Тайлър стоеше пред нея очевидно облечен за официална вечеря. Сините й очи го гледаха възхитено и объркано. В срязани джинси или елегантен костюм той безспорно беше страхотен мъж. Но какво, за бога, правеше на нейния праг в три часа сутринта?

— Нещо лошо ли се е случило? — попита тя нерешително.

— Дойдох, за да ти задам същия въпрос. — Тайлър не можеше да свали очи от нея.

Тя носеше къса роба от синя коприна, която засилваше магията на тюркоазните й очи. Дрехата беше стегната с тънък колан, чийто възел можеше да се освободи с едно леко дръпване. Робата щеше да се разтвори и да разкрие тялото й. Тайлър се чудеше с какво ли беше облечена отдолу? Не можеше да разбере как и защо, но непрекъснато я заварваше с нощи дрехи. И въпреки че бяха скромни и неразкриващи нищо, го възбудждаха. Изтезанието беше непоносимо. Точно сега нямаше нужда от тази непрекъсната игра на привличане и отблъскване.

— Това място е осветено като коледна елха — едва продума той.

— Запалила си всички лампи.

— Не всички. Стаята на децата е тъмна. Те спят.

Тайлър внимателно следеше движенията на ръцете й, които си играеха с възела на колана. Дали се разхлабваше, или само така му се струваше?

— Искаш ли да влезеш? — попита тя накрая тихо и несигурно.

СЕДМА ГЛАВА

Тайлър не искаше да влиза. Явно нищо лошо не се беше случило. Трябва да се приbere и да се настпи.

А вместо това пристъпи в къщата, обзет от чувство за неизбежност. Сякаш беше метален предмет, привлечен от силен магнит. Нелепо признание, особено след фиаското с Гуенда. И още по-лошо, неговото предателско тяло беше в недвусмислено очакване. Мъжествената реакция, която не беше последвала любовните аванси на Гуенда, сега беше постигната без усилие само с един поглед към Кари. Тайлър се изпоти и причината не беше изцяло в липсата на климатична инсталация.

— Какво става, Кари? — попита грубо той. — Защо не спиш?

— Изплаших се — отвърна тя. Влезе в кухнята, отвори дървената кутия за хляб и извади някаква книга. — Сложих я тук, защото само видът ѝ ме хвърля в паника — призна тя глупаво. — Бен каза, че е изключителен трилър. Започнах да я чета и бях така ужасена, че не можах да заспя, дори запалих всички лампи. Не съм истеричка, но... Разказва се за садист, който се промъква в къщите нощем и...

— Съвсем подходящо четиво за самотна майка — неодобрително я прекъсна Тайлър. — Точно в стила на Бен, нали се развлеча с вандалски набези и унищожаване на класически коли.

— Предпочитам да не говорим за това — намръщи се Кари.

— Тогава да се върнем на предишната тема? Домашните психопати. Как мислиш, дали братът Бен е с всичкия си?

Тайлър взе книгата. Заглавието й обещаваше „ужас и смразяващо напрежение“. Той я хвърли в кофата за боклук.

— Предлагам ти да превключиш на любовни романи, Кари. В магазините на Тримейн ще имаш богат избор. Няма де те оставят будна през нощта.

— Да, но и ти си буден сега.

— По-добре не започвай тази тема. Точно в този момент мисля, че ще предпочета нещо смразяващо и ужасно. А може и да извадя от

боклука онази книга. Може да ме отвлече за известно време от... други неща.

— Твоята приятелка не ти ли помогна? — Кари се опита да прикрие тръпката на ревност.

Тайлър съблече сакото си и го хвърли на стола. Разхлаби вратовръзката и разкопча горното копче на ризата си, нави ръкавите до лактите. Кари го наблюдаваше мълчаливо, като се опитваше да отгатне следващото му движение и се чудеше как самата тя успява да остане спокойна, когато нервите ѝ бяха изопнати до крайност.

— Ще ми дадеш ли нещо за пиеене? — попита той вежливо. — Каквото и да е, но студено. Тук е поне стотина градуса.

— Затворих всички прозорци — призна тя.

— Нека да позная... Убиецът в книгата се промъква при жертвите си през отворения прозорец.

— Не е никак смешно — потръпна Кари и му подаде чаша изстудена лимонада.

— Как позна за срещата ми тази вечер? — полюбопитства той.

— По облеклото ти.

— Струва ми се, че моята дама не остана особено доволна от мен. — Той отпи голяма гълтка. — Гуенда мило ме окуражи, че „моят проблем“ вероятно е само временно състояние, дължащо се на стрес и не трябва да ме беспокои. — Тайлър установи, че чувството му за хумор започва да се възвръща. — Гуенда ми даде дори телефонния номер на денонощната линия на самоубийците. За всеки случай — продължи сухо той. — Каза, че знае колко трудно мъжете приемат тези провали. Беше доброжелателна, но не намери най-точните думи.

— Искаш да кажеш, че... — Младата жена зяпна от изненада. — Че не си могъл... — Тя вдигна ръка към устните си.

— Ако се смееш, кълна се, ще изсипя съдържанието на тази чаша във врата ти заедно с ледените кубчета.

— Не се смея — отвърна тя и с неимоверни усилия успя да остане сериозна. — В училището за медицински сестри ни учеха, че не е необично за мъжете да изпитват временна... ъ-ъ... Съществуват много фактори, които могат да причинят...

— Аз нямам никакъв проблем — изръмжа Тайлър. — Ела тук и сама виж, ако не вярваш. Ела, ела.

— Вярвам ти — бързо отвърна Кари. — Никога не си имал... проблем близо до мен.

— А това, моя приятелко, е съвсем различно нещо. Защо ти например ме възбуждаш в тази задушна кухня, с някаква сладка лимонада, когато обсъждаме действията на убийците психопати, докато Гуенда... в обстановка, предразполагаща към любов... ме остави напълно равнодушен?

— Трябва ли да отговори на въпроса ти? — Кари почувства как лека топлина пропълзя по тялото ѝ.

— Мисля, че това е ирония на съдбата.

На лицето ѝ се появи онази несравнима усмивка, която караше сините ѝ очи да заблестят като диаманти. Тайлър я съзерцаваше онемял. Усмивката ѝ сякаш докосваше най-дълбоките кътчета на душата му, които никой досега не беше достигал.

И двамата извърнаха погледи едновременно, но създалата се невидима връзка между тях остана.

— Наистина ли лимонадата е отвратително сладка? Ще ти дам...

— О, да, бих предпочел нещо друго. — Той протегна крака под масата и коленете му я докоснаха.

Кари не помръдна. Не искаше да изглежда като недостъпна девственица, особено след като вече я беше накарал да се държи като страстна дива котка.

— Но ти няма да ми дадеш каквото искам, нали? — Тайлър пресуши чашата и се изправи. — Ако си тръгна сега, ще успееш ли да заспиш, или ще лежиш, вцепенена от страх,слушвайки се за някой маниак, който ще скочи през прозореца?

Кари премигна. Точно така беше, докато в един момент не издържа и запали всички лампи.

— Лицето и очите ти са много изразителни — каза той. — Или моето умение да разгадавам мислите на хората е особено изострено тази вечер. Искаш ли да остана?

— Тайлър — въздъхна Кари, — не мога да спя с теб.

— Скъпа, не би могла, дори да ми платиш, да ме накараш да остана в задушната кутийка, която наричаш своя спалня. Ще спя при близнаците, в единственото годно за обитаване помещение. Само ми дай възглавница и ще легна на пода.

— О, не мога да те оставя...

Той хвана ръката ѝ и я измъкна от кухнята, като изгаси лампата след себе си.

Въпреки вентилатора, стаята ѝ беше така непоносимо гореща, както си я беше представял. Придружи я само за да си вземе възглавница и одеяло. Слут се беше разположил върху леглото ѝ и дори не помръдна, когато тя се вмъкна под завивките.

За първи път удоволствието от моята компания е отхвърлено в полза на един котарак, развеселено помисли Тайлър. Той се вмъкна внимателно в детската стая. Беше блажено прохладно и тъмно.

Преди да легне, отиде до малките креватчета и се загледа в спящите деца. Емили лежеше по коремче, цялата омотана в розовото си одеялце. Дильн се беше обърнал на лявата си страна и прегръщаше малко плюшено произвехтяло агънце, а Франклин лежеше по гръб с палец в устата. Изглеждаха толкова малки и толкова невинни. Три деца, безпомощни и зависими. И единственият човек, на когото разчитаха, беше тяхната майка Кари.

Тайлър затвори очи и си я представи в нейното легло, само през една врата от тях. Изглеждаше твърде млада, за да бъде майка на три деца. Беше нежна и крехка, а големите ѝ сини очи напомняха невинността на малката ѝ дъщеря. Но Кари не беше нито безпомощна, нито безсилна. Напротив, съвсем ясно показва, че спокойно може да се грижи за себе си.

Какво правеше той тогава тук, на пода в детската стая? Кари не го помоли да остане, но той знаеше, че би искала. Беше си позволила да стане зависима. Тази вечер тя имаше нужда от него. Но какво толкова привлекателно намирам аз във всичко това, запита се Тайлър, докато се събуваше и подреждаше дрехите си върху малкото пластмасово столче до стената. Хората често искаха различни услуги от него, защото беше Тайлър Тримейн и зад неговата дума стояха парите и силата на името Тримейн.

Същото се отнасяше и до личния му живот. Жените искаха да ги виждат с него заради общественото му положение. Той знаеше, че е привлекателен и добре сложен, често му правеха комплименти за неговия чар. Но никога не се заблуждаваше относно силата на името Тримейн. Можеше да бъде с външност на изрод и наклонности на престъпник и популярността му нямаше да пострада ни най-малко.

Но не си спомняше някой да е искал само него — Тайлър, без привилегиите на фамилията му. Поне не до тази вечер.

Сега той беше просто мъж, от чието присъствие се нуждаеше една млада майка, за да разсее страховете си. Тази вечер се нуждаеха само от него. Не го търсеха нито за пари, нито за сделки илиекс. Беше достатъчно да е тук, да лежи на пода. Просто да го има.

През изминалите години беше преминал през различни етапи на развитие. Сегашният беше най-неясен и неопределен. И искрено се надяваше, това да е временно.

— Ух-ох!

Сричките, ясни и отчетливи, достигнаха до съзнанието на Тайлър и го разбудиха. Той отвори очи точно навреме, за да види синьото прасенце, което излетя от креватчето вляво.

— Ух-ох! — извика Франклин отново. Малкият се беше изправил и се целеше точно в него. След прасето полетя и червено мече.

— Добро утро! — Тайлър седна и запрати една по една играчките обратно в кошчето. Малкото момче се разсмя от сърце и ги изхвърли отново, заедно с всичко останало, което се намираше при него. А то, изглежда, не беше малко. Тайлър продължи да ги връща, докато осъзна, че тази игра няма край.

През това време буйният смях на Франклин успя да разбуди и другите. Те се изправиха в кошчетата си, за да наблюдават забавлението. А когато зеленото агънце излетя от креватчето на Дильн, Тайлър разбра, че ако не спре веднага, ще бъде засипан от всичко, до което близнаците успеят да се доберат.

— Добре, добре, стига толкова. — Той се надигна и почувства последиците от твърде кратката и неудобна нощна почивка. Беше се схванал, болеше го цялото тяло, а тримата малчугани насреща му подскачаха и викаха „вземи“ и „ходи“.

Докато чакаше Кари да се появи на вратата, децата ставаха все по-настоятелни в желанието си да изскочат навън. Тайлър взе решение, най-несигурното, което някога беше взимал в „Тримейн Инкорпорейтид“.

— Добре, деца, ще ви пусна — рече колебливо. Вдигна Емили от креватчето. Малката ѝ пижамка изглеждаше много мокра. Същото

беше и с братята ѝ. Той се паникьоса. — Вижте, малките ми, съжалявам, но аз не сменям гащички.

Децата не изглеждаха впечатлени. Втурнаха се навън от стаята и Тайлър ги последва, като спря за момент пред спалнята на Кари. Тя спеше, свита в своята половина на леглото, а чаршафите бяха пътно вдигнати до брадичката ѝ.

В сърцето на Тайлър се надигна вълна от нежност. Изглеждаше толкова млада и ангелски невинна, а в същото времеексапилна.

Близнаките вече слизаха по стълбите. Дилън и Франклин благоразумно бяха седнали на земята и се придвижваха стъпало по стъпало на дупетата си. Емили започна да слиза права, но беше нестабилна и той я взе на ръце. Погледна надолу, стълбите изглеждаха безбожно стръмни. Представи си я как пада и я притисна към себе си.

Изведнъж забеляза, че междуинната врата е отключена и отворена. Бегло си спомни, че снощи Кари я беше затворила. Как бяха успели децата да я отключат?

— Виждам, че вие тримата се сработвате много добре и ще направите истинска банда — отбеляза той. Техният отговор се нуждаеше от превод, а нямаше кой да му го осигури. Не можеш да отклониш очите си от тези тримата, дори за един страстен поглед към майка им, мина му през ума.

Запъти се към кухнята, като сложи по един биберон в устата на всеки, преди да ги постави на високите столчета, точно както беше видял Кари да го прави. Те бяха жизнерадостни, весели и бъбреха непрекъснато на техния англо-китайски жаргон. Явно се радваха, че той е с тях, че са вън от креватчетата и вече са на столчета. Компанията им беше приятна и забавна. Тайлър откри, че им се усмихва и разговаря с тях, макар да използваха различни езици.

Почувства се по-спокоен и уверен и започна да приготвя закуската. В три пластмасови купички заля овесени ядки с прясно мяко и им ги раздаде с по една лъжица и салфетка.

Емили направи опит да се справи с лъжицата, но мякото се разля, докато я приближаваше към устата си.

Дилън изобщо не си направи труд с неговата лъжица, хвърли я веднага на пода и бръкна в овесената каша с две ръце. Мякото преля отстрани и той плесна леко в него. Франклин беше по-заинтересуван от

салфетката. Пренебрегна всичко останало и започна да изследва странното парче хартия, дори си откъсна крайче, за да го опита.

Котаракът се появи, погледна злобно към младия мъж и протяжно измяука.

— Знам, знам — каза Тайлър, почувствал укора. — Трябаше да сервирам ядките и млякото отделно. А салфетките бяха голяма грешка — допълни той, докато гледаше как Емили потапя своята в паничката, изважда я внимателно и отново я потапя.

Слут скочи върху шкафа и измяука отново. Трите деца изпаднаха във възторг, когато го видяха.

— Маси, маси — извика Емили и почти отлично се справи с произношението. Дильн издаде звук, който наподобяваше мяукане, а Слут му отвърна с два пъти по-силен вик.

Кари влезе в кухнята точно в този момент и се загледа в Тайлър, който беше по гащета и гледаше нещастно ту към децата, ту към мяукация котарак върху шкафа.

— Гледаш така, сякаш си попаднал в Зоната на здрача — проговори объркана тя.

Открила празните креватчета, бе хукнала към кухнята, без и да помисли за връхната си роба и сега Тайлър я гледаше втренчено.

— Всичко е наред — каза весело той. — С децата се разбираме отлично, но котаракът ме мрази.

— Гладен е. Сега ще му дам закуска. — Кари извади консерва с котешка храна. Слут скочи веднага долу и с мъркане започна да се търка в краката й.

Тайлър не откъсваше поглед от нея. Вече знаеше с какво е била облечена под робата снощи — с къса разкроена нощничка, скромно украсена с дантелена якичка.

Отпусна се в близкия стол. Знаеше, че е в опасност в присъствието на жена в толкова оскъдно и съблазнително облекло. Почувства слабост в коленете.

— Тайлър, много ти благодаря, че остана снощи — каза тя тихо и приближи до стола му. Постави ръка на голото му рамо и усети твърдите мускули под пръстите си. — Заспала съм веднага.

— И нямаше никакви кошмари? — попита дрезгаво той.

— Нито един. Благодаря ти и за тази сутрин, задето им даде закуска. Не мога да повярвам, че съм се успала.

— Кари, седем часът е. Едва ли може да се каже, че е късно.

— Но аз обикновено ги чувам в същата минута, когато се събудят. Не знам как съм спала тази сутрин. — Дали подсъзнателно не е решила, че щом Тайлър е там, той ще се погрижи за малките вместо нея?

— Няма нищо — промърмори той. Сякаш прочел мислите й, той се почувства странно поласкан. — Нямах нищо против. Но когато се стигна до смяната на гащичките...

— Не те виня. — Кари се усмихна, а леко треперещите й пръсти се плъзнаха надолу по ръката му, после се върнаха отново на рамото му, а гърдите й докоснаха гърба му. Лицето й пламна, сърцето й лудо заби. Тя знаеше много добре какво прави, а също така и че не бива да го прави. Но, изглежда, не можеше да се спре. Искаше да го възбуди.

Тайлър я привлече в ската си със светкавична бързина.

— Това движение свърши добра работа снощи и реших да опитам отново — прозвуча дрезгаво смехът му.

— Ще трябва да го включиш в репертоара си.

Тайлър се замисли за сексуалните ритуали, които си беше изработил през годините и внезапно те му се сториха и глупави, и безсмислени. От колко време не беше се наслаждавал истински на целия този процес — среща, ухажване, завладяване и неизбежното обладаване? Снощната сцена с Гуенда доказваше духовната му и сексуална умора.

— Моят репертоар, такъв какъвто беше, изглежда вече не съществува, така както отмря и черно-бялата телевизия — отвърна сухо той. Цялата концепция на свободен безгрижен плейбой му се стори абсурдна и оstarяла. Клише, което се бе превърнало в своя собствена карикатура.

— Да не би самочувствието ти да е пострадало от това, което се е случило или по-скоро не се е случило с... Как й беше името? Гризелда? — подхвърли Кари.

Тайлър почувства саркастичната нотка и се усмихна.

— Името й е Гуенда — услужливо й припомни той.

— Разбира се, Гуенда. — Кари реши, че мрази името. Както и това на Ранди. Тя се размърда леко и съвсем осезателно усети силата на мускулестите му бедра. Притисна се към него и пулсираща топлина премина през тялото й.

— Може би трябва да се обадя на Гуенда с добрата новина, че моят проблем е бил временен. — Тайлър хвани ръцете ѝ, които бавно и съблазнително галеха гърдите му. Въпреки че я държеше, тя раздвижи сладострастно тялото си.

Той изръмжа, напрегнат и възбуден, жаден да се поддаде на изкушението, което му предлагаше младата жена.

— Сладка, невинна малка Кари — произнесе през зъби. — Имаш ли никаква представа какво ми причиняваш?

Кари пламна. О, да, знаеше. Всъщност идеята беше изцяло нейна. Тя не беше толкова наивна. При това знаеше и точното нарицателно за жените, които се държаха по този начин. Но преди да срещне Тайлър Тримейн, никога не бе давала повод да я обвинят, че се държи като такава.

— Не те прельствям — промърмори тя, като без да иска изрече мислите си на глас. В крайна сметка изкушението предполагаше никакъв преднамерен план на действията, а тя нямаше такъв. Съвсем импулсивно искаше да го възбуди, да го накара да ѝ отговори.

— Напротив, точно това правиш — възрази Тайлър. — Въпросът е защо? Защо, Кари? — Той подразни лекичко ухото ѝ, зъбите му захапаха меката мидичка, преди да обсипе с целувки гладката нежна изтивка на врата ѝ. — Дали не се опитваш да ме възбудиш само заради удоволствието да ме отблъснеш след това?

Думите му ѝ подействаха като студен душ.

— Не! — извика тя толкова рязко, че близнаците спряха експериментите си със закуската и впериха погледи в нея. Тя скочи като изстреляна.

— Не, не, не! — отекна като ехо Емили. Гласът ѝ беше изпълнен с неодобрение.

— Не! — изрева възбудено Дилън.

Франклин, който тъкмо беше облял лицето си с мляко, избухна в сълзи.

— Той мисли, че му се караме — обясни Кари и се втурна да успокоява сина си.

Тайлър се намръщи. Не искаше да пусне Кари, не желаше да приключи разговора, който обещаваше да стане твърде интересен. Тялото му пулсираше от напрежение. Той искаше... Беше очевидно

какво искаше, както и че няма да го получи. Не и докато тримата малчугани бяха наблизо.

Мъжът се изправи с въздишка. Вече се чувстваше изтощен и емоционално изчерпан, а още нямаше седем и половина. По-късно реши, че физическото му и духовно състояние през последния уикенд определено са си казали думата, за да й направи неочекваното предложение.

— Имаш ли желание да поплуваш с малчуганите в моя басейн?

— Да не би да правиш ново увеселение тази вечер?

— Не, ще бъдем... само ние петимата.

Кажи не, Кари, заповяда си тя. Не можеш да откъснеш ръце от този мъж, когато си близо до него и той го знае. Ако поиска и когато поиска, може да разпали огъня в кръвта ти и ти ще се стопиш като пролетен сняг от слънцето. А как ще направиш съвместимо всичко това с неувяхващата ти любов към Ян?

— Наистина не мисля, че... — Тя нервно прехапа устни.

— Имам спасителни жилетки за децата. С тях няма да потънат и двамата ще успеем да се справим и в най-дълбокото.

Аз дори не помислих за спасителни жилетки за децата! Но Тайлър се сети за това. Кари беше ужасена, че мисли заекс, а не за безопасността във водата. Загубила сигурността си, беззащитна, тя се чу да казва колебливо:

— Добре... Ще наминем.

— Ще ви се обадя, щом се прибера. — Тайлър сложи ръка върху русата главичка на Емили, а с другата разроши Дильн. — Трябва да побързам. Имам среща в града след по-малко от час.

Срещата протече гладко, а резултатите бяха благоприятни за корпорацията. Тайлър и брат му излязоха от кантората в обедната горещина.

— Предвижда се този уикенд да бъде много горещ — отбеляза Коул. — Предполагам, ще отидеш на плажа...

— Не, няма да ходя на плаж тази седмица — прекъсна го Тайлър. Брат му го погледна изненадано и той добави бързо: — Аз... Имам други планове.

— Как се казва тя? — пошегува се Коул. Тайлър му се усмихна добродушно и братски го потупа по рамото. Нямаше намерение да

запознава брат си със своята странна връзка... Коул щеше да реши, че е абсурдно, както всъщност смяташе и самият той.

— Хей, Коул, откъде купихте за децата онези оранжеви спасителни жилетки за плажа? — попита Тайлър.

— Моля? — Коул очевидно реши, че не е разбрал добре въпроса и премигна озадачено срещу брат си.

— Вършат работа и в басейн, нали? — продължаваше Тайлър. — Откъде ги купи?

Изумен, Коул изреди имената на няколко магазина.

— Благодаря! — Тайлър тупна брат си по гърба. — И в случай, че не те видя повече днес, приятно прекарване на уикенда.

— Благодаря. — Коул не снемаше очи от брат си. — С Челси възнамеряваме да заведем Даниъл и бебето на плажа.

Тайлър си представи близнаците, пяська и се усмихна.

— Ще се забавляват чудесно. Вероятно ще се опитат да ядат пяськ. — Щом имаха желание да пробват вкуса на салфетките, несъмнено щяха да опитат и от него.

— Какво? — Коул беше окончателно объркан. — Няма ли да ми кажеш колко ужасно се пътува с бебета? А теорията ти за това колко е глупаво да водиш малки деца където и да е?

— Трябва просто да упорстваш, братко. Хлапетата са много по-умни, отколкото си мислят възрастните. — С тези думи Тайлър се насочи към гаража и остави брат си да стои онемял на тротоара с широко отворени очи.

ОСМА ГЛАВА

— Добре... Готови, старт! — извика Тайлър. Възбуденият и развеселен Дилън скочи в басейна.

Главата му изплува бързо над водата и той зарита с малките си крачета, пляскайки възторжено с ръце, а светлооранжевата спасителна жилетка го държеше сигурно на повърхността.

Тайлър го повози след себе си до мястото, където Кари буташе Емили и Франклин в надуваема лодка.

Дилън започна да маха недоволно с ръце.

— Скача! — настоя той. — Скача, скача!

Тайлър изръмжа. Момчето скачаше вече от двайсет минути.

— Но той направи поне сто и петдесет скока.

— Защо не повозиш тези двамата — предложи Кари, като видя, че търпението му започва да се изчерпва, — а аз ще поема Дилън, докато скача.

— Сделката е сключена, госпожо — с благодарност се съгласи Тайлър.

Беше почти осем часът, доста след обичайното време за сън и близнаците за втори път влизаха във водата днес.

Беше ги взел към пет и половина, поплуваха около час, след това поръчаха китайска храна за всички и я изядоха у Кари. Тайлър се забавляваше с реакциите на децата, докато опитваха сладко-киселия вкус на соса към пилето, което изядоха до последното парченце.

Обстановката в двора беше съвсем различна от царящата предишния петък бъркотия. Тайлър погледна към флотилията от играчки, които се носеха по водата. Беше ги купил рано през деня заедно с жилетките за децата. Думите на старата песен „... Ако приятелите ми можеха да ме видят сега...“ звучаха шеговито в главата му.

Той се загледа в Кари, която беше застанала в плиткото и чакаше Дилън да извърши сто седемдесет и деветия си скок. Беше облякла

своя жълто-бял бански на точки и през мокрия прилепнал плат съвсем ясно се очертаваха изящните зърна на гърдите ѝ.

Представи си, че сваля презрамките, докосва я, поставя устни върху чувствителните малки връхчета. Почувства как потрепери тялото му. За да се отърси от еротичните мисли, се гмурна под лодката и се появи от другата ѝ страна. Емили и Франклин се засмяха. Решиха, че е някаква игра. За щастие бяха твърде малки, за да разберат, че е обхванат от силна страст към преданата им майка.

— Разходка с лодка! — обяви той с леко отчаяние в гласа. Дърпаше лодката напред-назад, все по-бързо и по-бързо, а децата пищяха от възторг. Трикът беше изключително ефикасен срещу сладострастието.

— Ще направим ли същото и утре? — обърна се той към Кари половин час по-късно, докато носеха трите плачещи хлапета към тяхната къща. Никак не бяха доволни, че ги изваждат от водата. И тримата ревнаха с глас в знак на протест и не спряха нито за миг през целия път на връщане.

Тайлър беше поласкан. Прие реакцията им като доказателство, че са прекарали най-хубавия ден в живота си.

Кари се учуди, че ги кани отново. Наблюдаваше го как цяла вечер си игра с децата, без те да му дадат и най-малка почивка. И когато тримата ревнаха с глас, очакваше, че ще се оттегли с благодарност, без да повтори поканата си.

Очите ѝ бяха привлечени от силните му рамене, мокри и блестящи от водата. Той държеше Франклин и Дилън, които изглеждаха съвсем мънички, сгущили се на сигурно място, докато плачеха за приключилата игра. Почувства сладко-горчиво свиване на сърцето.

Тайлър занесе децата в къщата и ги качи в стаята им.

— Още не си ми дала отговор за утре — подсети я.

Кари коленичи да изсуши трите мокри скимтящи хлапета.

— Децата ще се радват — призна тя тихо. Хвана Дилън и му нахлузи пижамата, докато Емили и Франклин се разкипотиха силно и се нахвърлиха върху голямата панда в ъгъла на стаята. Ще ги облече и ще ги сложи в леглото за по-малко от десетина минути, а след това с Тайлър ще бъдат сами...

— Добре, ще плуваме веднага щом станат от сън — каза решително Тайлър и се обърна. — Ще се видим утре.

Кари почувства сълзите, изпълнили очите ѝ. Тайлър си беше тръгнал и никой не можеше да го вини за това! Явно мислеше, че тя само си играе с него.

А ако не го спре? Ако отхвърли своята предпазливост и се люби с него? Никога не се бе впускала в авантюра само зарадиекса. Ян беше единственият и двамата бяха чакали до първата брачна нощ, за да се любят, защото тя искаше да е девствена булка.

Но вече не беше девствена, а Тайлър бе твърде различен от спокойния Ян. Беше настоящелен и импулсивен, агресивен и самоуверен. Иексапилиен. Тя си спомни магнетичните зелени очи, докосванията, целувките му. Гореща тръпка премина през тялото ѝ, а ускореният пулс я остави без дъх.

„Повикай го!“ — увещаваше я невъздържано тънко гласче. Кари потисна този импулс. Няма да позволи да сломят сърцето ѝ като на горката Алекса, объркала мъжкото желание с любовта. Тя имаше своите деца, своята работа. Нямаше нужда от Тайлър Тримейн и колкото по-рано го спре...

Кари прегълтна неочекваното ридание, надигнало се в гърлото ѝ. Трябваше на всяка цена да потисне желанието си!

Тайлър държеше плачещата Емили и наблюдаваше как Кари, облечена в бяла престилка, излиза от къщата. Алекса се опитваше да успокои не по-малко разстроените Франклин и Дильн.

— Мама! — пищеше Емили сърцераздирателно. Тайлър почувства тъпа болка някъде в гърдите си. Познато му беше чувството, което изпитва дете, плачещо за майка си, когато нея я няма.

— Престъпление е Кари да оставя децата всеки уикенд — ожесточено изказа мислите си той. — Те са още малки... Имат нужда от майка си.

— Знам — произнесе тихо Алекса. — И аз съм на същото мнение.

Тайлър я погледна изненадано. Не очакваше, че сестрата на Кари ще се съгласи с него. Тя се държеше твърде хладно, откакто беше пристигнала преди половин час и ги бе заварила да ядат хамбургери в

задния двор. Едва ли бяха разменили няколко думи, след като Кари ѝ разказа, че са прекарали следобеда в басейна на Тайлър, и не му беше необходима кой знае каква проницателност, за да почувства нейното неодобрение.

Той продължаваше да се върти около тях вероятно защото очакваха да си тръгне, а не му се искаше да изглежда така лесно предсказуем. Но не беше предвидил реакцията на близнаките при тръгването на Кари. Те избухнаха в сълзи в момента, в който я видяха в униформата и не искаха да се откъснат от нея, въпреки опитите ѝ да ги успокои. Най-накрая трябваше да ги вземат насила.

— Хайде да хапнем сладолед! — извика Алекса с пресилено весел глас. — Хайде за сладолед!

Тя поведе все още подсмърчащите Франклин и Дильн. А Емили загледа Тайлър в очите.

— Са-лед? — попита тя. Телцето ѝ се разтърси от едно последно ридание и главицата ѝ клюмна на рамото му. Тайлър я прегърна още по-силно.

— Емили, мама ще се върне съвсем скоро, обещавам. А утре отново ще отидем да плуваме. Ще се возим и на лодката. Сега ще отидем за сладолед, преди братята ти да са го излапали. — Той продължаваше да ѝ говори през целия път до кухнята.

Вместо да я сложи на столчето ѝ, той я взе в скута си. Продължи да бърбори с Дильн и Франклин, които се тъпчеха лакомо със сладолед. Забеляза с интерес, че и тримата използваха лъжиците си много по-успешно, отколкото с млякото сутринта. Остави този извод за по-нататъшен анализ.

— Изглежда, сладоледът свърши работа — отбеляза Тайлър. — Вече никой не плаче.

— Знам, че е погрешно — Алекса дори му се усмихна, — но ги залъгвам с него или със сладкиши всеки път, когато Кари излиза. Не мога да гледам как плачат. Надявам се, че ще се научат да преодоляват сами раздялата, преди да ги превърна в пухкави дебелачета!

— Не ми се вярна да надебелеят. Не и както изразходват енергията си. И ти гледаш децата всеки път, когато Кари е на работа? Много великодушен жест от твоя страна — замислено каза той.

— Бих направила всичко, за да помогна на Кари и децата.

— Но да си бавачка всяка седмица е голяма жертва от твоя страна. А ако имаш... собствени планове?

— Отказах се от срещите — кисело отговори младата жена.

— Хайде, де! — засмя се Тайлър. — Твърде млада си за тези думи. И твърде хубава, за да не поддържаши по-широки контакти...

— Сякаш чувам майка ми — сухо отвърна Алекса. — Защо е толкова трудно да повярваш, че предпочитам да прекарам почивката с моите очарователни племенници, отколкото да тичам по срещи? — Тя издаде звук като след хранително отравяне.

— Това има ли нещо общо с Райън Касиди? — свъси вежди Тайлър.

— Не искам да говоря за него — замръзна тя.

Раните явно все още не са зараснали, заключи Тайлър.

— Откога Кари ходи в болницата? — смени темата той.

— Съвсем накърно след първия рожден ден на близнаките — с облекчение рече Алекса. — С мама не искахме да започва, но татко каза, че ѝ е необходима увереност в способността ѝ да издържа себе си и семейството си.

— Звучи много сурово — неодобрително отбелаяза Тайлър.

— Не е сурово, а практиично — възрази тя. — Такъв е баща ми. Той е полковник от въздушните сили и е жив лав човек. Искрено иска да помогне на Кари да се справя с всичко. Тя се премести при родителите ни, когато загина Ян. Беше още бременна. Живяха заедно до преди три месеца, когато баща ми получи заповед да замине за Германия. Кари не искаше да тръгне с тях и реши да се нанесе тук. Каза, че татко е бил прав за нейната работа и тя действително се чувства по-уверена и по-независима. Мисля, че точно тази натовареност ѝ помогна да преодолее загубата на Ян. Ти се интересуваш от сестра ми, нали? Не отричай. Виждам как я гледаш.

— Ние сме приятели — внимателно отговори Тайлър.

— Видях някои от твоите приятели на увеселението миналата седмица — припомни му тя строго. — Предупреждавам те, дори не си помисляй да приобщиш сестра ми към тази група.

И Тайлър, който не понасяше да го поучават или заплашват, съвсем кратко отговори:

— Ти си много лоялна към сестра си, но няма за какво да се тревожиш. В момента съм си дал почивка от всички тези неща. Е,

време е да си ходя — погледна той часовника си. Емили изпусна лъжицата си, която тупна на пода.

— Няма ходя! — възкликна тя и лицето ѝ отново се сгърчи. — Няма, няма ходя.

Алекса беше пуснала двете момчета на земята и те втренчено гледаха как сестра им се е вкопчила в Тайлър. Изведнъж Дильн изпълзя изпод масата и извика:

— Няма!

А Франклин започна да плаче.

— Те не искат да си отиваш? — Алекса гледаше удивена ту близнаците, ту Тайлър. — Те наистина те харесват!

Тайлър я разбра. Близостта му с децата на Кари щеше да обърка дори собственото му семейство, тъй като той никога не беше проявявал и най-малко внимание към най-младото поколение на фамилията. Но Дильн, Емили и Франклин бяха по-различни от децата, които познаваше. Бяха по-интелигентни. По-забавни. По-интересни. Нямаше обяснение защо, но наистина беше така.

— Ще остана, докато си легнат — предложи той. Това беше твърде необичаен начин да прекара съботната вечер, но все още беше рано. Имаше достатъчно време, за да излезе, след като заспят. Не можеше да разочарова своите малки почитатели.

— И той остана и ти помогна да сложиш децата в леглото? — повтаряше невярващо Кари. Беше си дошла преди час и сега с Алекса седяха в задния двор, пиеха чай с лед и наблюдаваха как си играят трите хлапета.

— След това си тръгна. Изглежда наистина харесва децата, Кари. А те са луди по него. Какво става тук все пак?

— Не знам — промърмори Кари и разтри слепоочията си. Не беше спала двайсет и четири часа и се чувствуше леко замаяна. Децата винаги бяха будни при нейното завръщане. Не можеше да се хвърли в леглото, преди да им е обърнала внимание.

— Тайлър каза, че възнамерява да си почине от разните срещи. Чудя се защо.

— Кой знае? — Дали това имаше нещо общо с несполучливата му среща с Гуенда? Каквато и да беше причината, в момента Тайлър не

тича след други жени. Кари почвства радостна тръпка, въпреки че съзнателно я прикри от сестра си.

— Това обяснява защо идва тук — продължи Алекса. — Да прекарва времето си с близните е доста по-различно от неговите срещи. Когато е тук, той е и с теб, а това може да означава...

— Ние... с Тайлър... сме просто приятели, Алекса.

— Ммм, хм. И той каза така.

— Тай, Тай, Тай — чу се хор от радостни гласове и писъци, които привлякоха вниманието им към живия плет, където се появи Тайлър, облечен в широки къси панталони и свободна бяла риза.

— Стори ми се, че чух бандата да вилнее тук — спря се той и грабна в прегръдките си и трите деца, странно поласкан, че са запомнили името му, без някой да им го е казвал специално.

Тръгна към Кари, която вече беше станала да го посрещне.

Само един поглед към него ѝ бе достатъчен, за да се почвства неспокойна... дори напрегната.

— Като че ли си обхванал бандата с една ръка.

— Ще получа ли награда? — пошегува се той.

Кари усети нова гореща вълна, която я обърка. Беше уморена и леко ѝ се виеше свят. Не беше във форма, а ѝ трябваше пълна мобилизация, за да се справи с Тайлър.

— Изглеждаш изморена — откровено отбелаяза той. Тъмните кръгове под очите я правеха още по-крехка и засилваха нейната привлекателност. Чудеше се дали съществуват обстоятелства, при които тя да не му харесва.

— Снощи беше изключително натоварено.

— Дойдох да ти кажа, че някакъв камион е спрял пред вас.

— Сигурно е грешка — отвърна Кари. — Не съм поръчвала нищо.

Двама мъже стояха пред вратата с огромен пакет в ръце.

— Внесете го вътре — нареди Тайлър. — Занесете го горе, втората врата вдясно. Купих климатични инсталации за стаята ти и за всекидневната.

На Кари ѝ трябваша няколко минути, за да си възвърне способността да говори.

— Тайлър, почакай. — Кари го сграбчи за рамото. — Много щедро от твоя страна, но аз... Не мога да приема!

— Защо, това не е личен подарък, не е нещо интимно. Какво означава една климатична инсталация за приятел?

— Тайлър, хората не подаряват такива неща! Не е прието.

— Може би аз ще наложа нова традиция — сви лениво рамене той. — Ще ме пуснеш ли, или да те понеса с мен?

— Тайлър, защо правиш това? — не го пускаше Кари.

Той замълча за момент, след това обхвана с длани лицето ѝ и се загледа в нея.

— Защо ти не ми отговориш на този въпрос, Кари? Тогава и двамата ще знаем.

Той се наведе към нея, а устните му се впиха с настойчива жадна целувка, която я лиши от дъх. Устните ѝ се разтвориха, тя изгуби почва под краката си и се облегна на гърдите му. Глух стон се откъсна от гърлото ѝ, нахлулата в тялото ѝ топлина сякаш изгаряше всяка нейна клетка. С разтърсваща въздишка тя се отпусна в обятията му в сладка изнемога.

Също така внезапно устните му се откъснаха от нея, а ръцете му я отдалечиха. Кари понечи да възрази. Все още замаяна, отвори очи и погледна към него. Той беше насочил вниманието си към децата, току-що нахлули шумно в стаята с леля си.

— Не ни обръщайте внимание — подхвърли Алекса доста язвително. — Просто продължавайте да се държите приятелски. С децата тъкмо се качвахме...

— Алекса, аз... Ние... — Гласът на Кари загъръхна. Тя прокара ръка през косите си. — Тайлър ми е купил климатична инсталация. Две.

— Е, и това ако не е приятелска постыпка? — повдигна вежди сестра ѝ.

— Те имаха нужда от нея — отвърна рязко Тайлър. — Замърсяването от полените на цъфналите дръвчета е необично високо и първата защита срещу алергиите...

— Но никой от нас не страда от алергия. Наистина не мога...

— Можеш и ще приемеш — каза безизразно той.

Очите му я пронизаха, прониквайки до дъното на душата ѝ. Кари преглътна трудно и се изчерви, като се чудеше какво да каже, какво да направи. Мислеше, че има някакъв сексуален подтекст в думите му, а

може би само така ѝ се струваше. Когато той беше наблизо, не можеше да разсъждава трезво, обземаха я непреодолими нужди и желания...

Тя седна на най-долното стъпало и взе Дилън в скута си.

— Изглеждаш изморена до смърт — прозвуча гласът на Тайлър над главата ѝ. — Щом инсталират и двете системи, с Алекса ще заведем близнаките в моя басейн да поплуват, а ти отиваш да поспиш, Кари.

— Впечатлена съм, Тайлър. Даваш разпореждания също като баща ми, а нямаш нищо общо с армията — сухо каза Алекса.

— В цивилния живот го наричаме „вземане на изпълнителни решения“. И аз също очаквам заповедите ми да се изпълняват.

Очите на Кари останаха приковани в Тайлър. Зениците ѝ бяха разширени, сърцето ѝ биеше лудо, слабините ѝ се свиха конвулсивно при спомена за пламенната целувка. Толкова силно го желаеше! Инстинктивно усещаше, че страстта им е нещо повече от сексуално привличане. Съществуващата опасност да се влюби в този мъж... Освен ако вече не беше влюбена в него.

Кари сведе очи, не искаше той да отгатне чувствата ѝ. Имаше усещането, че се носи в бурно море без посока. А когато се опита да извика Ян, за да ѝ даде опора, да я успокои и насочи, присъствието на Тайлър изпълни ума и чувствата ѝ, отстранявайки всичко останало.

— Отбих се да видя дали мога да ви помогна с децата — каза Бен няколко часа по-късно, докато се разхождаше самодоволно из всекидневната на Кари, където Алекса седеше сама и четеше. Внезапно той спря и изумено впери поглед в климатичната инсталация на прозореца.

— Още като влязох усетих, че е по-хладно тук! — възклика той. Алекса остави книгата и се изправи.

— Децата вече си легнаха, така че си закъснял с помощта — информира го тя. — А що се отнася до инсталацията, те са две, подарък от Тайлър Тримейн. Хубав съседски жест, нали?

— Да, да — закима Бен. — Толкова е прохладно и приятно тук сега. Да идваш на гости ще е... Алекса, точно така! — Той скочи. — Точно затова го е направил! Тайлър Тримейн мрази горещината. И променя обстановката. Защо? Защото възнамерява да прекарва повече

време тук това лято. Заедно с Кари, Алекса. — Бен вдигна юмрук във въздуха с победоносен жест. — Да, тя успя! Той се закачи на въдицата й! Един Тримейн! Знаеш ли какво означава това?

— Мога да предположа какво означава това за теб, Бен — отвърна студено Алекса. — Служба в кантората на Тримейн, гравирано име на вратата на офиса и голяма банкова сметка. Само един малък съвет, не напускай все още работата си. Засега нито Кари, нито Тайлър признават, че са нещо повече от приятели.

— Няма значение какво казват те. Ясно е, че здраво е хлътнал по нея. И двамата можем да извлечем полза от тази връзка. — Бен се изтегна удобно на стола. — Направих някои проучвания за него. Тайлър има по-малък неженен брат. Трийсет и две годишен, красив, интелигентен. Могат да те запознаят с него, а след това действаш ти. Страхотна си, сестричке. Ще си падне по теб и тогава...

— Ти си луд, Бен — въздъхна тя с раздразнение.

— Аз съм оптимист. — Той погледна часовника си. — Щом нямате нужда от мен, ще тръгвам. Имам среща със съквартирантката на Раъди, Дарси Лин. Пуснаха ме по веригата — добави той гордо и излезе.

— Не е уместно да се хвалиш, Бен — извика след него Алекса. Поклати глава и посегна отново към книгата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Предположението на Бен, че Тайлър ще прекарва повече време след направените нововъведения в къщата на Кари, се оказа вярно. През следващите седмици почти не минаваше ден, в който тя и децата да не го видят. След работа той отиваше у тях и прекарваха вечерта заедно. Плуваха в неговия басейн, а след това се връщаха за ритуала преди сън.

Тайлър обичаше да пътува и включваше в програмата си повече командировки, отколкото беше необходимо. Но пътешествията вече не го привличаха. Използваше предимствата на телефоните и факсовете. Беше по-ефективно от финансова гледна точка и не се налагаше да бъде далече от Кари.

Оставаше в града и през уикендите, отиваше в къщата, преди тя да тръгне за болницата и неизменно се грижеше за децата след нейното заминаване. Сприятели се с Алекса, но Бен, който се отбиваше понякога, се отнасяше към него с работепно ласкателство и това едновременно го дразнеше и забавляваше.

А в поведението на Кари нямаше поза. Ако не одобряваше нещо, веднага му го казваше. Въпреки разликата в общественото положение, възгледите им бяха удивително еднакви и това се засилваше с всеки изминал ден. За двама души, които идваха от толкова различни светове, те имаха много общи теми за разговор. Държаха се естествено, а в минутите на спокойна тишина бяха щастливи от мълчаливото присъствие на другия.

А тишината беше нещо доста необичайно при тримата близнаци. Децата бяха непрекъснато около тях и с всеки изминал ден се привързваха все повече към него. Той осъзна, че очаква с нетърпение тяхното посрещане на вратата всяка вечер. Всеки го дърпаше и искаше да бъде вдигнат на ръце. Беше изключително приятно да те приветстват така радушно за добре дошъл и Тайлър не можеше да устои на очарованието на тази „домашна сцена“.

Нетърпеливо очакваше да види и Кари, въпреки че тя не му се хвърляше на врата, както правеха децата. Но усмивката и блъсъка на сините ѝ очи сами по себе си бяха награда. Мислеше често за нея, припомняше си предишни разговори, обмисляше нови теми. Чуваше смеха ѝ, виждаше изразителното ѝ лице, интелигентността, която струеше от погледа ѝ.

Сякаш беше записал и съхранил в главата си хиляди нейни образи и можеше да извика всеки от тях с точността на компютър. Представяше си лицето ѝ, озарено от нежност, докато обличаше близнаците; начинът, по който повдигаше вежди при някой от буйните изблици на Бен. Виждаше замисленото и загрижено изражение, когато беше разтревожена. Всички тези образи го вълнуваха силно, но когато пред очите му изплуваше замечтаното ѝ лице, влажните полуутворени устни, сините очи, изпълнени с желание, кръвта му пламваше и тялото му се стягаше.

Въпреки че я желаеше повече от която и да е друга жена в своя дълъг ергенски живот, той не се опитваше да я заведе в леглото. Не беше в негов стил да си отказва това, което желае и той с право си задаваше въпроса защо вече не се стреми към сексуални изяви.

Обясняваше си го с факта, че му е невъзможно да се справя с неочеканите приливи и отливи на желанието у Кари. Ако децата, Алекса или Бен не бяха наблизо, за да им попречат, то призракът на Ян Уилкокс винаги беше готов да се появи, така че нямаше смисъл изобщо да започват.

В крайна сметка имаше и други алтернативи за изразходване на излишната сексуална енергия. Тайлър възбнови членството си в тренировъчния клуб, увеличи времето за игра на тенис и голф, взимаше чести, продължителни студени душове. Вторият вариант — да уталожи страстта си с друга жена, докато връзката му с Кари оставаше платонична — не го привличаше.

Колкото повече време прекарваше с Кари, толкова повече я желаеше. Тя бе любвеобилна по природа и изглежда не осъзнаваше какво означава за него, когато се обляга на гърдите му, докосва го или се хвърля в прегръдките му в спонтанен изблик на радост. Тайлър ѝ отвръщаше внимателно, обгръщаще раменете ѝ, държеше я за ръка. Не минаваше и ден без някакъв физически контакт, но не отиваше по-

далеч. Можеше да гледа нежната извивка на врата ѝ, гърдите ѝ, бедрата ѝ, но не я докосваше.

Не смееше. Чувствата му към Кари бяха толкова силни, че го объркваха. Нямаха нищо общо с това, което беше изпитвал досега и не смееше да рискува, като ги допълни с дивата сила наекса. Никога не бе чувствал някоя жена толкова близка. Съчетанието на страст иекс водеше до интимност, с която все още не можеше да се справи и предпочиташе да се скрие зад идеята за интересна платонична дружба с добра приятелка и съседка.

Националният празник на Щатите, Четвърти юли, се падаше в сряда и предлагаше само един почивен ден в средата на седмицата.

— Имам малка вила на брега на океана в Рехобът — каза той в понеделник вечерта, докато плуваха един до друг в басейна. Тя дърпаше розова пластмасова лодка с вградена седалка, на която се бе настанила Емили, а той теглеше Дилън и Франклин в надуваемата лодка. — Тази седмица не си дежурна и ще е хубаво да заведем децата там. Ще тръгнем в петък вечерта и ще се върнем късно в неделя.

Пропусна да спомене, че това лято изобщо не беше ходил там, че отклоняваше предложениета на приятелите и познатите си и че те бяха много любопитни да узнаят защо Тайлър Тримейн, редовният посетител на летните крайбрежни купони, така подозрително изчезна от сцената. Само ако знаеха, че прекарва уикендите с децата на съседката си, докато тя е на работа... Просто нямаше да повярват.

— На децата ще им хареса, Кари. Къщата е точно на брега. Ще могат да си поиграт на пясъка, има малки катерушки...

— О, Тайлър. Има цели два часа път. Те никога не са пътували толкова дълго с кола. Къде ще спят? Къде ще ядат? Нямаш високи столчета... Не, невъзможно е. Благодаря ти, но...

— Кари, заминаваме — каза твърдо той. — Мислил съм за това. Децата не ходят никъде, дори до супермаркета. Ще е трудно с тях, но те вече са пораснали. Помисли колко обичат да идват при мен, защото е по-различно. Те са умни, любознателни и трябва да натрупат повече впечатления. Ще закърнеят умствено и емоционално, ако не виждат никого.

— Може би... си прав — рече замислено тя. — Да, прав си. И баща ми би казал същото.

— Искаш да кажеш, че съм на вълната на полковника. — Тайлър беше шокиран. — Ето ти тема за размисъл.

— Баща ми е много умен и силен мъж. Ще го харесаш. Мисля, че двамата много си приличате.

— Да се върнем на въпроса за нашия уикенд. Можем да наемем креватчета и високи столчета, а що се отнася до пътя, ако тръгнем късно, те ще спят вероятно през цялото време.

— Тайлър, мислиш ли, че прекалявам със стремежа си да предпазя децата от всичко? — попита тя миг по-късно.

— Разбира се, че не. Съвсем естествено е за една майка да държи децата близо до себе си.

— Предполагам, на бащата е отредена грижата да осигури връзката на децата с околния свят, да ги изведе от гнездото стъпка по стъпка — отвърна Кари и едва тогава осъзна какво е казала. Тайлър не беше баща на нейните деца!

Щеше да е огромна грешка от нейна страна да си позволи да мисли за него като за втори баща на близнаците. Въсъност той ѝ беше заявил съвсем недвусмислено, че не иска да играе тази роля. Това изглеждаше толкова отдавна. Думи, изречени от друг мъж за хипотетични деца, които нямаха нищо общо с нейните.

През изминалите седмици децата също свикнаха да разчитат на неговото присъствие, да го очакват в края на работния ден. В редките вечери, когато имаше продължителни съвещания, той им липсваше. Много им липсваше.

Кари не разпитваше Тайлър защо прекарва толкова много време с тях. Подозираше, че самият той не е наясно. Едно временно развлечение, въпреки очакванията на Бен за истинска връзка. Кари не си правеше илюзии. Знаеше, че е влюбена в Тайлър, но не се заблуждаваше относно приказния щастлив край.

Съвсем обикновен завършек. Доста мъчителен и за нея, и за близнаците, които също бяха обикнали „Тай“. Какво щяха да правят, когато престанеше да идва? А това щеше да се случи рано или късно, ако тя продължаваше да говори за задълженията, които се очакваше да изпълнява „таткото“.

Кари погледна крадешком към него. Той тъкмо взимаше играчката на Дилън и очевидно беше приел забележката като хипотетична и не я бе отнесъл към себе си.

Но тя грешеше. Думите ѝ още отекваха в главата му. Ролята на баща? Тази роля ли играеше с близнаците на Уилкокс, запита се той.

Франклин избра точно този момент да се изправи в лодката и тя се преобърна. Двете момчета веднага изскочиха на повърхността, издигнати от спасителните жилетки. Те се разкиха и се разсмяха. Тайлър ги хвана и ги сложи обратно в лодката, преди Кари да стигне до тях. „Много умен и силен... Ролята на бащата...“

— Всички тези приказки за бащите ме накараха да се замисля за моя собствен — каза Тайлър намръщено. — Той и съпругата му искат да ги посетят на четвърти, в сряда вечерта. Какво ще кажеш да дойдеш с мен заедно с децата, Кари? Едно малко изпитание преди морската екскурзия, въпреки че ти обещавам да прекараме много по-хубаво на брега на океана, отколкото с фамилията Тримейн.

Той я канеше да се запознае с неговото семейство? Въпросът обаче избледня при мисълта за тяхното място в обществото. Това беше известното семейство Тримейн!

— С удоволствие ще дойдем — каза бързо Кари, преди да се е уплашила и да е отказала.

— Поканата на Ричард Тримейн е истинска бащина заповед — обясняваше Тайлър, докато откарваше Кари и близнаците към имението на Тримейн. — Радвам се, че си с мен заедно с децата при този глупав опит на татко и Нина да направят хубав старомоден празничен пикник.

Кари го погледна крадешком. Все още се чудеше на неговата покана, но той беше казал, че ще бъдат негов щит срещу скуката и ще му послужат като извинение, за да си тръгне по-рано от тъпото семейно тържество.

— Играта на „голямо щастливо семейство“ е лицемерна и фалшива, въпреки желанието на татко и Нина да изглежда по друг начин. Нина е втора съпруга на баща ми, ожениха се преди няколко години. Тя беше вдовица със син и две дъщери. Баща ми, разбира се, имаше и други жени, след като остана вдовец, но, според легендата, твърде много общаше покойната си съпруга, майка ми, за да мисли за нов брак.

— Майка ти е починала много отдавна, Тайлър — отбеляза внимателно Кари. Тя се обърна назад, за да провери близнаците, които си играеха тихо на задната седалка, привързани с предпазни колани в редица един до друг. Пътуваха с колата на Кари, защото беше оборудвана специално, за да превозва децата.

Дали ще очакват от нея да отдаде живота си в памет на техния баща? Тя си спомни, че точно това имаше намерение да направи, преди да срещне Тайлър. Кари се загледа в профила му и страните ѝ пламнаха.

— Наистина ли мислиш, че баща ти... е предал паметта ѝ, защото се е оженил за друга жена три десетилетия по-късно?

— Той ѝ измени още докато беше жива — отговори горчиво Тайлър. — Срещал се е с Нина още когато брат ми Коул е бил бебе. Тя е забременяла и според сегашната редактирана версия, баща ми е искал да се разведе и да се ожени за любовницата си. Но благородната Нина не искала да разваля неговото семейство! Намерила някакъв нещастник на име Макей, който се оженил за нея и отглеждал детето ѝ като свое собствено. Баща ми се върнал при съпругата си и имал още двама сина, Натаниъл и мен, а Нина — две дъщери от Макей. Когато майка ни загина при онази автомобилна злополука, баща ми предложи на Нина да напусне съпруга си и да се омъжи за него. Но получи отказ и влезе в ролята на предания вдовец, който не желава да се ожени отново. Ала всъщност не скъrbеше по майка ми, а защото не можеше да има Нина. Цялата истина излезе наяве, когато моят... Моят полубрат Конър Макей се появи преди две години.

— Ти не знаеше ли за неговото съществуване?

— Чувствах се като герой от евтин сериал — отвърна сухо той.
— Що се отнася до татко, сега той има многобройна челяд. Четирима сина, две заварени дъщери и тяхното многобройно потомство. Конър, който случайно започна работа в „Тримейн Инкорпорейтид“ и законно взе името Тримейн, е женен, с малка дъщеря и чака второ бебе. Двете дъщери на Нина също имат деца.

— Поправи ме, ако греша, но фактът, че този Конър е станал Тримейн те беспокои повече, отколкото бракът на баща ти. Ти гледаш на него като на потенциален съперник във фирмата.

— Трябва да съм глупак, за да не го виждам — отвърна грубо Тайлър. — Искам да съм президент на фирмата и работя твърде

усилено, за да го постигна. Когато баща ми се оттегли и Коул стане председател на управителния съвет, президентството трябва да бъде мое. Конър твърди, че е доволен от работата си като главен юридически съветник, но ми е трудно да му повярвам. Той е умно момче, а майка му най-накрая се е омъжила за баща му, който иска да направи всичко възможно, за да компенсира липсващите години.

— Това едва ли включва и президентското място, след като ти си положил толкова усилия за него — отсъди Кари. — А Коул и Натаниъл? И те ли се чувстват заплашени?

— Положението на Коул е неоспоримо. Той е първородният син, а що се отнася до Натаниъл... — Тайлър се изсмя. — Знам, че брат ми има ум, но няма желание да го използва в деловия свят. Работи в отдела за аранжиране на витрини към фирмата, но няма никакви амбиции за повече власт или отговорност. Той е семейният лентяй, който обича дългите ваканции, пропуска съвещания и върши каквото иска.

— Предполагам, отказал се е от борбата с братята си още от малък. Никога не е успявал да победи, тогава защо да опитва?

— Кари, моля те, престани с тези психоанализи — стисна зъби Тайлър. — Знам, че издателството на Тримейн продава тонове от тази литература, но на мен ми се повдига от нея.

— Четох интересна книга — не отстъпи Кари — за поредността на децата в семейството. В нея имаше и за доведените деца, и за проблемите на първородните, които чувстват, че тяхното място в семейството е узурпирano.

— Узурпирano ли? — повтори Тайлър и неволно се усмихна. Упоритостта на Кари към някои теми, които той намираше за смешни, винаги го забавляваше. Потупа я лекичко по коляното. — От друга страна се радвам, че от ужасяващите трилъри си преминала към психоаналитични залъгалки. Поне няма да те държат будна нощем.

Кари постави ръката си върху неговата и го погледна, очаквайки да се отдръпне, като искрено се надяваше, че той няма да го направи.

Дали беше приятелски жест, или прелюдия към нещо повече, Кари не беше сигурна, но Тайлър не отмести ръката си до края на пътуването.

Младата жена беше смаяна от вида на имението на Ричард Тримейн, мястото, където бяха израсли Тайлър и неговите братя.

— Само къщата е с размера на някои от кварталите, в които съм живяла — ахна тя. Не беше виждала толкова огромна сграда.

Тя приглади нервно широките си шорти на бели и виненочервени ивици. Беше с блуза от изкуствена коприна, която допълваше тоалета ѝ и преди да види палата пред себе си, смяташе, че се е облякла подходящо за случая. Сега вече не беше толкова сигурна. Това място изискваше диаманти и коприна!

— Не се впечатлявай толкова от парадността на фамилията. Получавам достатъчно ласкателства от брат ти.

Страните на Кари порозовяха. Бен наистина много настойчиво работелничеше и не криеше своето възхищение от всичко, свързано с името Тримейн. И ако той можеше да види това място, вероятно щеше да коленичи и целуне земята пред себе си. Леко напрегната, тя се обърна и освободи децата от седалките им, докато Тайлър паркираше колата.

Близнациите бяха облечени в костюмчета с панталонки на червени и бели райета и светлосини блузки с бели звезди. Емили имаше червена шнола въвечно разрошените си коси, за да се отличава от братята си. И трите деца настояваха да вървят сами, така че с Тайлър ги хванаха за ръка и петимата заедно се насочиха към парадния вход на къщата.

Когато массивната врата се отвори от портиер в униформа, Кари едва потисна нервния си смях. Мъжът говореше дори с британски акцент и изглеждаше като типичен слуга от средновековен замък. Забележката, която възнамеряваше да изрече, замря на устните ѝ, когато в просторния мраморен вестибюл се появи красива петдесетгодишна блондинка, облечена в изискана вечерна рокля, облегната на ръката на висок джентълмен с посребрена коса в смокинг.

— Здравей, татко. Здравей, Нина — поздрави Тайлър сърдечно, но хладно. — Запознайте се със семейство Уилкокс — Кари, Дильн, Емили и Франклин.

Той не уточни кой кой е, но Кари беше твърде заета с мисълта за своето неподходящо облекло, за да забележи това. Междувременно към тях се присъединиха още няколко жени и мъже, чийто външен вид беше като на домакините — скъпи рокли, впечатляващи бижута, смокинги.

Тя погледна ужасена към Тайлър, който беше със срязани джинси и моряшка фланелка. Изглеждаше толкова не на място сред тези богато облечени хора, колкото и самата тя.

— Мама! — изхлипа Емили и се притисна към крака ѝ, очевидно разтревожена от насьbralите се непознати. Кари сложи ръка върху рамото на дъщеря си. Децата на фамилията Тримейн не се виждаха никъде. Тайлър беше казал, че ще има цяла тълпа дечурлига, но тя вече знаеше със сигурност, че тук няма никакви деца. Това беше официално тържество само за възрастни... а тя беше пристигнала с близнаците си, облечени като за пикник.

Хвърли към Тайлър полуумоляващ, полуобвинителен поглед. Как можа да постъпи по този начин с нея! Но той явно не изпитваше никакви угризения. Усмихнат, обгърна раменете ѝ и започна да я представя на морето от лица, които се разливаха пред помръкналите ѝ очи.

Коул, Конър, Кортни, Кристин, като че ли не беше достатъчно унизително и объркващо всичко, ами и всички тези имена, които започваха с буквата „к“! Шега ли беше това? Почти с облекчение чу тези на Мелина, Джеф, Том и Натаниъл, които нямаха „к“, но беше вече твърде смутена, за да ги запомни.

Всички се усмихваха учтиво, а тя не можеше да се съвземе и да им отвърне по същия начин. Изражението ѝ наподобяваше лицата на близнаците, напрегнато и много несигурно.

— Тайлър, не познаваш племенничките на Нина от Чикаго — каза Ричард Тримейн със своя спокоен, но леко заповеднически тон. Две високи блондинки с къси рокли без презрамки пристъпиха напред, за да ги представят.

— Колко прелестно от страна на леля Нина и чично Ричард — започнаха в един глас двете момичета, а очите им хищнически погълъщаха Тайлър — да ни поканят на този празначен бал!

— Предполагам, че сме братовчеди? — изкиска се едната.

— Целувка, братовчеде! — настоя другата.

— Останалите гости вече са на терасата — намеси се Натаниъл Тримейн, а очите му проблеснаха дяволито: — Всички питат за теб, Тайлър.

Бал? Още гости на терасата? Сякаш по погрешка беше попаднала в роман на Франсис Скот Фицджералд. Кари хвърли убийствен поглед

към Тайлър. Той беше казал, че това ще бъде обикновено семейно тържество, а не празничен бал.

Защо ги беше довел тук? За да провали плановете на Нина и да развали нейния прием? Тайлър съвсем ясно разкри своите чувства към съпругата на баща си. Не се изискваше кой знае какво въображение, за да разбере, че той иска да саботира нейното тържество. На Кари й призля. Беше жесток удар да използва нея и децата за тази цел.

Трябва да си тръгнем, реши Кари. Незабавно! Ще се извиня на домакините и ще се махнем оттук. Но преди да успее да каже и дума, буен лабрадор профуча покрай тях и се вмъкна по средата на групата.

— Маркиз е избягал! — засмя се нервно Нина Тримейн и опита да хване кучето за кайшката. — Той е още малък и пълен с енергия.

Маркиз може и да беше малък, но бе значително по-едър от близнаците, които веднага привлякоха вниманието му. Той скочи радостно срещу Дильн, събори го на земята и започна да го ближе по лицето. Чуха се загрижени гласове, а Кари реагира мигновено и отдръпна кучето за кайшката. Дильн се изправи и се засмя.

— Голямо куче! — възхитено произнесе той. Емили обаче не сподели възторга на брат си. Кари държеше здраво Маркиз, но той скочи и се разлая. Малкото момиче нададе пронизителен писък и избухна в сълзи.

— Голямо куче! — изкрещя тя, като вложи съвсем друго съдържание в думите на Дильн. Ужасена протегна ръце нагоре към Тайлър, за да я спаси от страшния звяр.

Тайлър прегърна детето.

— Няма ли кой да изведе това проклето куче оттук? — прогърмя гласът му. — Уплаши Емили.

Нина се извини и поведе лабрадора навън. Кари взе Дильн и се опита да изтрие следите от кучешките целувки. Точно в този момент забеляза, че Франклин не е до нея.

— Франклин? — извика тя. — Н-не го виждам наоколо. — В гласа ѝ се прокрадна паника.

Никой не го беше виждал. Нямаше го.

— Конър, провери плувния басейн! — разтревожи се неговата съпруга, която беше в напреднала бременност и очите ѝ се изпълниха с тревога. Конър се затича.

Преди да настъпи пълен хаос, Натаниъл съобщи:

— Едно момче, облечено като американското знаме, е седнало в средата на масата в трапезарията.

Всички се насочиха към трапезарията, а Кари остана сред последните, защото не знаеше къде се намира стаята. Стори й се, че измина цяла вечност, преди да стигнат.

Чу шепот на неодобрение, примесен с развеселени гласове, преди да види картина, привлякла вниманието на всички. Франклин седеше в средата на огромна маса, дъвчеше нещо, а пътят му можеше да се проследи по преобърнатия стол, бутнатия китайския сервиз и сребърните прибори.

Преди някой да успее да стигне до него, момчето протегна едното си краче и без да иска ритна голяма кристална ваза с красиво подредени цветя. Кари наблюдаваше всичко като в забавен каданс. Вазата се преобърна, водата се разля и цветята се разпилиха по безукорно подредената маса.

— Ух-ох! — извика Франклин. Не се смuti от факта, че седи в локва и плесна няколко пъти по водата с малките си ръчички. — Мокро! — отбеляза той важно. Това беше нова дума и той я повтори на висок глас. — Мокро!

Кари простена. Някой вдигна сина й и го подаде. Дильн, който също беше в ръцете й, се протегна към брат си и го пипна.

— Мокро! — потвърди той.

Конър Тримейн, останал без дъх, нахлу сред тях и съобщи, че детето го няма около басейна.

— Той е тук. Решил е да поплува в трапезарията.

Всички се разсмяха. Емили, която все още хълцаше в прегръдките на Тримейн, извиси отново глас и плачът й заглуши напълно смеха на останалите. Кари почувства как погледите на всички се насочиха към нея. Някой ден, обеща си мълчаливо, и аз ще се смея на тази случка. Но сега този миг й се струваше безкрайно далеч.

— Отиваме си вкъщи — заяви високо тя.

Тълпата се раздели, за да й направи път. Очевидно никой нямаше намерение да я спре. Тя забърза към изхода. Въпреки бученето в ушите си, успя да чуе „куче“ и „мокро“ няколко пъти.

— Невероятно! Не мога да повярвам, че Тайлър го направи! — Натаниъл изскочи изневиделица и затича успоредно с нея. — От коя агенция ви нае Тайлър? Хайде, не се преструвайте пред мен. Знам, че

брат ми ви е наел, за да се покаже тук... И всичките тези деца! Хей! Страхотен удар! Тайлър предупреди татко, че му е омръзно то това непрекъснато сватосване. Сигурен съм, че вече ще престанат да му досаждат. Дайте ми телефонния си номер. Искам да ви видя отново.

— Защо не се обърнете към вашите нови братовчедки?

Тя се насочи към колата. Само да можехме магически да се телепортираме оттук, мислеше си мрачно, докато привързваше Дильн и Франклин на техните седалки. Нямаше желание дори да погледне Тайлър, но той вече беше зад нея и носеше Емили. Кари дръпна рязко дъщеря си, сините ѝ очи проблясваха гневно.

— Можеш вече да се върнеш на приема — сухо рече тя. — Сигурна съм, че другите няма да ти се сърдят за неуместното облекло, а още по-малко двете братовчедки с плуващите в очите им долари.

— Какъв празничен пикник, а? — Тайлър имаше наглостта да се усмихва.

— Как можа? Разбирам недоволството ти срещу твоя баща, но... да ни правиш за смях! — Тя беше възмутена, очите ѝ се напълниха със сълзи, но не заплака.

Тайлър я гледаше втренчено. Едва сега разбра, че тя не вижда нищо смешно в цялата ситуация.

— Не съм те използвал — възрази той. — Нима мислиш, че нарочно съм те подвел? Не съм, Кари.

Тя седна зад волана, вперила поглед право пред себе си.

— И искаш да повярвам, че не си знаел за празничния бал? Смяташе, че ще бъде семеен пикник с наденички на двора?

— Да — отговори Тайлър доста объркано. — Наистина. Обикновено така празнуваме Четвърти юли.

— Не ме прави на глупачка, Тайлър!

— Не съм и помислил. Премести се, аз ще карам.

— Не, аз ще карам! — отсече тя и Тайлър разбра, че е по-разумно да не й противоречи.

— Добре — отвърна той внимателно. — Аз ще бъда съпровождащо лице. — Той се отдръпна, за да заобиколи колата. В мига, в който се отдалечи, Кари потегли. Гумите иззвистяха и около него се разхвърчаха камъчета. В огледалото тя зърна слисаното му изражение.

— Тай! — проплака Емили и избухна в сълзи.

Кари знаеше как се чувства дъщеря й, но едва ли можеше да ѝ помогне, докато шофираше.

— Хайде да чуем някоя песен — подхвърли тя с фалшива веселост и включи радиото, за да разсее мислите си. За нещастие в този момент пееха за разбити сърца, а тя усещаше своето тежко като олово. С Тайлър вече всичко приключи. Трябваше да приключи.

Тази вечер той беше показал какво мисли за тях: удобни фигурки, които можеше да използва срещу баща си. Кари се чувстваше наранена, унижена и предадена...

Но какво ли значение имаше това за покорителя на женските сърца Тайлър Тримейн!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Изведнъж Кари осъзна, че от доста време ги следва скъпа спортна кола. Не можеше да бъде друг, освен Тайлър.

Очевидно търсеше обяснение, което тя се надяваше да избегне. Докато стигне до къщата, нервите ѝ се изопнаха до крайност.

След няколко секунди до тях спря и черната кола. Тайлър бързо изскочи от нея.

— Благодаря ти, Конър — извика и тръшна вратата.

— Конър ли те докара до тук? — попита неволно Кари. Беше решила да смрази Тайлър с ледено мълчание, но плановете ѝ се провалиха. — Значи приемаш услуга от доведения си брат, макар да смяташ, че интригантства срещу теб?

— Да — кимна глупаво той, — това може да ти покаже колко...

— Това ми подсказва, че си готов да използваш всеки за своите цели — прекъсна го Кари, — и приетели, и врагове.

Двамата разкогчаха коланите на децата в напрегнато мълчание и ги поведоха към къщата. Емили се беше хванала за Тайлър като маймунче и когато Кари поsegна да я вземе, малката предателка писна в знак на протест.

— Не се тревожи, скъпа, Тай ще остане с теб — каза той на детето, а в същото време гледаше към Кари.

— Отдавна мина времето им за лягане, но първо ще трябва да вечерят, след като не получиха нищо за ядене на твоя фалшив пикник — заяви студено Кари.

— Франклин успя да хапне — отговори провлечено Тайлър. — Видях, че си взе от аранжировката с цветята на Нина.

— Мислиш, че е много весело, нали? За теб няма значение, че стоях унижена там, без покана и... Било е част от твоя отвратителен малък план, предполагам. Да шокиращ нищо неподозиращите си роднини...

— Кари, ставаш мнителна. Не съм...

— Тайлър, просто мълкни! — Гласът ѝ беше тих, за да не чуят близнаците, но гневът ѝ остана неприкрит.

Тайлър я наблюдаваше, докато тя приготвяше храната. Беше като обтегната струна. Не пророни нито дума и не го погледна, докато не сервира на децата.

Най-накрая се обърна към него. Сините ѝ очи бяха ледени.

— Още ли си тук? — попита тя с не по-малко студен тон.

— Никъде няма да ходя, Кари. — Той скръсти ръце и се облегна на шкафа. Позата му беше привидно спокойна, но не можеше да се каже същото за бушуващите в него чувства.

— Играта свърши, Тайлър — каза тя безизразно.

— Имаш ли нещо против да ми обясниш за коя игра става дума? За играта на гоненица ли? Ти тичаш, аз те преследвам. Или на криеница? Ти се връщаш тук, за да се скриеш и аз те търся.

— Не, на гатанки — рязко отвърна Кари. — Аз трябва да открия каква роля играеш сега. Няма значение, не мога да позная. Ти си твърде добър актьор. Отказвам се. Нашето приятелство... или каквото беше там... приключи. Няма да ти позволя да използваш мен и децата. Отсега нататък няма да идваш тук, за да си убиваш времето, докато чакаш да ти дойде желанието за светски контакти.

— Опитваш се да ми кажеш, че не искаш повече да ме виждаш?

— погледна я невярващо Тайлър.

— Не се опитвам, а направо ти го казвам!

— И само заради един глупав пикник... Кари, чуй ме — процеди през зъби Тайлър. — Нина ме покани за празника и каза, че баща ми настоявал да отида, което означаваше задължително да съм там. След това аз престанах да я слушам. Изключих напълно. Предположих, че ще има пикник, както миналата година. Може би ми е казала, че ще бъде бал, но аз не съм обърнал внимание. Реших да взема теб и децата, защото исках семейството ми да знае, че...

Тайлър замълча сепнат. Това, което щеше да каже го шокира не по-малко, отколкото би шокирало и Кари, ако го беше изрекъл. За малко да спомене, че е искал да запознае семейството си с жената и децата, с които прекарва свободното си време. Да им заяви, че има сериозна връзка с Кари Уилкокс, майка на три деца. Беше влюбен в жена, с която дори не беше спал! А тя в момента го гледаше почти с омраза. Вече му каза, че не иска да го вижда.

— И това ако не е кошмар... — Той издърпа стола и се отпусна тежко на него.

— Най-накрая почти признаваш, че се отнесе жестоко и абсолютно безчувствено...

— Признавам, че обърках всичко, като сметнах проклетия бал за пикник. Но все още не виждам защо ме нападаш така яростно, Кари. Съжалявам, че те поставих в неловко положение пред останалите. Искрено те моля да ми простиш. Но ти също ми дължиш извинение. За несправедливите, неверни и безпочвени обвинения.

— Не виждам нещата по този начин. — В главата ѝ цареше хаос от гняв и болка. — Най-добре е да си тръгнеш.

— Така ли мислиш? Чудя се как ли ще го приемат децата?

— Ако се опиташ да ги намесиш, само ще докажеш, че си готов да използваш всичко за своите цели.

— За моите цели ли? — Колко жалко, че и самият той не знаеше какви са те.

Кари смяташе, че е планирал всичко, стъпка по стъпка, за да изнесе представлението пред роднините си. Дали щеше да се изненада, ако разбереше, че за пръв път в живота си той беше излязъл от равновесие. Влюбен за първи път! И докато Кари изглежда, имаше отговор на всички въпроси, той нямаше нито един. Обзе го гняв. Да, но тя точно това не знае. Гордостта му изискваше да се преструва на почерен и от дявола и точно за такъв го мислеше тя.

Той излезе тихо от стаята, за да не привлече вниманието на близнаците. Знаеше, че няма да го пуснат да си тръгне. Хлапетата го обичаха, въпреки че тяхната свадлива, влудяваща майка беше решила, че той е тухен враг.

Вероятно трябва да стои на пост до гаража си, в случай че брат ѝ Бен се промъкне с пакет захар. Той може би не правеше разлика между действителните и въображаемите негодници. Изпълнен със справедливо възмущение, Тайлър се прибра с гръм и тръсък вкъщи.

Потъна в спокойствието на дома си, но не издържа дълго. Изведнъж усети, че абсолютната тишина го подлудява. Пусна един от любимите си компактдискове, за да прогони призраците, но липсата на глъч и смях, дори на детски крясьци, правеха мястото бездушно и безлично. Той се загледа към къщата в съседния двор. Не, това не е депресия. Той просто се възстановява. Ще си отпочине и ще се радва

на своето завръщане към предишния си живот, който така глупаво беше изоставил от няколко седмици.

Два часа по-късно, когато телефонът иззвъня, Кари бързо вдигна слушалката.

— О, здравей, Алекса — опита се да скрие разочарованието си тя. Надяваше се, молеше се да е Тайлър.

— Исках да те попитам как мина вечерта, срещата с фамилията и всичко останало, но предполагам, че не съм избрала подходящ момент — извини се Алекса.

— Няма нищо. Вечерта беше ужасна, направо кошмарна. И най-лошото е, че съвсем прекалих. — Кари преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ. — О, Алекса, аз изгоних Тайлър. Казах му, че не искам да го виждам повече и той... Той си отиде, Алекса! Но моля те, без поучителни лекции. Без друго ще ги чуя от Бен — опита да се пошегува.

— Искаш ли да дойда при теб?

— Не, ще... се оправя. — Алекса заслужаваше малко почивка. — Да, да, наистина. — Кари се надяваше, че гласът ѝ звучи убедително.

— Ще почета малко, преди да си легна. Не се беспокой за мен, Алекса. Обещай ми, че няма да се тревожиш.

Алекса се обади на Бен веднага щом затвори.

— Искам само да те предупредя да не изпадаш в многословия за Тайлър, когато се отбиеш при Кари. Двамата имат проблеми.

— Но това е ужасно! Какво се е случило?

— Не знам нищо, с изключение на това, че Кари съжалява за постъпката си. Но в същото време тя изглежда не му вярва достатъчно, за да му се обади и да се извини.

— Те се обичат, сигурен съм. Като че ли имат нужда от малко външна помощ, а?

— Престани да говориш глупости — скара му се Алекса. — Не принуждавай Кари да страда допълнително.

— Не съм и помислял — възрази енергично Бен. — Аз искам Кари да е щастлива също толкова, колкото и ти, Алекса.

— Знам, Бен.

Кари облече синята копринена нощница, която наподобяваше широка мъжка риза и се разположи на дивана със списание в ръка. Десет минути по-късно на вратата се позвъни.

С треперещи колене и разтуптяно сърце тя приближи и погледна през шпионката. Навън стоеше Тайлър.

— Реших да ти дам още една възможност — каза мъжът в момента, в който тя отвори вратата.

Беше доволен от начина, по който звучеше гласът му — хладен и спокоен, в пълно противоречие с разтърсващите го през последните два часа тръпки, докато обикаляше нервно из къщата и се опитваше да си представи живота без Кари. Въпреки това му беше трудно да преглътне мъжката си гордост. Все пак бе направил първата крачка и сега стоеше напрегнат на вратата. Ако тя го отпратеше отново...

— Смешно, наистина. Аз се канех да ти кажа същите думи — отвърна Кари с трепещ глас. Бликналите в очите й сълзи проблясваха в полумрака.

— Хм, така ли? — Тайлър пристъпи навътре, затвори пътно вратата след себе си и я заключи.

— Аз... възможно е да си помислил, че е пикник — промърмори Кари, без да вдига очи от земята.

— Значи си склонна да приемеш варианта, че не си станала жертва на пъкления ми план?

— Да — прошепна тя. — Обичам те, Тайлър. — Обви ръце около врата му и се повдигна на пръсти, за да го целуне.

— Знам — прекъсна я той с дрезгав глас. — Знам, любима!

Мъжът жадно се притисна към нея. В главата й избухнаха фойерверки, когато усети вкуса на устните му. Толкова отдавна не я беше целувал и така дълго потисканото желание се надигна властно в нея и отприщено отведнъж, бурно завладя цялото й същество.

Тайлър беше сдържал своя копнеж седмици наред и сега тялото му пулсираше лудо под напора на всепогълщащата го страсть.

Устните му бяха горещи, твърди и властни, а сърцето на Кари сладостно се сви, когато разбра, че и той като нея едва успява да се владее. Целувката им стана по-страстна и скоро, много скоро това вече не им беше достатъчно.

С приглушен стон Тайлър повдигна нощницата ѝ и дланите му обхванаха бедрата ѝ, плъзнаха се по тялото ѝ и спряха върху закръглените ѝ гърди. Пръстите му подразниха връхчетата им, които станаха така твърди и чувствителни, че ѝ се искаше да изкреши от пронизалата я еротична наслада.

Обливаха я все по-бурни вълни от желание, разпалваха я, дишането ѝ се накъсваше от сподавените стонове, а тялото ѝ ставаше все по-отзовчиво. Прикована в силната му прегръдка, тя усещаше как желанието му нараства и предизвикателно притисна тялото си към него. Устните му се откъснаха само за миг и отново се сляха с нейните. Двамата дихаха тежко, но никой не искаше да спре за нещо толкова прозаично като гълтка въздух например. Кари измъкна памучната риза от колана на джинсите му, ръцете ѝ се плъзнаха под нея и усетиха топлината на голия му мускулест гръб.

Устните му проследиха нежната извивка на врата ѝ, краката ѝ изневериха и тя се облегна на него.

— Толкова отдавна те желая — промърмори тя с болезнен стон.
— Мисля за теб всеки ден, всяка нощ... Когато си тръгна снощи...

— Не исках да си тръгвам — дрезгаво отвърна той и се загледа в замъглените ѝ от страсть очи. — Не мога да бъда далеч от теб, Кари. — Палецът му проследи изящната линия на долната ѝ устна и тя потръпна под чувствената му ласка. Силно желание прониза цялото му тяло. — Искам да те любя, Кари. Ако трябва да почакам още, аз...

— Не! — Тя постави пръсти на устните му, за да го накара да замълчи. — Никакво чакане, Тайлър. Желаю ти...

Тайлър простена и прекъсна думите ѝ с нова целувка, притежаваща страстта и огъня на предишните, но пропита с много повече нежност.

Горещите му длани бавно се плъзнаха по кожата ѝ и той изкусително погали бедрата ѝ.

Тя отвърна на неговата целувка, опиянена от аромата на тялото му. Желаеше го с първична страсть, която никога преди не беше изпитвала. Когато ръката му смело се плъзна между бедрата ѝ, тя пое дълбоко въздух. Жадуваше за тази ласка... Затвори очи и се притисна още по-силно, когато пръстите му бавно навлязоха в нея.

— Тайлър! — умолително прозвуча гласът ѝ. Пулсиращата във вътрешностите ѝ топлина разпръсваше болезненото напрежение във

всяка част от тялото ѝ. Тя се изви към ръката му и се отдаде на удоволствието, което ѝ предлагаше.

На Тайлър му бяха необходими доста усилия, за да се овладее и да се отдръпне.

— Скъпа моя, не искам първата ни любовна нощ да бъде тук, в хола!

— Няма значение къде сме, желая те — промърмори тя унесено.

Изражението ѝ, отметнатата назад глава, пламналите ѝ страни, нежните влажни устни, алени от неговите целувки, красивите сини очи, потъмнели от страсть, предизвикаха нов прилив на желание в него. Той я вдигна на ръце.

Въпреки че на никоя жена не беше казвал „Обичам те“, сега изпитваше нужда да го произнесе. Но вместо това прошепна:

— Позволи ми да те занеса в леглото!

— Да, да... — промърмори Кари, галейки нежно лицето му с върховете на пръстите си. — Да, любов моя!

Той се изкачи тихо по стълбите. Влезе в стаята, пусна я да стъпи на пода и хвана ръцете ѝ.

— Никога не съм те използвал...

— Нали приключихме с тази тема — каза тихо Кари. — Беше недоразумение. — Закачливо пламъче проблесна в очите ѝ. — Но имам чувството, че твоите роднини дълго ще ни помнят. Първото им впечатление от нас ще бъде незабравимо.

— Ти остави незабравимо впечатление в мен още при първата ни среща. Не мога да престана да мисля за теб от момента, в който те видях. — Тайлър я привлече към себе си.

Буйната страсть, която гореше в тях, беше готова да се възпламени. Устните им се срещнаха. Ръцете му трескаво се плъзнаха по тялото ѝ. Кари усети пръстите му върху най-горното копче на нощницата си и пое рязко въздух. Мъжът се справи със задачата с такава лекота и бързина, че тя дори не разбра кога разкопча фината коприна. Плъзна я по раменете ѝ и я хвърли настррана. Обля я вълна от желание. Имаше нещо предизвикателно в неговото нетърпение.

— Знаеш ли колко пъти съм си представял, че те виждам гола пред мен. И денем, и нощем. — Тайлър нежно докосна гърдите ѝ. — Чудил съм се какъв ли цвят имат зърната ти. — Той се наведе към нея и проследи очертанията на тъмната розова пъпка с езика си. —

Опитвах да си представя тяхната форма, големината им, но въображението ми е бедно, за да те видя в истинската ти красота. Кари, ти си съвършена.

Възбудата ѝ нарастваше с всяка негова дума, с всяко негово докосване. Тя извика името му и се олюя.

Той пое розовото връхче в устата си и електрическа искра прониза цялото ѝ тяло. Младата жена се вкопчи в раменете му и се притисна силно, за да уталожи болезнената тръпка. В отговор на нейната безмълвна молба, Тайлър пълзна ръка към най-съкровеното кътче на тялото ѝ.

Усети очевидното доказателство за нейната възбуда и това разпали страстта му още повече. С бързо движение свали бельото ѝ и пръстите му потънаха в нейната копринена мекота.

Властта му над нея я накара да изпита непознато удоволствие, което я завладя и избухна с дива, необуздана сила. Екстазът обхваша всяка фибра на тялото ѝ. За момент остана неподвижна в леглото, като дишаше тежко със затворени очи. Тайлър легна до нея, а ръцете му се пълзнаха по бедрата ѝ с бавни, властни движения.

Кари отвори очи и го погледна. Усмивката се появи съвсем естествено на лицата и на двамата. Емоционалната връзка помежду им се беше задълбочила особено много през изминалите седмици и те не чувстваха никакво неудобство един от друг.

— Защо чакахме толкова дълго за нещо толкова истинско? — попита Тайлър и я целуна по бузата.

— Истинско е, защото го чакахме дълго — отвърна тя.

От очите ѝ струеше любов. Вече не ѝ беше достатъчно да лежи и да се наслаждава пасивно на блажената отмала. Искаше да му достави удоволствие, да го приеме в себе си, да съединят телата си. Тя беше почувствала силата на тяхната емоционална и духовна връзка, а физическото сливане щеше да ги превърне в едно цяло.

Кари го докосна нежно, ръцете ѝ се пълзнаха под ризата му и се притиснаха към голите му гърди. Насочиха се надолу, отминаха кожения колан на джинсите и описаха лек кръг около слабините му. Толкова отдавна ѝ се искаше да го направи. Пръстите ѝ се забавиха върху металните копчета, но тя се справи сръчно. Тайлър изстена, когато тя смело спусна ръка и го обхваша нежно. Мъжът се оставил на ласките ѝ, изпаднал в екстаз, но много скоро я спря.

— Още няколко движения и няма да мога да се овладея.

— Добре. — Кари почти измърка с чисто женско задоволство. — Желая те, Тайлър.

— Все още не — успя да се засмее той. — Кари, имаш ли никакви предпазни средства...

— Н-не, нямам. Нямах причини — добави тя многозначително.

— Знам, не се тревожи. — Той посегна към джоба на джинсите.

— Аз дойдох подготвен — отвърна и извади малко пакетче.

— Каква самоувереност, а?

— Появярай ми, скъпа, налагаше се. Никога не съм бил толкова отчаян в целия си живот. — Мъжът съблече дрехите си, докато говореше.

— Значи си купил това нещо. — Кари отвори пакетчето.

Той извади още три от джобовете си.

— Мислех да дойда с цялата кутия от двайсет и четири броя, но... — Гласът му заглъхна. Кари се смееше от сърце и той се присъедини към нея, по-щастлив, по-освободен от всяко гравитационно поле.

Той я привлече отново към себе си. Самообладанието му се изчерпа. Усещаше нейното топло, нетърпеливо тяло в прегръдките си, устните й захапваха нежно кожата му, ръцете й се протягаха към него. Тя го желаеше. Единственото нещо, което имаше значение сега, беше тяхната близост и взаимност.

Неспособен да се сдържа повече, Тайлър проникна в нея с бърз и силен удар.

За момент останаха неподвижни, загледани един в друг. Нещо между тях се беше променило безвъзвратно.

Невероятното удоволствие ги погълна изцяло. С всеки изминал миг чувственият огън в тях се разгаряше все по-силно и завладяваше телата им.

Дивото им нетърпение ги възбуди още повече. Кари усети последните тласъци на тялото му дълбоко в себе си и мигновения отклик, който предизвикаха у нея. Тя извика името му, разтърсена от пулсиращото удоволствие, което я понесе на вълните на екстаза.

Прекараха останалата част от нощта заедно, като отново и отново се откриваха, сякаш и двамата не можеха да повярват, че е дошъл краят на дългото очакване и самота и можеха да се галят и целуват, когато пожелаят; че са свободни да утолят пламналото си

желание, което и най-обикновената ласка или милувка предизвикваха в тях.

Най-накрая очите на Кари унесено се притвориха и тя се сгущи в прегръдките на Тайлър. Той я привлече по-близо до себе си и въздъхна блажено.

— За какво мислиш, Тайлър? — промърмори тя сънено, изтощена, но все още неспособна да прекъсне връзката помежду им, дори в полусън.

Тайлър се усмихна в тъмнината.

— За това, че няма да е необходимо да изготвям план как да те примамя в леглото си, когато отидем на брега на океана.

— Мислиш, че ще скоча в леглото с теб в момента, в който сложим децата да спят?

— Не, ще почакаме, докато се уверим, че вече са заспали — поправи я Тайлър.

— Нямам търпение. — Тя плъзна ръка в силната му длан и пръстите им нежно се преплетеха.

Няколко мига по-късно и двамата заспали.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уикендът на брега на океана беше поредица от събития, които се случваха за първи път — Кари и Тайлър като влюбена двойка, дългото пътешествие на близнаците далеч от дома, петимата заедно като истинско семейство.

Всички ги възприемаха като майка и баща на три малки дечица. Тайлър беше удивен от безбройните въпроси, които предизвикваха малките в околните.

— Любопитството на хората ще намалее — обясни Кари, която беше отраснала като близнак и беше свикнала с подобно непрекъснато внимание. — Когато поотраснат, вече няма да изглеждат толкова еднакви.

Тайлър се наслаждаваше на интереса към децата. Гордееше се с хлапетата и обичаше да говори за тях. И нито веднъж не поправи някого, че не той е баща на тайфата.

Беше забавно да покаже на децата брега на океана, да открие възторга в техните очи при вида на прииждащите и отдръпващи се вълни, да държи малките им ръчички, когато водата се плискаше в слабите им крачета и те пищяха от удоволствие. Не се страхуваха от океана, а точно обратното. Едва ги удържаха да не се хвърлят през глава във вълните.

Играта в пясъка беше любимото им занимание, а брегът, толкова по-голям от техния пясъчник у дома, очароваше и тримата. Можеха с часове да седят и да правят пясъчни фигури с пластмасовите формички, които Тайлър беше купил от местен старомоден магазин за играчки.

По настояване на Тайлър се храниха в ресторант, пригоден и за деца, а въртележките с малките кончета бяха истинска забава за тях. Тайлър и Кари стояха отстрани заедно с останалите родители и им махаха с ръце.

Дильн, Емили и Франклин бяха в еуфория до късно вечерта, но достатъчно изморени, позволиха да ги сложат във взетите под наем

креватчета. И точно тогава фокусът на кратката ваканция се измести рязко към забавленията на възрастните. След като затвори вратата на детската стая, Тайлър взе Кари на ръце и я занесе в спалнята.

— Днес прекарахме страхотно с децата, но всеки път, когато те погледнеш, изтръпва от желание — призна той с дрезгав глас, докато свалише светлосините къси панталонки и тънката ѝ блузка. Бельото ѝ бързо увеличи малкия куп от дрехи на пода до леглото.

Ръцете му обгърнаха талията ѝ, а след това се придвижиха нагоре и обхванаха закръглените ѝ гърди.

Тя протегна ръка към него с интимна ласка, почувства неговата твърдост и мъжки отговор на женската ѝ сила.

— Люби ме, Тайлър — прошепна възбудено.

Устните му се впиха в нейните. Целувката им беше продължителна, бавна и страстна. Искаха да се наслаждават на времето, с което разполагаха, да го продължат безкрайно, но силата на желанието им беше неудържима и не можеха да чакат повече. Потънаха в леглото с преплетени тела в трескавото безумие на страстта.

Кари се изви, за да го посрещне, обви крака около него и сподавено извика името му, когато той проникна в нея. Мъжът простена в екстаз. Вкопчиха се един в друг, обзети от див първичен ритъм, докато пламъците на страстта ги погълнаха изцяло и те достигнаха едновременно върха на сладката забрава.

После останаха да лежат отпуснати и отмалели.

— Може да се пристрастваш към теб — призна тихо Кари и сложи глава на рамото му.

Тайлър целуна косите ѝ. Той знаеше, че вече се е пристрастил към нея, но не почувства угрizение, че не ѝ го каза. Дългогодишните ергенски навици умираха трудно. Нямаше намерение да разкрие докрай чувствата си. Имаха достатъчно време. Първо нека види как ще потръгнат нещата.

— Допадаме си чудесно в леглото.

— Както и извън леглото — меко го поправи Кари. Болезнено силно желаеше да чуе, че я обича. И в същото време инстинктивно усещаше, че той няма да ѝ го каже. Беше подлудяващо. Колко дълго имаше намерение да крие чувствата си? Той с положителност не

търсеше самоекс. Кари беше сигурна, че държи на нея много повече, отколкото показва. Би заложила къщата си, че той обича нейните деца.

Но нейното предположение и неговото признание бяха различни неща. Питаше се колко ли време ще трябва да мине, за да се припокрият. Седмици, месеци, години? За първи път, откакто се бяха любили, тя си спомни за Ян и тяхната кратка, трагично завършила връзка. Те не бяха губили време в анализиране на чувствата си. Отдадоха се един на друг и се наслаждаваха на своето щастие, без да предполагат колко малко време имат пред себе си.

Тогава тя научи ценен урок: времето лети и не дава никакви гаранции. Беше погрешно да отрича своите чувства към Тайлър само защото се страхуваше от болката да го загуби. Да се бориш с обичта, за да избегнеш евентуалното нараняване, беше и трагично, и глупаво, осъзна тя едва сега.

Всички игри, които разделяха любимите хора, бяха загуба на безценно време, което никога не можеше да се компенсира. Двама души, които се обичат, трябва да признаят любовта си и открито да се радват на своята взаимност. Кари въздъхна тихо. Само ако Тайлър споделяше нейната твърде болезнено достигната мъдрост.

— Добре ли си? — Той чу въздишката ѝ и се разтревожи. Люби я с твърде голямо нетърпение и може би е бил груб. Тя беше толкова нежна и крехка. — Кари, нараших ли те? — Гласът му беше изпълнен със загриженост.

— Добре съм — отвърна тя и го целуна. — Повече от добре. Чувствам се чудесно. Аз... си мислех за... — Не искаше да има тайни помежду им. — Мислех за Ян.

— Той не би имал нищо против да продължиш да живееш, Кари — каза бързо Тайлър. Нямаше намерение да я изгуби точно сега, заради призрака на Ян Уилкокс! — От това, което знам за него, той би искал... да ме обичаш.

Кари кимна. Ян беше щедър мъж, който определено би искал жена му да се влюби отново. Леко иронична усмивка се появи на устните ѝ. Да, но Ян би искал и мъжът, когото тя обича да отвърне изцяло на чувствата ѝ, без резерви и без да скъпи думите си.

Беше неделя, почти девет часа вечерта, когато се прибраха в града. Децата бяха заспали в колата.

— Не исках уикендът да свършва — каза тъжно Кари. — Но трябва да се връщаме — ти в своята къща, аз — в моята.

Тайлър се намръщи. Разпределението не му звучеше твърде приемливо.

— Не виждам причина да не прекараме заедно нощта. Утре сутрин ще стана по-рано от обикновено и ще се прибера.

Той беше прекъснат от силно почукване по колата. Отвън стоеше Алекса и възбудено ръкомахаше.

— Какво има? — попита той и опита да потисне стона си. Зад нея с небрежна походка приближаваше Бен. Изглежда, щеше да мине доста време, преди Кари да му принадлежи изцяло.

— Алекса, какво става? — разтревожи се Кари.

— Мама и татко са тук — прошепна Алекса. — Пристигнаха от Германия тази сутрин и...

Тя не можа да довърши. Полковникът и госпожа Шоу бързо приближиха към тях. Озадачена, Кари изскочи от колата и се втурна да ги посрещне. Тайлър също излезе и се облегна на вратата.

— Кари, тъй много ни липсвахте — целуна я просълзено майка й. — Толкова отдавна не съм виждала малките палавници! Алекса, Бен, помогнете ми да ги вземем от колата.

Тайлър си спомни за техния план с Кари внимателно да ги отнесат в леглата им и така да си осигурят тиха спокойна вечер само за двама. Той въздъхна със съжаление.

Любвеобилната баба, Бен и Алекса влязоха в къщата заедно с близнаците и оставиха Кари и Тайлър сами с полковник Шоу.

— Татко, искам да те запозная с... мой добър приятел, Тайлър Тримейн. — Баща й я прегърна през раменете. — Тайлър, това е баща ми. Исках да те представя и на майка ми, но тя...

— Тя нямаше търпение да види отново внучетата си — обясни бащата. — Предполагам, вие сте съседът, за който ми спомена Алекса. Разбрах, че сте закарали Кари и децата на крайбрежието тази седмица.

Тайлър се намръщи. Разгледана така, връзката му с Кари изглеждаше безлична и обикновена. Явно, че полковникът нямаше ясна представа. Тайлър прочисти гърлото си:

— Да, но ние бяхме...

— Искам да ви благодаря, че сте били такъв добър съсед на дъщеря ми и внуките — прекъсна го полковникът с недвусмислено заповеднически тон, — но вече няма да е необходимо. Със съпругата ми сме дошли, за да ги отведем с нас в Германия.

— Какво? — извикаха в един глас Кари и Тайлър.

Полковник Шоу обърна гръб на Тайлър и заговори на дъщеря си.

— Скъпа моя, разбирам, че направихме ужасна грешка, като те насърчихме да останеш тук сама в града. Мислех, че го правя за твоето добро, но...

— Знам, татко...

— Кари, не бях прав — настоящий — и предпочитам да призная грешката си, преди да е станало твърде късно. Тревожим се за вас, не можем да ви помогнем от толкова далече. Непоносимо е. Ще ви вземем с нас. Смените в болницата са дълги и изморителни, а близнаките имат нужда от твоите постоянни грижи и внимание. — Гласът на полковника беше твърд. — За теб е по-важно да запазиш силите си за своите деца, Кари.

— Да, трудно е, но се справяме. Алекса много ни помага...

— А това е другата тревога на майка ти. Сестра ти се е откъснала съвсем от светския живот. Тя няма собствени интереси.

— Татко! — възрази нетърпеливо Кари.

— Добре, няма да говорим за това. Да се върнем отново към теб и децата. Те имат нужда от своята майка...

— Съгласен съм с вас, полковник Шоу — намеси се Тайлър.

— Интересно. — Полковникът изглеждаше изненадан, че младият мъж е още тук. — Чувствайте се свободен да си тръгнете, когато решите, господин Тримейн. С госпожа Шоу ще се погрижим за семейството.

Тайлър преглътна тежко. Той беше свободен! Заповядваха му като на морски пехотинец.

Полковникът вече се отдалечаваше с Кари по посока на къщата, като не преставаше да говори през целия път.

— Намерили сме къща с четири стаи. Едната е достатъчно голяма за близнаките и целият им багаж. Базата е наблизо и ще можеш често да ги извеждаш навън. Те трябва да виждат нови хора, да трупат впечатления. Искам да запозная теб и сестра ти с няколко млади момчета...

Бащата и дъщерята влязоха в къщата и вратата се затвори след тях. Тайлър остана сам на двора, а гласът на полковника все още звънтиеше в ушите му.

Беше объркан. Всичко се случи с такава бързина, че му беше трудно да го осъзнае. Само за миг си представи своя живот без Кари и без децата. Изведнъж се озова пред тъмна бездна от самота, която беше толкова ужасна и разтърсваща, че той възнегодува веднага.

Застана пред вратата и заудря по нея.

— Отворено е. Влезте — провикна се весело госпожа Шоу.

Тайлър пристъпи в кухнята, пълна с деца и възрастни.

— Кари, искам да говоря с теб. И с вас също, господин полковник — добави с категоричен тон. Хвана Кари за ръката и почти я повлече след себе си към всекидневната. Бащата ги последва с непроницаемо изражение. — Полковник Шоу, искам да знаете, че не съм просто съсед на вашата дъщеря — заяви Тайлър, погледна го предизвикателно и прегърна Кари със собственически жест. — Кари, трябва да ти кажа, че никъде няма да заминаваш с твоите родители.

— Вижте, господин Тримейн, не е ли твърде нахално от ваша страна? — проточи бавно полковник Шоу. — Мисля, че Кари е тази, която трябва да вземе решение и на първо място трябва да се съобрази със своите деца.

Кари погледна втренчено баща си. Имаше нещо в гласа му, в очите... Нещо неопределено, което друг не би забелязал. И когато видя Бен да подава глава иззад вратата на хола, тя вече беше сигурна в предположението си. Веждите ѝ се свъсиха.

— Татко, какво се опитвате...

— Кари, аз... аз... обичам те — избухна Тайлър. — Няма да ти позволя да отидеш на другия край на света и да вземеш децата със себе си. Те са и мои деца, Кари! Аз ги обичам и те ме обичат... Те са мои в пълния смисъл на тази дума. Ти ми принадлежиши, Кари, знаеш го така добре, както и аз. Ние... — Той замълча, за да си поеме дълбоко въздух. — Ще се оженим... възможно най-скоро.

В момента, в който произнесе тези думи, той осъзна колко точно отговаряха те на неговите желания — да се ожени за Кари и да отгледа тримата близнаци. До този момент не си беше давал ясна сметка за това, а сега се опияняваше от мисълта да започне нов живот с тях.

— Е — полковникът се усмихна широко, — това поставя нещата в съвсем различна светлина. — Той тръгна към вратата и почти се сблъска с въодушевения Бен, който подслушваше без притеснение. — Мисля, че трябва да ги оставим сами, синко. — Бен се ухили доволно и двамата излязоха от всекидневната.

Тайлър обръна Кари към себе си, а зелените му очи тържествуващо проблясваха. Кари и децата бяха негови! Не си спомняше някога да се е чувствал по-щастлив... Не беше същото дори когато получи вицепрезидентският пост във фирмата. Подобен вид еуфория му беше непознат, всепогълщаща радост, която достига сърцето и душата.

Той наведе глава, нетърпелив да целуне своята бъдеща съпруга, но устните му срещнаха нейните пръсти.

— Тайлър, не мога да ти позволя да продължиш — започна тя, а в сините ѝ очи проблясваха сълзи. — Ти... не е необходимо да се жениш за мен, за да не заведа децата в Германия. Аз вече казах на родителите ми, че нямам намерение да заминавам. Ние оставаме тук.

— Кари, аз те помолих да се ожениш за мен. — Внезапно Тайлър осъзна, че тя не беше приела неговото предложение... Първото предложение за брак, което правеше в живота си. — И двамата се обичаме, Кари. — Все по-лесно произнасяше тези думички. Затова ги изрече отново: — Обичам те! Искам да осиновя децата. Искам петимата да бъдем едно семейство.

— Тайлър, ти не разбираш — прошепна тя, като се опитваше да прегълтне буцата, заседнала в гърлото ѝ... — Страхувам се, че ти поставиха капан, за да ми направиш предложение. Не съм сигурна, но ми се струва, че Бен има нещо общо с внезапното желание на мама и татко да ни заведат в Германия.

— И планът проработи! — Тайлър избухна в смях. Беше твърде щастлив, за да реагира по друг начин. — Изглежда сериозно съм подценил твоя брат. Явно той притежава творчески умения и инстинкт, които са доста ценни за рекламната дейност на нашата фирма. Ще трябва да поговоря с него за идеите му, а може би и да му предложа работа... След сватбата, разбира се.

— О, Тайлър! — Радостни сълзи се стекоха по бузите на Кари. Тя обви ръце около врата му и се загледа в него. Цялата ѝ любов

искреще в красивите ѝ сини очи. — Толкова те обичам, но не искам да се чувствуаш манипулиран.

— Ти ще mi отговориш ли най-накрая дали ще се ожениш за мен, или трябва да падна на колене? Ще направя всичко, за да те убедя да приемеш. — Устните му нежно докоснаха нейните. — А ако си достатъчно смела да понесеш още една бременност, ще съм щастлив да имам дете от теб.

— Според семейната традиция има голяма вероятност да бъдат две или три наведнъж — предупреди го тя.

— Аз съм готов. Ще поговорим за това след няколко години, когато близнacите понаближат училищна възраст, добре ли е?

— Чудесно. Тайлър, има още нещо.

— Всичко ще направя за теб, любов моя.

— Не мислиш ли, че е време да заровиш томахавката на войната с баща ти и Нина? Да опознаеш своя полубрат и да му повярваш, че няма намерение да заеме твоето място в службата или в семейството? Мисля, че той търси приятелството ти.

— Вярно е, че сам пожела да тръгнем след теб на Четвърти юли — замисли се Тайлър и се усмихна при спомена за края на това преследване. — И виж докъде ни доведе това.

— До щастлив край — усмихна се лъчезарно Кари.

— И до леглото. А точно там ще отидем и сега, но в моята къща, за да бъдем сами. Мисля, че тази вечер разполагаме с достатъчно бавачки, за да прикрият нашето отсъствие.

— И аз мисля така — отвърна Кари и вложи в целувката цялата си любов и страсть.

Тайлър я взе на ръце и я понесе през живия плет към своята къща, където цяла нощ щяха да празнуват тържеството на своята любов.

Издание:

Барбара Бозуел. Троен шанс
Американска. Първо издание
ИК „Арлекин-България“, София, 1993
Редактор: Ирина Димитрова
ISBN: 954-110-140-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.